

Cô gái, ngoan ngoãn yêu anh đi

Contents

Cô gái, ngoan ngoãn yêu anh đi	1
1. Giới Thiệu	2
2. Mở Đầu	2
3. Chương 1	5
4. Chương 2	9
5. Chương 3	13
6. Chương 4	18
7. Chương 5	23
8. Chương 6	27
9. Chương 7	31
10. Chương 8 (h)	36
11. Chương 9	43
12. Chương 10	48
13. Chương 11 (h)	52
14. Chương 12	59
15. Chương 13	63
16. Chương 14	69
17. Chương 15	73
18. Chương Cuối	77

Cô gái, ngoan ngoãn yêu anh đi

Giới thiệu

Cái anh chàng nhân viên bảo trì này thật sự là ngây thơ đến đáng giận. Lại dám giả vờ là ‘cây nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-ngoan-ngoan-yeu-anh-di>

1. Giới Thiệu

Giới thiệu

Cái anh chàng nhân viên bảo trì này thật sự là ngây thơ đến đáng giận.

Lại dám giả vờ là ‘cây nhân thần’, dùng quả nhân để lừa cô nói ra bí mật của mình!

Gặp phải cái chuyện vừa lúng túng vừa mất mặt như vậy, ngày hôm sau cô lập tức ‘quất chục roi, đuổi sang sân khác’ (*)

Cũng may, anh ta là nhân viên bảo trì, còn cô là giáo viên, số lần hai người chạm mặt cũng không nhiều lắm.

Nào ngờ, cô lại bị quả bóng rổ đập trúng, sau đó ‘rơi vào’ tay anh

Lần này, anh ta vô cùng thành khẩn xin cô tha lỗi.

Trúng lúc tâm trạng của cô không vui, vậy nên cô yêu cầu anh ta cùng đi uống rượu hát hò với mình, coi như là để chuộc lỗi.

Kết quả anh ta chuộc lỗi lại trở thành cô say rượu, ói lên khắp người anh.

Phải dùng cả ngày nghỉ để ở bên cạnh anh, bày tỏ sự hối lỗi ...

Sau mấy lần tiếp xúc, cô phát hiện anh chàng nhân viên bảo trì này không giống như trong suy nghĩ của cô.

Trừ đôi lúc có chút ngây thơ, nhưng kỳ thật tính tình của anh rất dịu dàng và tử tế.

Hơn nữa đáng người lại còn cực kỳ tốt, khiến cô bị mê hoặc, không nhận được mà mời anh

Làm người mẫu khóa thân ỉnh!

Trong công việc, cô chưa bao giờ động lòng với mẫu nam khóa thân

Thế nhưng đây là lần đầu tiên, cô ngồi vẽ, còn anh thì dùng lời nói để kích thích

Toàn bộ sự chuyên nghiệp mà cô vẫn luôn tôi luyện hàng ngày đều đã chạy biến

Thậm chí ngay cả khi trong lòng vẫn còn đang yêu thầm một người khác, vậy mà cô lại lên giường cùng anh ...

(*) ‘quất chục roi, đuổi sang sân khác’

Nguyên văn: Thần định, tróc hà mô, tiên sổ thập, khu chi biệt viện (Sau khi thần sắc ổn định, bắt con cóc, quất chục roi, đuổi sang sân khác). Dịch nghĩa: sau khi bị dọa hoảng sợ, hồi thần lại, bắt được con cóc, phạt nhẹ mười roi, thế nhưng vẫn chưa hả giận, đành đuổi chú cóc qua sân khác. Thể hiện tính cách lương thiện, yêu thiên nhiên và cuộc sống.

2. Mở Đầu

Mở đầu

Edit: Kún Lazy

Đồng Hoan vẫn luôn cảm thấy trong cơ thể mình dường như có một cái nắp cống, mỗi khi cô tập trung làm việc thì nắp cống sẽ sập xuống, hoàn toàn cắt đứt cơ hội để cho cảm quan của cô liên kết với thế giới bên ngoài, không cho bất kỳ thứ gì ảnh hưởng đến sự chuyên chú của cô, để cho cô có thể hoàn toàn chuyên tâm sáng tạo ra vũ trụ nhỏ chỉ thuộc về riêng mình.

Bạn tốt Âu Dương Bình đã từng nói đùa, nếu chẳng may một ngày nào đó cô đang làm việc mà đột nhiên động đất hay lũ lụt bất ngờ tràn về, nước biển chảy ngược, khiến cô bất hạnh mà cười hặc về trời, lúc ngồi

trên lưng hạc, trong đầu cô nhất định sẽ đầy dấu chấm hỏi bởi vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đành phải ngu ngốc hỏi người qua đường ‘đồng hành’ mới có thể hiểu được ngọn nguồn câu chuyện.

Lúc ấy cô nghe xong thì cười haha, hoàn toàn không phủ nhận hay phản bác. Dù sao thì sự thật đúng là như thế, phủ nhận chỉ càng thêm giấu đầu lòi đuôi. Huống chi cô cũng vô cùng tự hào với khả năng chuyên chú không gì sánh kịp của mình, điều này chứng tỏ cô vô cùng yêu công việc nên mới tập trung tất cả tinh thần vào trong đó, không phải sao?

Nhưng mà ...

Thật kỳ quái, bây giờ là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đồng Hoan ngồi trước bàn làm việc, trong tay cầm cây bút bi màu xanh khê ngừng lại một chút, hàng lông mày được tỉa khéo léo xinh đẹp bởi vì nghi hoặc mà khê nhíu lại.

Hôm nay mặc dù là đang trong kỳ nghỉ hè của tháng tám, thế nhưng trường học đã kêu gọi tất cả giáo viên chuyên ngành trở về trường để tiến hành công tác tư tưởng, chuẩn bị ột năm học mới. Chính xác bây giờ là cô đang làm việc, nhưng dường như lại cảm nhận được có thứ gì đó đang chậm rãi xen vào lực chú ý của cô, xâm nhập vào cảm quan của cô.

Có người đang nhìn cô.

Chính xác mà nói là đang nhìn cô chăm chăm một cách mất lịch sự.

Cô cảm giác được tầm mắt của đối phương đang dần trượt xuống, theo lọn tóc dài bên gò má đến trước ngực, rồi khê dừng lại trên cổ áo màu trắng sữa dính chiếc nơ bướm, sau đó lại trở về trên mặt cô. Cô dám đánh cược, nếu bây giờ không phải là cô đang ngồi thì ánh mắt đó chắc chắn sẽ tiếp tục trượt xuống chiếc váy chữ A màu vàng nhạt, đến thẳng đôi giày cao gót màu bạc, nhìn khắp người cô từ trên xuống dưới, không sót chỗ nào.

Lông mày xinh đẹp của Đồng Hoan càng nhíu chặt hơn, mi mắt hẹp dài càng rũ xuống thấp, bờ môi đầy đặn khê mím lại.

Cô biết rõ bình thường trường học vẫn tổ chức phụ đạo trong kỳ nghỉ hè cho học sinh, nhưng trong đó không có chương trình học mỹ thuật tạo hình, mà trong phòng làm việc cũng chỉ còn lại mình cô là giáo viên, vậy nên không có khả năng sẽ có học sinh hoặc các giáo viên khác đến tìm cô nói chuyện ... Được rồi, nếu chẳng may là người ngoài đến tìm thì cũng nên lên tiếng chứ làm gì mà cứ đứng nhìn chăm chăm vào cô như vậy?

Mặc kệ anh ta.

Đồng Hoan thở dài, sau khi quyết định xong thì lại tiếp tục vùi đầu vào chuẩn bị giáo án, thế nhưng thời gian vẫn tiếp tục trôi qua, mà cảm giác ánh mắt kia càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi khiến cho Đồng Hoan rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, đập bút bi xuống rồi ngẩng phắt đầu dậy, hung hăng nhìn về phía ánh mắt ở đằng xa.

Chẳng qua là, khi vừa mới nhìn thấy người nọ thì Đồng Hoan lập tức bị thân hình đang đứng che lấp khung cửa kia hấp dẫn.

Chỉ thấy thân hình cao to đang đứng che lấp khung cửa kia mặc một chiếc áo sơmi ngắn tay màu xanh đậm, áo sơmi vừa người, cũng không ôm sát lấy đường cong trên thân thể của anh, Đồng Hoan tin rằng, một khi đối phương dùng sức gồng cơ bắp thì áo sơ mi vốn rộng nhất định sẽ trở nên căng chặt. Nhìn xuống chút nữa, vài cái bàn làm việc che khuất tầm mắt của cô, khiến cho cô không thể đánh giá được nửa người dưới của anh xấu hay đẹp, chẳng qua là ... dựa vào nửa người trên thì cũng có thể ‘đoán’ được, cô tin chắc phía dưới của anh ta tuyệt đối sẽ không kém hơn đâu.

Nếu như chủ nhân của thân thể này làm người mẫu khóa thân, với cái vóc dáng cao to săn chắc hiếm có này, nhất định sẽ trở thành cực phẩm bị những tay họa sĩ tranh nhau hẹn trước, cô dự định sang năm sẽ tổ chức triển lãm tranh vẽ cá nhân, cũng thiếu hình mẫu nam chính thể này... Thật muốn thuê anh ta làm người mẫu cho cô ... Đồng Hoan nuốt nước miếng ừng ực, sau khi trong lòng thèm nhỏ dãi vài giây, cô đột nhiên quay về thực tại.

Không xong rồi, sao cô lại chảy nước miếng với người lạ như vậy chứ? Linh hồn nghệ thuật trong cô lại đói khát đến thế sao?

Âm thầm tự mắng chính mình, cô cố gắng dần xuống cảm giác ngứa ngáy khi phát hiện ‘cực phẩm’, ra lệnh cho lý trí phải quay về quỹ đạo thường ngày, ánh mắt lưu luyến trên thân thể cao lớn không muốn rời đi, lúc nhìn đến khuôn mặt của người đàn ông thì lại chạm phải đôi mắt đen láy giống như đang phát sáng của anh ta.

Người đàn ông chạm phải ánh mắt của cô, thế nhưng vẫn mảy may không hề có ý định thu lại ánh mắt, trái lại còn nhếch môi, nhìn về phía cô nở một nụ cười để lộ ra hàm răng trắng bóng.

Đồng Hoan hơi sững sờ.

... Anh ta là ai?

Vừa cảm thấy có chút hoang mang, nhưng chỉ một giây sau, cô lập tức bị đôi mắt sáng quắc của người đàn ông kia làm tức giận.

Không phải là cô chưa từng bị đàn ông nhìn chằm chằm như thế, thậm chí cô đã sớm quen với việc bị đàn ông nhìn chằm chằm rồi, thế nhưng, chưa từng có tên đàn ông nào sỗ sàng như vậy, dứt khoát như vậy, bị cô bắt gặp mà vẫn không chịu thu lại tầm mắt.

Tuy cô cũng có quan sát anh ta, nhưng tuyệt đối không trắng trợn giống như vậy!

Khẽ nâng mắt, cô đang đoán thử xem phải mất bao lâu thì anh ta mới biết đến hai từ ‘lịch sự’.

Thế nhưng, thời gian vẫn lặng lẽ trôi qua vài giây, dưới ánh nhìn chăm chú của anh ta, cô lại tự nhéo bản thân mình, đôi mắt mở to, đột nhiên có một sự cảm phấn như bị sư tử dồn vào góc tường! Cô không muốn thừa nhận đây là cảm giác yếu thế!

Đồng Hoan ổn định lại tâm trạng của mình, sau đó trừng mắt lên, muốn dùng ánh mắt nói cho đối phương biết rằng phải nên có chừng mực. Vì thế, nụ cười của người đàn ông kia lại càng tăng thêm vài phần hứng thú, trực tiếp nghiền chiến sự uy hiếp của cô.

“Anh ——” là ai?

“Anh Lâm, anh Lâm, nếu nghe được xin hãy trả lời.” Câu hỏi của Đồng Hoan bỗng nhiên bị chiếc máy bộ đàm giắt bên hông của đối phương cắt ngang.

“Tôi đây.” Người đàn ông cầm bộ đàm trả lời với người bên kia, thế nhưng tầm mắt vẫn không rời khỏi Đồng Hoan, thậm chí còn nháy mắt với cô vài cái.

“Vòi nước của nhà vệ sinh nam khu A bị hỏng rồi, bây giờ nước cứ chảy không ngừng!” Giọng nói của đối phương có chút hỗn hển.

“Đã rõ, tôi sẽ lập tức đi xử lý.” Dáng vẻ của anh rất thoải mái và thản nhiên, như thể vòi nước hỏng chỉ là chuyện nhỏ, sau khi kết thúc cuộc đối thoại, anh lại giắt máy bộ đàm về bên hông, sau đó dùng một tay nhấc cái thang nhôm đang nằm dựa vào bức tường đặt lên vai phải, tiếp đó lại nhìn Đồng Hoan rồi khẽ gật đầu như chào tạm biệt, cuối cùng biến mất với chiếc xe công vụ.

Xe công vụ?

Thang?

Bộ đàm?

Anh Lâm?

Đồng Hoan ngẩng đầu nhìn cái bóng đèn vừa bị hỏng một tiếng trước, thế nhưng bây giờ lại đang sáng rực, lúc này cô mới bừng tỉnh hiểu ra.

“Thì ra anh ta là anh Lâm, nhân viên bảo trì...” Cô lẩm bẩm.

Nói đến lại cảm thấy buồn cười không tưởng tượng nổi, cô đến Đào Viên nhậm chức trong trường trung học Hoa Hân này sắp tròn ba năm rồi, vậy mà bây giờ mới được tận mắt trông thấy nhân viên bảo trì duy nhất của trường học.

Sau khi biết rõ đáp án, Đồng Hoan lại thở dài một hơi, bả vai cứng đờ mới dần dần thả lỏng, cô cúi đầu định tiếp tục soạn giáo án, thế nhưng sự chuyên chú mà cô vẫn luôn tự hào cứ như đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại cảm giác bức bối khó chịu, chẳng biết từ đâu mà đến.

Cô cố gắng chịu đựng thêm vài phút, thế nhưng vẫn không chống lại được cảm giác nóng bức trong cơ thể, vì vậy cô đành tạm thời buông tha cho công việc, đứng dậy rót ỉnh một ly nước lạnh mà bình thường cô không bao giờ đựng tới...

3. Chương 1

Chương 1

Edit: Kún Lazy

Trên đời này, tuyệt đối sẽ không tìm được người nào gặp chuyện mà không hề tỏ ra sợ hãi hơn cô.

Đồng Hoan nghĩ thầm.

Cô lùi ra khỏi khoảng đất xộp mịn, cho đến khi đôi giày cao gót giẫm lên nền đất xi măng cứng rắn màu xám, sau đó lại tiếp tục lùi thêm vài bước, để ỉnh và cái cây to trước mắt cách nhau khoảng chừng bốn cánh tay, cô đứng khoanh tay trước ngực, quan sát từ trên xuống dưới cái cây nhân cao khoảng chừng hai tầng lầu này.

Cô là người theo chủ nghĩa vô thần, chưa bao giờ tin trên đời này có thần tiên, yêu ma, tinh linh hay quỷ quái, cô cho rằng những thứ này chắc hẳn là vì con người muốn tăng thêm màu sắc cho cuộc sống, hoặc là do tín ngưỡng tôn giáo mà tưởng tượng ra. Thế nhưng, giờ phút này, sự chắc chắn suốt 28 năm đó dường như đang đứng bên bờ vực lung lay sắp đổ — Đồng Hoan dùng cái cây này làm tâm, cô đi vòng xung quanh nó hai vòng, cuối cùng trở về vị trí cũ, nhìn lên chỗ thân cây và cành cây giao nhau, sau đó lại bước lên hai bước, giẫm lên lớp đất xộp, vỗ vỗ lên thân cây màu nâu xù xì thô ráp.

“Thật xin lỗi, nhưng cô vỗ trúng nách của tôi rồi, nhột quá.” Lại còn cười khanh khách hai tiếng nữa.

Đồng Hoan vội vàng rút tay lại, sau đó lùi về chỗ cũ, tiếp tục dò xét cây nhân do chính tay chủ tịch đầu tiên của trường trồng, cây nhân đã được 23 năm tuổi, cùng tuổi với ngôi trường này.

Đúng, cô thật sự không quá sợ hãi, cũng không bị giọng nói của ‘anh ta’ dọa đến mặt mũi tái mét rồi hét lên, bảo là trường học có ma!

“Anh là ma à?” Cô chưa từng nghe nói trường học có ma! Theo như cô biết thì cho dù là tiểu học, trung học cấp hai, trung học cấp ba, hay thậm chí là đại học thì hầu như trường nào cũng đều có những tin đồn ma quỷ, duy chỉ có trường Hoa Hân là khác hẳn, vô cùng thanh khiết và sạch sẽ.

“Không phải.”

“Yêu quái?” Không thể nào?

“Không phải.”

“Cây thần?” Là cái này đúng không?

“Ồ, cô cảm thấy thế nào?” Không hề khẳng định mà chỉ hỏi lại, còn cười khe khẽ giống như đang tán thưởng trí tuệ của cô vô cùng hơn người, lại có thể đoán ra được thân phận của mình.

Vậy nên đây thật sự là cây thần sao?

Oa, oa, trên đời này lại thật sự có cây thần!

Ôi trời.

Không, có khi nào cảnh tượng và giọng nói trước mắt chỉ là ảo giác do gần đây cô quá mệt mỏi nên mới sinh ra không?

Ừ, chắc là vậy rồi?

Được rồi, Đồng Hoan, thả lỏng, thả lỏng, hít sâu, sâu — hít — hà — “Cô giáo Đồng, đừng hít thở nhanh như vậy, cẩn thận kéo bị sặc khí.” Đối phương tốt bụng nhắc nhở.

“Hít — khụ khụ khụ khụ ...” Đồng Hoan bị sặc, ho đến đỏ mặt, một lát sau mới hít thở bình thường lại. “Anh biết tôi là ai?”

“Sao lại không biết? Tôi biết cô họ Đồng tên Hoan, ba năm trước đến Hoa Hân nhậm chức giảng dạy, là cô giáo xinh đẹp tiếng tăm lừng lẫy trong trường học, thậm chí đài truyền hình còn đến mời cô làm khách mời trong chương trình ‘Những cô giáo xinh đẹp’, thế nhưng lại bị cô từ chối.”

“Tôi dạy lớp nào?” Cô thử hỏi.

“Muốn thử tôi sao?” Đối phương cười to vài tiếng. “Cô là giáo viên mỹ thuật, dạy bên khoa thiết kế quảng cáo của năm ba, khoa quản trị kinh doanh và khoa kế toán của năm hai, đúng không?” Trả lời kiểu ‘mua một tặng một’.

Đúng, ‘anh ta’ nói không sai, cô thật sự dạy những khoa đó.

Trải qua vài câu đối thoại, Đồng Hoan đã hoàn toàn xác định giọng nói đó thật sự phát ra từ cây nhãn, cô có để ý tới nơi mà giọng nói phát ra, tuyệt đối không sai.

Chắc cũng không phải là người nào đó nhàm chán nên núp vào một góc để lừa cô, trong trường học chắc cũng chẳng có ai vừa nhàm chán vừa ngây thơ như vậy đâu nhỉ?

Đồng Hoan vừa mở miệng định hỏi gì đó thì lại bị đối phương đi trước một bước.

“Cô giáo Đồng, chúng ta hàn huyên một chút đi, vừa rồi vì sao cô lại đá tôi?”

“...” Suýt chút nữa thì quên mất, sở dĩ cái cây thần này ‘mở miệng’ là vì vừa rồi bị cô đá một cái.

“Haha, cô đá tôi đau như vậy, chẳng lẽ không định giải thích gì sao? Cô lại mang giày cao gót, phải biết rằng giày cao gót chính là vũ khí sắc bén nhất của phụ nữ... Được rồi, ngoại trừ cảm giác đau đớn thì hành vi đá vào cây cối của cô là không đúng! Cây cối vô tội mà, ban ngày có cành lá sum suê giúp con người che nắng, đêm đến lại hấp thụ carbon dioxide giúp cho nhân loại có bầu không khí trong lành, phải trả giá một nhọc như thế, vậy mà cô lại...”

Bla bla bla bla, thao thao bất tuyệt, trong phút chốc, Đồng Hoan như bị á khẩu, không trả lời được. Cái cây thần này cũng chỉ mới có 23 tuổi, hơn nữa còn là nam, sao lại lải nhải nhiều như vậy?

Nhưng cô cũng tự biết mình đuối lý, ngoan ngoãn xin lỗi, đồng thời cúi gập người xuống 45 độ: “Thật xin lỗi, tôi không nên đá anh để trút giận.”

“Không sao, tôi tha thứ cho cô, nhưng điều kiện là cô phải nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao.”

“Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, không có gì quan trọng.” Cây thần này, người thật kỳ quái!

“Cho dù không quan trọng nhưng tôi vẫn muốn biết, tôi không thể không biết nguyên nhân vì sao mình lại bị đá, tôi —” Đồng Hoan ngắc đầu, lên tiếng cắt đứt nguy cơ sắp sửa bị tra tấn lỗ tai.

Ngẫm lại thì có người ... có cây thần lắng nghe tâm sự của mình cũng không tồi, hơn nữa, cũng không phải tất cả mọi người đều nghe được giọng nói của ‘anh ta’, nếu không thì sao nhiều năm như vậy mà cô chưa từng nghe qua tin đồn về cây thần? Nhưng dù sao thì cũng phải đề phòng. “Tôi sẽ nói cho anh biết, nhưng anh tuyệt đối không được nói với người khác đấy.” Cô giống như một cô gái nhỏ đang muốn chia sẻ bí mật với bạn tốt, nhích nhích từng bước đến bên cạnh thân cây, tay trái giơ lên che miệng, giọng nói cũng hạ thấp xuống.

“...Được.” ‘Anh ta’ suýt chút nữa thì bật cười, hoàn toàn không ngờ cũng có lúc cô lại giống trẻ con như vậy.

“Tôi nhìn thấy người tôi thăm mền cứ nhìn chăm chăm vào một cô gái khác.” Aiz

Hôm nay hiệu trưởng trường trung học Hoa Hân tổ chức buổi họp nhằm động viên tinh thần cho các thầy cô, lúc buổi họp rầm rà kết thúc, cô và Thiệu Hoa Khiêm, cũng là thầy giáo mỹ thuật tạo hình kiêm đàn anh thời đại học của cô cùng nhau ra khỏi hội trường, lại trùng hợp gặp phải Lý Tinh Ngải, giáo viên vừa mới nhậm chức, bọn họ thuận miệng hàn huyên vài câu, nhưng một lúc sau cô lại phát hiện Thiệu Hoa Khiêm cứ nhìn chăm chăm vào cô giáo Lý, cho dù cô ấy đã biến mất nơi ngã rẽ nhưng anh vẫn không thu hồi tầm mắt, thậm chí còn hỏi cô có cảm thấy cô giáo Lý rất thú vị hay không ... Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Hoan lại bắt đầu có chút không thoải mái.

“Tuy tôi biết tuyệt đối không phải là vì anh ấy thích đối phương nên mới có biểu hiện như thế, nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy không vui!”

“Ồ? Vì sao cô lại chắc chắn như vậy?”

“Tôi hiểu anh ấy rất rõ.” Cô xoay người, dựa lưng vào thân cây, mũi chân đá một viên đá nhỏ. Cô và thầy Thiệu đã quen biết hơn mười năm, vậy nên cô hiểu, mẫu bạn gái của anh, từ khí chất đến bề ngoài đều khác xa cô giáo Lý, vậy nên cô mới dám tuyên bố như vậy.

“Tôi có thể biết ... đối tượng mà cô thầm mến là ai không?” Cô ấy có bạn trai rồi sao? Thật kỳ quái.

“... Thiệu Hoa Khiêm.” Bí mật này chỉ có bạn tốt Âu Dương Bình biết rõ, nhưng nói cho ‘anh ta’ biết chắc là cũng không sao đâu nhỉ? Dù sao thì người có năng lực để nghe thấy giọng nói của anh ta, có thể trò chuyện với anh ta cũng chẳng có bao nhiêu.

Hả? Thiệu Hoa Khiêm? ‘Anh’ quả thực bị kinh ngạc mất mấy giây. Vậy là tin đồn bọn họ ở bên nhau là giả? Chỉ có cô ấy đơn phương thầm mến đối phương thôi sao? “Quả nhiên là tin đồn không thể tin”. Kỳ lạ, sau khi biết rõ sự thật này, anh thậm chí còn có chút vui vẻ, tại sao vậy nhỉ?

“Anh nói cái gì cơ?” Nói nhỏ như vậy, cô không thể nghe rõ.

“Không có gì. Cô nhích sang bên phải một chút ... Đúng rồi, ngừng lại.” Cành cây khẽ lay động, tiếng lá cây vang lên xào xạc, có thứ gì đó bỗng rơi xuống, Đồng Hoan nhanh tay lẹ mắt vươn tay chụp được.

“Đây là...”

“Quả nhãn. Cô biết nó không?”

“Tôi biết rõ đây là quả nhãn. Ăn nó thì có tác dụng gì?”

“Có thể cải thiện bệnh thiếu máu, hay quên và mất ngủ.” Hơn nữa vị ngọt của nó khiến con gái rất thích.

“Chỉ vậy thôi sao?” Chẳng lẽ không có tác dụng phụ như ‘đưa cho anh ấy ăn, sau đó anh ấy sẽ luôn một lòng một dạ với cô’ à?

“Chỉ vậy thôi.”

“Sao trông cô có vẻ thất vọng thế?” Thật là khiến cho anh đau lòng.

“Không có gì. Tóm lại, cảm ơn quả nhãn của anh.” Lắc lắc chùi nhãn trong tay, ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc cô lấy hết dũng khí, dánh vè có chút mất tự nhiên, lắp bắp hỏi một câu: “Cây, cây nhãn, anh có cách gì có thể giúp cho tôi và anh ấy ở bên nhau hay không? Có cách nào có thể làm cho anh ấy ngỏ lời kết giao với tôi không?”

“Sao cô không cân nhắc tới việc chủ động ngỏ lời với anh ta?” Bây giờ cũng đâu còn là cái thời cấm phụ nữ bày tỏ tình cảm đâu.

“Tôi mới không cần.” Đồng Hoan nhăn mũi.

“Vì sao?”

“Vì sao tôi phải ——” chủ động nói trước?

Nói được một nửa, trên đầu đột nhiên vang lên hai tiếng ‘rắc rắc’, Đồng Hoan nhanh nhẹn chạy sang một bên, cô cho rằng cành cây sắp bị gãy xuống ——

Bộp, bộp, bộp

Ầm! Không phải là cành cây, mà là một cái giỏ trúc cùng với một mớ nhãn rơi đầy trên mặt đất.

Đồng Hoan kinh ngạc vài giây, chợt, cô nhận ra một chuyện, ánh mắt chậm rãi, chậm rãi nhìn lên trên, cẩn thận quan sát ở những cành cây, cuối cùng, ở một chỗ cành lá rậm rạp lại trông thấy hai bắp chân dưới lớp quần jean.

Đôi chân đó được che giấu quá tốt, nếu không phải đứng ở chỗ này, dùng góc độ này để nhìn lên thì cô hẳn sẽ không thể phát hiện được!

“Ai đó?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cái giỏ chết tiệt, phản bội chủ nhân.” Người trên cây oán trách, ngay sau đó là một tràng âm thanh sột soạt, một bóng đen từ trên cây trèo xuống, đến một khoảng cách nhất định thì nhảy xuống đất, đứng ở trước mặt Đồng Hoan.

“Hi, cô giáo Đồng.” Cái người họ Lâm mà hai tuần trước bọn họ mới gặp lần đầu, bây giờ lại đang đứng trước mặt cô, anh ta giơ tay trái, nở nụ cười cất tiếng chào hỏi, để lộ ra hàm răng trắng tinh khiến Đồng Hoan thật sự chỉ muốn dấm cho anh ta một cái!

Cô liên tục hít sâu, cảm giác lúng túng xen lẫn tức giận cứ như từng cơn sóng đang dồn dập đánh về phía cô.

Cái người này.

Cái, tên, khốn, kiếp, này

Đồng Hoan giận quá hóa cười, hai mắt như phát sáng nhìn thẳng vào người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

“Xin chào, anh Lâm.”

Cô mỉm cười khiến da đầu của anh Lâm run lên, sợ đến nỗi cả người run rẩy, sau đó, ‘vũ khí sắc bén nhất của phụ nữ’ hung hăng đập một phát lên chân anh.

“Khốn kiếp! Lại dám đùa giỡn tôi.”

“A ——”

Trong tiếng hét của anh Lâm, Đồng Hoan cũng chẳng thèm quay đầu lại, tránh xa khỏi cái gã đàn ông ấu trĩ dám đùa giỡn với cô.

Chuyện mình bị đùa giỡn, ngày hôm sau Đồng Hoan đã ‘quát chục roi, đuổi sang sân khác’, cảm thấy mất mặt tới nỗi không dám nghĩ lại, trải qua ba năm, may mà tỷ lệ cô gặp phải cái tên nhân viên bảo trì ngày thơ kia chỉ bằng 1/1000, nếu cứ gặp thường xuyên, lại nhớ tới chuyện hôm đó thì chẳng phải càng thêm mất mặt sao?

Qua hơn nửa tháng, khoảng 6h30 tối nay, Đồng Hoan từ bên dãy hành lang khoa thiết kế quảng cáo đi tới, bên cạnh có vài nữ sinh khua tay hỏi cô những vấn đề vừa học, sau đó cô quyết định đi đường tắt, băng qua sân thể dục để trở về văn phòng.

Sân thể dục của trường Hoa Hân có diện tích 400 mét, chính giữa có một vòng tròn màu xanh lá giống như bề mặt sân vận động, nửa bên trái là sân bóng chuyền, nửa bên phải là sân bóng rổ, tuy đã cách giờ tan học được một thời gian nhưng vẫn có rất nhiều học sinh đứng trong sân, mồ hôi nhễ nhại, Đồng Hoan ôm một chồng tác phẩm của học trò, vội vàng băng qua hai sân bóng, thăm tính xem hôm nay mấy giờ phải về đến nhà, sau khi về đến nhà thì phải xử lý nốt những việc lặt vặt, xong xuôi tới khoảng tầm 9h30 thì sẽ thảo luận với Âu Dương Bình về việc triển lãm tranh, trong lúc không chú ý thì bỗng nghe thấy tiếng la hét.

“Cẩn thận ——”

“Nguy hiểm! Mau tránh ra!”

Cái gì?

Đồng Hoan vừa nhìn về phía phát ra tiếng nói, còn chưa biết rõ tình huống thế nào thì một bóng đen vừa cứng vừa nặng bỗng đập vào mặt cô!

Cô bị đập trúng đầu, chân trái loạng choạng lui về phía sau, giày cao gót quẹo sang một bên, ngã ngổ xuống mặt đất. Ngoại trừ cảm giác đau đớn thì ý nghĩ đầu tiên chính là, may mà hôm nay cô mặc quần dài.

Một đám nam sinh lao đến, mùi mồ hôi lập tức tỏa xung quanh Đồng Hoan.

“Cầu tử, cậu thảm rồi ——” Giọng nói tràn ngập hả hê.

“Cô giáo, cô có, có bị thương nặng lắm không?” Chết rồi chết rồi, trúng người nào không trúng, lại đi trúng phải cô giáo mỹ thuật của mình, học kỳ này môn mỹ thuật của mình có khi nào bị treo hay không đây? Có khi nào mình lại trở thành người bị rớt môn mỹ thuật đầu tiên trong lịch sử không?

“Đừng lo...” Đồng Hoan lấy tay xoa lên khuôn mặt nóng hừng hực của mình, liên tục hít sâu vài hơi, lại hít vào phổi một đồng mùi mồ hôi chua loét.

“Làm ơn đi, đừng vây quanh cô ấy, để, để cô ấy hít thở không khí một chút —— Cô, em đưa cô đến phòng y tế nhé?”

“Nhưng 6 giờ tối là phòng y tế đóng cửa rồi!” Đạo này thầy giáo trong phòng y tế cứ đến đúng giờ là đóng cửa thả chó ... tan tành về nhà.

“Vây, vây, vây, vây ——” Làm sao bây giờ?

“Đưa đi bệnh viện?” Cậu học sinh nghe vậy thì móc điện thoại ra.

“Không cần đâu, tôi về văn phòng nghỉ ngơi là được rồi...” Đồng Hoan vội vàng đưa tay ngăn lại. Bởi vì bị quả bóng văng trúng mà phải ngồi xe cứu thương nhập viện? Chưa nói đến chuyện này có phù hợp với quy luật của xe cứu thương hay không, trọng điểm là cô sẽ bị mất mặt mà chết, cô tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không cần!

“Haha, các cậu xúm lại đây làm gì thế?”

“Anh Lâm!” Cứu mạng ——

Trông thấy người vừa đến, mọi người lập tức quăng nhĩa khí sang một bên, quang quác quang quác giành thông báo chuyện rắc rối.

Anh Lâm vừa nghe vừa đi về phía cái ghế trống mà đám học sinh vừa nhường chỗ, sau đó ngồi xổm xuống kiểm tra tình trạng của Đồng Hoan —— sắc trời đã sẩm tối, anh chỉ có thể dựa vào việc giày cao gót của cô bị gãy mà suy ra tình huống, đoán chắc là mắt cá chân của cô bị trật rồi, còn chỗ bị quả bóng nện vào thì anh không nhìn rõ lắm, nhưng dựa vào sức lực của nam sinh thì e rằng mặt của cô đã bị đập sưng lên rồi.

4. Chương 2

Chương 2

Edit: Kún Lazy

“Tôi phòng nghỉ của tôi chườm đá là được rồi.” Ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô: “Có thể đi được không?”

“Chắc là có thể, nhưng tôi muốn nghỉ một chút, chân của tôi đau quá.” Cô vừa nói vừa cố gắng đứng dậy, nhưng chân trái vừa chống xuống thì lập tức đau đến thấu xương. Anh Lâm nâng tay trái sờ cảm, đột nhiên nghĩ đến cái gì, chợt nói: “Chờ tôi một chút.” Sau đó anh đứng dậy, đi về phía trụ bóng rổ, cuối cùng lại kéo theo một vật gì đó trở về.

Đồng Hoan trừng mắt nhìn xe đẩy, như thể chiếc xe đẩy sẽ há to miệng rồi nuốt chửng cô vậy.

“Tôi không muốn!” Mắt mặt chết mắt!

“Hà? Sao cô biết ý định của tôi?” Rất thông minh nha! “Không thì cô vẫn còn một sự lựa chọn, đó chính là để tôi bế về phòng nghỉ của tôi... Tôi cũng không phản đối cách này đâu, nhưng điều kiện tiên quyết là

cô phải chịu được mùi mồ hôi trên người tôi. Thế nào? Chọn một trong hai đi.” Anh giơ hai ngón tay, mỉm cười chờ đợi sự lựa chọn của cô.

“Tôi ở đây nghỉ ngơi là tốt rồi ——”

“Nếu mặt của cô không được chườm đá sớm thì ngày mai sẽ sưng lên như đầu heo đấy.” Anh Lâm cắt ngang lời cô, chỉ một câu đã hạ gục Đồng Hoan.

Phụ nữ là sinh vật yêu cái đẹp, đặc biệt là đối với một người coi trọng bề ngoài như Đồng Hoan thì đây thật sự là một loại đả kích.

Vì vậy, cô không còn sự lựa chọn nào khác là chờ anh Lâm dọn hết đồ đạc trên xe đẩy sang một bên rồi cô nâng người ngồi vào trong xe, hai chân gấp lại thả ra bên ngoài để tránh đè phải mắt cá chân.

Anh Lâm nhắc đám học sinh gây ra rắc rối nhặt hết mấy bản vẽ rơi tán loạn dưới đất, đem đến văn phòng của Đồng Hoan coi như lấy công chuộc tội, sau đó đến sân bóng rổ bên kia vẫy tay nói tạm biệt với mấy cậu học sinh, cuối cùng đẩy chiếc xe đẩy cọt kẹt đi đến khu phòng ở của nhân viên.

“Sao muộn như vậy mà cô còn ở trong trường?” Trên đường đi, anh bắt đầu tán gẫu.

“Vậy tại sao muộn như vậy mà anh vẫn còn ở trong trường?” Đồng Hoan hỏi lại.

“Chơi bóng.”

“Anh có thể chơi bóng à?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Vì sao lại không thể? Năm giờ là tôi tan việc, trường học cũng không có quy định nhân viên bảo trì không thể ở lại trường để chơi thể thao sau khi tan việc.”

Anh ngừng lại một chút. “Sau khi dọn dẹp vườn hoa đằng sau khoa kế toán xong thì tôi vốn định trở về phòng nghỉ, nhưng mấy cậu học sinh cứ mời tôi chơi bóng, đương nhiên là tôi cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

“Anh thường hay chơi bóng với học sinh à?”

“Cũng không thường xuyên lắm, còn cô thì sao? Sao muộn như vậy mà vẫn chưa về nhà?”

“Có mấy học sinh ở lại hỏi tôi về bài giảng.”

Nói xong, hai người lại trở nên trầm mặc, anh Lâm cũng không thử tìm chủ đề nữa, chỉ nhìn bóng lưng đang ngồi trên xe đẩy, nơi đây mắt hơi lóe sáng —— lạ thật, anh tò mò về cô gái này đã được một khoảng thời gian rồi.

Mặc dù anh và Đồng Hoan vào trường Hoa Hân cùng một thời điểm, nhưng bởi vì công việc khác nhau khiến ấy năm qua bọn họ không thể gặp mặt. Nói như thế có vẻ hơi khoa trương nhỉ? Nhưng anh lại cảm thấy khá tốt, anh cũng không phải là hiệu trưởng, không cần biết hết tất cả giáo viên trong trường, mặc dù là nhân viên bảo trì duy nhất của trường Hoa Hân, nhưng anh cũng không cho rằng tất cả giáo viên phải biết đến mình, biết mình là người như thế nào.

Mãi đến giữa tháng sáu năm nay, lúc gần kết thúc năm học thì đài truyền hình tới trường mời cô tham gia chương trình ‘Những cô giáo xinh đẹp’, thế nhưng lại bị cô từ chối, điều này khiến anh thay đổi cái nhìn về cô.

Được làm khách mời của chương trình ‘Những cô giáo xinh đẹp’ đối với mọi cô giáo mà nói, hẳn là một việc vô cùng trọng đại! Đủ xinh đẹp để được lên TV, thậm chí còn có khả năng được nổi tiếng, viễn cảnh màu hồng trước mắt thật sự rất dễ khiến cho người ta động lòng.

Thế nhưng Đồng Hoan lại từ chối, khiến cho người ta phải rút mắt kiếng, dù hiệu trưởng đã tận tình khuyên bảo, thế nhưng cô không cần là không cần, lại còn nói —— Đồng Hoan tôi không cần dựa vào bề ngoài để được nổi tiếng.

Tự tin như vậy, kiêu ngạo như vậy, tràn đầy sức hấp dẫn như vậy.

Khiến cho toàn trường xôn xao.

Mà anh, một người vốn không hay quan tâm đến những chuyện vụn vặt lại bắt đầu thay đổi, trở nên vô cùng hứng thú, muốn gặp cô một lần, thế nhưng xui xẻo lại trùng dịp nghỉ hè.

Cho đến giữa tháng tám, tất cả giáo viên bộ môn phải quay về trường để chuẩn bị chương trình giáo án, anh nhận được thông báo đến phòng làm việc của ban văn nghệ để thay bóng đèn, sau khi hoàn thành, anh tò mò liếc mắt nhìn về phía cô gái vẫn không bị mình làm ảnh hưởng đến công việc kia, trông thấy bảng tên trên bàn cô, anh bất ngờ phát hiện đây chính là ‘cô giáo xinh đẹp’ mà anh vẫn luôn muốn gặp một lần, vậy nên anh cứ nhìn cô chằm chằm, muốn quan sát cô kỹ hơn một chút.

Lúc đó có lẽ là do ánh mắt của anh quá nóng bỏng, vậy nên đã khiến cô chú ý. Hai người dùng mắt đánh giá lẫn nhau, anh lại tinh tường phát hiện cô né tránh ánh mắt anh khoảng ba giây, khi cô phát hiện mình gần như bị yếu thế thì lập tức quay lại trừng mắt nhìn anh, đôi mắt sáng long lanh để lộ ra vẻ quật cường.

Kế tiếp là lần thứ hai bọn họ chạm mặt. Sở dĩ anh giả làm ‘cây thần’ hoàn toàn là do ngẫu hứng nhất thời, không ngờ cô lại đáng yêu như thế, vậy mà lại tin là thật. Sau khi bị bại lộ, lửa giận hừng hực bùng lên chói lòa trong đôi mắt của cô, sắc sỡ đến lóa mắt, cũng đã in dấu trong lòng anh, khiến anh không có cách nào quên được, đó là cửa sổ tâm hồn xinh đẹp nhất mà anh đã từng được thấy.

Nóng bỏng và lấp lánh như có thể thiêu đốt anh bất cứ lúc nào.

Anh phát hiện, cô là con mèo nhỏ không bao giờ cho phép mình chịu thua hay biểu hiện thất thường trong bất cứ tình huống nào, lòng tự tôn cùng sự tự tin luôn là áo giáp của cô.

Thật là một cô gái cao ngạo! Nhìn tư thế của cô lúc này mà xem, lưng thẳng, tay phải đặt trên thành xe để ổn định thân thể, tay trái thì đặt nhẹ trên mắt cá chân bị thương, hoàn toàn giống như một nữ vương cao quý đang ngồi trên kiệu chứ không phải là một người bị thương đang ngồi trên xe đẩy.

Cô như vậy, nếu biết anh có ý nghĩ muốn tháo bỏ lớp áo giáp bên ngoài để nhìn xem rốt cuộc cô đang che giấu bí mật gì trong đầu, không biết là cô sẽ có phản ứng thế nào? Ồi, thật sự là không ổn rồi, kể từ khi biết cô chưa có bạn trai, hứng thú của anh đối với cô càng trở nên mạnh mẽ như kiêu mắng mọc sau cơn mưa vậy ... Hai người đến khu nhà nghỉ chuyên dành cho nhân viên, anh Lâm đỡ Đồng Hoan ngồi xuống ghế, sau đó cúi người, tay phải nâng gò má của cô xoay sang một bên, xem xét tình trạng vết thương.

Đồng Hoan nhất thời không kịp phản ứng, hít phải mùi mồ hôi không giống với đám học sinh kia, mà là một hơi thở tràn đầy nam tính, cô đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện anh đang dựa sát vào mình.

Cô lập tức nín thở, thân thể bỗng dưng cứng đờ, gò má nhất thời trở nên tê dại, không biết là vì bị bóng va trúng hay vì bị anh chạm vào.

“Quả nhiên là sưng lên rồi...” Thấy đôi mắt của Đồng Hoan ánh lên một tia lo lắng, anh vừa cười vừa nói: “Nhưng cũng không quá nghiêm trọng, tranh thủ chườm đá thì vết sưng sẽ giảm bớt. Cô chờ một chút, tôi đi lấy đồ chườm đá.”

Thấy thân thể cao lớn của anh Lâm rời xa mình, biến mất ở phía sau màn cửa, Đồng Hoan thở ra một hơi, gờ tay chạm vào khuôn mặt sưng vù, lại buồn bực nghĩ, vừa rồi anh ta nói thêm câu sau, chẳng lẽ là để an ủi cô sao? Cô thật sự lo lắng sáng mai khuôn mặt của mình vẫn còn sưng to, vậy thì làm sao cô có thể nhìn mặt đồng nghiệp và học trò đây?

Mấy phút sau, anh Lâm cầm theo hai cái túi chườm đá lớn nhỏ khác nhau, cùng với một cái khăn lông quay ra.

Đầu tiên, anh lấy túi chườm nhỏ bỏ vào trong khăn mặt, sau đó áp vào vết thương trên má cô, ra hiệu bảo cô giữ lấy, sau đó anh ngồi xổm xuống, kiểm tra vết thương trên chân cô. Đồng Hoan phát giác ý đồ của anh, cô vội vàng rút chân về dưới ghế.

“Chân của cô bị trật rồi mà? Tốt nhất là nên để cho tôi xem.”

“Tôi tự làm là được rồi.” Để anh chạm vào chân của cô? Xấu hổ chết mất!

Anh Lâm lại không nghe theo lời cô, kéo cái ghế nhỏ bên cạnh đến rồi ngồi xuống, sau đó dùng sức khiến Đồng Hoan không có cách nào chống cự được, kéo chân trái của cô tới, tháo giày cao gót, đặt bàn chân trần của cô lên trên đùi mình.

Đồng Hoan chống cự không có hiệu quả, giãy mãi mà không thoát được khỏi sự khống chế của anh, đành phải chịu thua, để mặc cho anh làm việc.

Bàn chân trắng nõn của cô gái nằm trong lòng bàn tay to dày của đàn ông, cảm nhận được vết chai sần trong lòng bàn tay của anh, làn da thô ráp so với nhiệt độ cơ thể của cô còn nóng hơn gấp mấy lần, ảnh hưởng từ thị giác cùng với xúc cảm truyền tới, khiến cho Đồng Hoan lại nhớ tới mấy tháng trước, có hai người mẫu một nam một nữ đều là bạn cô, theo yêu cầu của cô mà tạo ra tư thế uyển chuyển quần quýt — cường tráng và mảnh mai, trắng và đen, âm dương hòa quyện, bầu không khí mập mờ ẩm ướt khiến trái tim đập rộn ... Đồng Hoan cảm thấy trong đầu hơi choáng váng, gò má bên dưới túi chườm đá lại có chút nóng lên.

Thiệt là, sao tự dưng lại nghĩ đến cảnh tượng kia?

Lại nhìn về người đàn ông trước mắt, Đồng Hoan ý thức được bàn chân của mình đang giẫm lên đùi anh, tư thế của bọn họ giống như nữ vương và kẻ hầu, chỉ chốc lát sau, anh sẽ cúi người rồi khiên tốn hôn lên bàn chân ấy, nụ hôn dần dần trượt dọc theo bắp chân cô, tiến thẳng lên trên ... Ừc, xùy xùy xùy xùy, lại liên tưởng vớ vẩn cái gì vậy? Khuôn mặt của Đồng Hoan càng thêm nóng rực, cô cảm thấy xấu hổ đến không giải thích được.

Ảo giác! Tất cả đều là ảo giác! Mau đem cái đồng ý nghĩ ma quỷ này tống thẳng sang nước Trảo Oa đi![1]

[1] Tên quốc gia thời cổ đại, ngày nay là đảo Java (1 trong 4 đảo lớn thuộc quần đảo Nam Dương, Indonesia). Bởi vì nằm ở nơi xa xôi hẻo lánh ngoài biển nên đa số người ta thường hay mượn nó để chỉ những nơi hẻo lánh xa xôi.

Cô ho khụ một tiếng, dùng chuyện khác để dời sự chú ý. “Sao ở chỗ anh lại có túi chườm đá vậy?”

“Phòng y tế thường hay đóng cửa sớm, thỉnh thoảng tôi gặp học sinh ở lại chơi bóng sau giờ tan học bị trật khớp, tuy số lần không nhiều, nhưng sau vài lần thì tôi liền chuẩn bị túi chườm để để phòng, khăn lông cũng thường xuyên đem đến phòng y tế để khử trùng.”

“Oh...” Thật tốt quá, nhiệt độ trên mặt đã giảm bớt rồi.

“Cô giáo Đồng.”

“Hả?”

Anh Lâm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Đồng Hoan. Đồng Hoan ra vẻ bình tĩnh, điều chỉnh túi chườm đá trên gò má, sờ sờ lọn tóc để che đi khuôn mặt ửng hồng.

“Tôi xin lỗi vì hành vi lần trước, tôi không nên... trêu cô như vậy.” Ngày đó anh đã muốn nói lời xin lỗi, thế nhưng cô mang giày cao gót mà lại bỏ đi nhanh như vậy, thoáng chốc đã không còn nhìn thấy bóng dáng, anh tới văn phòng tìm nhưng cũng không thấy cô.

Sau hôm khai giảng, anh vẫn luôn tìm cô khắp nơi, nhưng không biết vì sao, suốt nửa tháng lại không nhìn thấy cô, điều này khiến anh không khỏi buồn bực, chẳng lẽ bọn họ cứ như vậy, không gặp lại nhau nữa sao? Lúc trước bởi vì công việc không giống nên không có cơ hội gặp được thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ anh đã đặc biệt để ý, còn tranh thủ thời gian rảnh đến văn phòng tìm cô, ấy vậy mà vẫn không thấy bóng dáng của cô!

Không nhắc tới chuyện này thì thôi, nhắc tới lại khiến Đồng Hoan giận đến tái mặt, cô lặng lẽ buông túi chườm ra.

“Tôi phải đi rồi.” Giọng nói lạnh nhạt như nước lã.

Cô cũng không phải là người thích ghi thù, vốn đã hạ quyết tâm, cho dù có xui xẻo gặp lại anh lần nữa, nhưng chỉ cần anh không nhắc tới thì cô cũng có thể duy trì mối quan hệ hòa bình. Nào ngờ anh lại khơi lại chuyện cũ, khiến cho cô nhớ lại chuyện mình bị người ta đùa giỡn vô cùng khó chịu.

Đó là chuyện khiến cô khó chịu nhất nhất nhất trên đời!

Cô ... vẫn còn tức giận ...

Anh Lâm lặng lẽ thở dài, thu lại túi chườm rồi đặt chân của cô xuống ghế nhỏ, sau đó lấy một đôi dép lê từ trong tủ ra.

“Thay đôi dép này vào đi, tuy hơi lớn so với cô nhưng vẫn tốt hơn là đi chân đất hay mang lại đôi giày cao gót bị hư. Còn nữa, về đến nhà nhớ phải chườm đá.” Anh nhắc nhở.

“Nhà cô có túi chườm đá không?”

“Không.” Cô vẫn làm mặt lạnh.

“Vậy thì mang hai cái túi chườm này về đi. Hôm nay với ngày mai chườm đá, sau hai ngày thì đổi sang chườm khăn nóng, mỗi lần khoảng 20 phút. Thời gian này đừng mang giày cao gót, tránh để mắt cá chân lại bị thương, biết chưa?”

“Ừ.” Đồng Hoan khom người mang đôi dép màu xanh lam, anh Lâm lập tức lấy một cái túi, bỏ đôi giày cao gót màu hồng nhạt của cô vào, lại lấy thêm một cái túi khác để bỏ hai cái túi chườm.

Đồng Hoan nhận lấy hai cái túi, cũng không nói tiếng nào mà lê chân ra cửa, nhưng cổ tay lại đột nhiên bị nắm lấy.

Cô hơi quay đầu, nương vào ánh đèn trong hành lang khu nhà, trông thấy khuôn mặt thành khẩn của anh Lâm.

“Cô giáo Đồng, tha thứ cho tôi được không?”

“Sau đó thế nào, sau đó thế nào?”

“Cái gì mà sau đó thế nào?” Buổi tối thứ bảy, trong một cửa hàng tranh thủy mặc ở Đài Bắc, ánh mắt của Đồng Hoan cứ nhìn tới nhìn lui hai loại khung tranh, tự hỏi nên dùng loại khung tranh nào mới thích hợp với bức tranh ‘Ôn tồn’, vậy nên đối với sự hưng phấn của bạn tốt, cô cũng hoàn toàn không nhìn thấy.

“Cậu trả lời anh ta thế nào?” Âu Dương Bình chớp chớp mắt nhìn bạn tốt, hệt như một con chó nhỏ đang chờ cục xương phóng tới trước mặt mình.

“Cái gì mà tớ trả lời anh ta thế nào?” Đồng Hoan ngẩng đầu, híp mắt nhìn bức tường trắng đối diện, trong đầu đang thử phối hợp bức tranh và khung tranh lại với nhau.

“...Đồng Hoan!” Âu Dương Bình nổi giận.

“Hả?”

“Cậu làm ơn nghiêm túc một chút đi!” Uống công cô tích cực bắt quái, quan tâm tới cuộc sống của bạn tốt như vậy.

“Tớ đang rất nghiêm túc mà.” Đồng Hoan buông khung tranh hình lục giác xuống rồi nhìn Âu Dương Bình. Chẳng lẽ cô ấy không thấy cô đang rất nghiêm túc chọn khung tranh sao?

“Ôi trời...” Âu Dương Bình đến bên cạnh Đồng Hoan, ôm lấy cánh tay cô, đồng thời cũng giật lấy cái khung tranh hình lục giác rồi để sang bên cạnh.

“Cậu trả lời anh ta thế nào? Chẳng phải cái anh chàng nhân viên bảo trì đó muốn cậu tha thứ cho anh ta hay sao? Tớ rất muốn biết câu trả lời của cậu là gì?”

“Quái lạ, sao hôm nay cậu lại tò mò như vậy?” Chuyện này thì có gì quan trọng chứ?

Âu Dương Bình trợn trắng mắt, ném cho Đồng Hoan vẻ mặt ‘cái này mà còn phải hỏi à?’

5. Chương 3

Chương 3

Edit: Kún Lazy

“Đương nhiên là quan tâm đến cậu rồi.” Cô nói một cách hùng hồn.

“Có thật thế không?” Đồng Hoan bĩu môi.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Âu Dương Bình gật đầu như già tởm, hai mắt ánh lên tia sáng bất quá lấp lánh rực rỡ. Aiz, chịu thua rồi, sao Đồng Hoan cô lại có một người bạn nhiều chuyện như vậy chứ? Thật sự là kết làm bạn xấu mà! “Tớ bảo với anh ta là để nói sau đi.”

Sau nửa giây kinh ngạc, Âu Dương Bình khóc thét trong lòng, ngã ngồi xuống ghế sofa, dáng vẻ như ‘trời sập, tôi sắp chết’ vậy.

“Chỉ có vậy thôi sao? A, Đồng Hoan, cậu thật sự là ngốc hết chỗ nói! Lẽ ra cậu phải nắm chắc cơ hội chứ! Chẳng phải cậu nói thân thể của anh ta gọi cảm đến khó tìm, là cực phẩm trong cực phẩm hay sao?”

Đồng Hoan bật cười, chọt chọt vào eo nhỏ của bạn tốt, khiến Âu Dương Bình bị nhột, cười lên khanh khách.

“Âu Dương bất quá, cậu diễn quá khoa trương rồi. Còn nữa, xin hỏi, tớ nói anh ta là cực phẩm trong cực phẩm ngày nào tháng nào năm nào vậy? Cậu bớt thêm mắm dặm muối đi.” Được rồi được rồi, nhìn bạn tốt đang hưng phấn bồng bồng, cô không đành lòng giội lên một gáo nước lạnh, vì vậy chỉ đành thuận nước đẩy thuyền, nói: “Được rồi, xin hỏi Âu Dương sư phụ, rốt cuộc mình nên trả lời thế nào mới đúng đây?”

Nghe cô hỏi vậy, Âu Dương Bình lại càng hưng phấn, vội vàng ngồi lại ngay ngắn rồi giả vờ khụ một tiếng: “Cậu đã thành tâm thành ý đặt câu hỏi, vậy mình sẽ từ bi mà nói cho cậu biết —— cậu phải dùng giọng nói ngọt ngào mềm nhũn để nói với anh ta: “Muốn tôi tha thứ cũng được, nhưng anh phải đền bù tổn thất, mời tôi một bữa cơm, đi xem phim, hoặc là ...” Cô coi Đồng Hoan là ‘cực phẩm trong cực phẩm’, ánh mắt đầy mỉa mai hoặc liếc nhìn bạn tốt.

Phụt, mắt bị chuột rút à? Đó là ánh mắt gì vậy?

“Hoặc là cái gì?” Nói tiếp đi, cô đang rửa tai lắng nghe đây.

“Cái ‘hoặc là’ này phải do đối phương đưa ra! Còn cậu thì phải vừa nói vừa chớp chớp mắt, ra vẻ quyến rũ... Nhìn cậu xem, chỉ biết lãng phí cơ hội quen biết đàn ông tốt.”

Thật sự không thể, trẻ ngoan ngàn vạn lần chớ nên học theo! “Thì ra cậu dùng chiêu này để gạt Đại Hùng nhà cậu?” Đồng Hoan cười như có như không.

“Đó là đương nhiên.” Âu Dương Bình ưỡn ngực, vô cùng kiêu ngạo. Làm người ngàn vạn lần không thể tự hèn hơn người, mặc dù cô chỉ là một cô gái nhỏ bé, nhưng một khi nói đến chuyện yêu đương thì cô quả thực rất lợi hại.

“Đáng tiếc anh ta không phải Đại Hùng của mình.” Vậy nên không cần phải lãng phí thời gian, phí công vô ích.

“Cậu cũng biết còn gì.” Đồng Hoan lẩm bẩm. Chuyện tình cảm luôn luôn rắc rối, cũng chưa biết kết cuộc sẽ thế nào, chẳng một ai biết mai sau sẽ xảy ra chuyện gì. “Người tớ thích không phải là anh ta, hướng chỉ anh ta còn đùa giỡn tớ.” Nhoài người với lấy khung tranh hình lục giác, sau khi Đồng Hoan quyết định chọn loại khung tranh này thì lại muốn chọn màu sắc cho nó, vẻ mặt cô như đang tuyên bố ‘chủ đề này kết thúc tại đây’.

Âu Dương Bình bĩu môi. Làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, đương nhiên cô biết rõ Đồng Hoan vô cùng ghét bị người khác trêu chọc, cũng biết Đồng Hoan đã có người trong lòng. Mà người đó cô cũng biết, họ Thiệu tên Hoa Khiêm, là đàn anh thời đại học của các cô.

Nhưng nếu bọn họ thật sự ‘chàng có tình, thiếp có ý’, vậy thì đã phải có tin vui từ lâu rồi mới đúng, đâu phải để cô trông ngóng dài cổ, xem tiến triển quan hệ của bọn họ đến đâu rồi. Lại nói Đồng Hoan cũng không chịu chủ động, sao không thẳng thắn nói ra? Chẳng lẽ là vì xấu hổ? Hay vì sợ thất bại?

“Âu Dương Bình!” Đồng Hoan đẩy đẩy bạn tốt kiêm chủ tiệm tranh này, ngón trỏ chỉ vào khung tranh hình lục: “Mình muốn khung tranh chạm nổi đơn giản này cho bức ‘Ồn tồn’, màu cam sáng, bên ngoài quét sơn bóng. Với lại mình muốn sửa cả khung tranh của bức ‘Dục’ lúc trước nữa.”

Đồng Hoan ra khỏi cửa hàng tranh thì đã gần 8 giờ rưỡi tối.

Sau khi thảo luận với Âu Dương Bình những chuyện liên quan đến buổi triển lãm tranh, cuối cùng bàn giao hai tác phẩm đã định, cô chuẩn bị lên tàu điện ngầm rồi chuyển sang xe lửa, rời khỏi phòng triển lãm tranh đầu tiên của mình, cô chọn cửa hàng của bạn tốt làm nơi để tổ chức, ngoài việc đỡ mất thời gian để đi tìm địa điểm, ngay cả việc tuyên truyền và quảng cáo cho buổi triển lãm, đến những việc vụn vặt như thiệp mời, tiệc trà xã giao, in ấn tập tranh, cô chỉ cần suy xét kỹ lưỡng, đưa ra phương án, kiểm tra và thực hiện chi tiết bản vẽ, Âu Dương Bình sẽ không nói hai lời mà tiếp nhận xử lý, không chút do dự.

Vì cái gì mà cô và Âu Dương bát quái lại trở thành bạn tốt? Bởi vì Âu Dương Bình đối với bạn tốt rất nhiệt tình, đó là nguyên nhân hàng đầu.

Nhớ tới lời ‘ân cần dạy bảo’ của Âu Dương Bình hồi chiều, Đồng Hoan lại khẽ nở nụ cười. Chỉ là vừa mới cười được vài tiếng thì điện thoại trong túi xách bỗng vang lên, cô vội vàng thu hồi suy nghĩ, xoay người lấy điện thoại ra bắt máy.

“Mẹ!”Ồ, cô quên gọi điện báo với mẹ một tiếng là đã nhận được dưa muối và đồ chua rồi.

“A Hoan, con đã nhận được dưa muối và đồ chua chưa?”

“Sáng nay đã nhận được rồi mẹ, cảm ơn mẹ.”

“Nhận được là tốt rồi. Con nhớ phải ăn cơm, đừng mải vẽ tranh rồi quên hết mọi thứ, cũng đừng có ham ăn mì gói nhiều quá, không có dinh dưỡng đâu! Dành chút thời gian nấu cơm, ăn với đồ chua dưa muối còn có dinh dưỡng hơn đấy!”

“Dạ.” Đồng Hoan đỡ khóc đỡ cười. Mẹ thật sự rất hiểu cô. “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“A Hoan, vừa rồi mẹ nghe em con nói con muốn mở triển lãm tranh à?”

“Vâng.” Đồng Hoan có chút ngoài ý muốn, không ngờ nhanh như vậy mà em gái cô đã không kìm được, nói hết mọi chuyện ẹ rồi.

Cô vốn định khi nào in xong thiệp mời thì sẽ tìm thời gian về nhà, tự tay đưa cho ba mẹ. Tuy lúc trước cô đã tham gia không ít buổi triển lãm tranh, nhưng đều là liên kết triển lãm, còn lần này là buổi triển lãm cá nhân đầu tiên trong đời cô, mang một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Nếu như ba mẹ đồng ý thì sáng sớm hôm khai mạc buổi triển lãm, cô có thể đưa bọn họ từ Miêu Lật đến Đài Bắc.

“Em con nói, buổi triển lãm tranh của con nói về ... À ...” Có những từ mà cả đời người bảo thủ không nói được nên lời.

“Về những tác phẩm liên quan đến tình cảm và dục vọng của con người.”

“A Hoan, mẹ biết rõ trước kia con thích những bức tranh ... nam nữ khóa thân, nhưng bây giờ lại thêm ... dục vọng ...” Aiz, thật sự khó có thể mở miệng.

“Mẹ không phản đối con mở triển lãm tranh, nhưng nhìn những bức tranh đó rất giống như đang xem ‘phim tình sắc’ ...”

“Mẹ...” Đồng Hoan cười gượng, thật sự là bất đắc dĩ. Lại nữa rồi, hơn nữa càng lúc càng khoa trương. Tranh của cô thì có liên quan gì tới phim sex chứ?

Sao mẹ cô có thể liên tưởng hai thứ không liên quan đó giống nhau được?

“A Hoan, con muốn học mỹ thuật mẹ cũng để cho con học, nhưng sao con không học giống em họ của con mà vẽ tranh Picasso? Nghe bác hai của con nói, con bé cũng muốn tổ chức triển lãm tranh, còn xin đến trường mỹ thuật ở Đài Bắc, rất giỏi đấy ... Mẹ nghĩ, tạm thời con đừng tổ chức triển lãm tranh vội, chờ em họ con hết bận thì con đến hỏi nó xem vẽ tranh Picasso thế nào, sau khi thành công thì lại...”

“Con không cần.” Lần này Đồng Hoan không thể cười nổi nữa, khóe môi cứng đờ.

“A Hoan, con cũng không phải là không biết, trong thôn có rất nhiều người bàn tán chuyện con vẽ tranh cơ thể nên đã nhìn thấy những cảnh tượng không nên nhìn, ở chung với đám người mẫu khóa thân lố lằng, chắc chắn là đã phát sinh ra chuyện không đứng đắn cùng bọn họ...”

“Mẹ, người trong thôn muốn nói gì thì cứ kể bọn họ đi!” Đáng ghét! Đám tam cô lục bà đó nói nhiều năm như vậy mà còn chưa chán sao?

Quả thực là thôn bảo thủ, nhưng nghệ thuật và tình dục bữa bãi hoàn toàn là hai chuyện khác nhau! Cô chỉ thưởng thức đường cong trên cơ thể con người, thích vẽ cơ thể người thì có gì sai sao? Còn nữa, vì sao người mẫu khỏa thân lại là loại người lố lăng? Bọn họ rõ ràng là vì nghệ thuật nên mới vất vả hy sinh thân thể mà!

“Đồng Hoan, con đừng để mẹ phải hối hận vì đã cho con học vẽ!” Giọng nói của mẹ Đồng trở nên sắc bén.

“Mẹ, lần sau lại nói tiếp nhé, con phải xuống nhà rồi, tạm biệt mẹ.”

Đồng Hoan nhấn nút kết thúc cuộc gọi, dùng sức nhét điện thoại vào trong túi xách, mặc dù cô biết ngắt điện thoại của mẹ là một hành động bất kính, nhưng mà —— đáng ghét! Lại là bác hai, lại là em họ, lại là hàng xóm ... Lần nào, lần nào cũng vậy!

Đồng Hoan cào cào tóc, bực bội dừng bước, liên tục hít sâu vài hơi.

Cô muốn hét to, muốn phát tiết, tâm tình tốt đều bị một cuộc điện thoại phá hỏng. Thê thảm hơn chính là, cô có khả năng nảy sinh cảm xúc tiêu cực này với người trong nhà, điều này khiến cho cô không còn tâm tư để làm chuyện gì khác.

A! Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!

“Này, cô giáo Đồng, cô không muốn sống nữa sao?”

Cổ tay bị nắm chặt, ngay sau đó, cô bị một lực lớn kéo về phía sau.

“Cái gì?” Đồng Hoan chớp mắt, có chút thất thần nhìn rất nhiều xe hơi đang vùn vụt chạy qua trước mắt.

Đôi mắt đen lầy tràn đầy lo lắng và tức giận: “Cô còn dám hỏi à? Lớn như vậy mà không biết nhìn đèn xanh đèn đỏ sao?” Anh Lâm hét vào lỗ tai cô. Vừa rồi trông thấy cô đứng cào tóc ở lề đường, một giây sau, cô lại không chú ý tới đèn xanh đã chuyển sang đèn đỏ, vẫn tiếp tục băng qua đường cái! May mà anh đã tới kịp phía sau cô, nếu không thì chỉ có thể gọi xe cấp cứu cho cô rồi!

Đồng Hoan trở mắt nhìn chằm chằm vào anh.

Anh Lâm nhíu mày.

“Cô giáo Đồng?” Cô sợ đến choáng váng rồi sao?

“Đi thôi!” Trong phút chốc, Đồng Hoan nắm lấy cổ tay to của người đàn ông. “Để tôi cho anh cơ hội chuộc lỗi!”

“Hả? Cái gì?”

Chờ đã, bây giờ ... là tình huống gì vậy?

Lâm Hán Đường nhìn quốc kỳ được treo đầy trên phố, chuẩn bị mười ngày nữa chào đón lễ Quốc Khánh, trong lòng anh chẳng hiểu gì cả.

Lâm Hán Đường gửi xe xong xuôi, nhìn đồng hồ điện tử, ánh sáng màu xanh lục lạnh lẽo hiện lên con số —— 3h17 phút, rạng sáng.

May mà Đồng Hoan ngoan ngoãn, để anh có thể thuận lợi đưa cô ra khỏi KTV, đến bãi đỗ xe bên cạnh, một đường sóng yên biển lặng từ Đài Bắc trở về Đào Viên, nếu không thì bọn họ chắc chắn sẽ không thể về nhà ‘sớm’ như vậy.

Lâm Hán Đường nhìn cô gái say khướt đang ngồi ở ghế phụ, biết cô bây giờ nhất định là không có khả năng tự xuống xe, sau khi đi vào trong nhà, anh tắt máy xuống xe, mở cửa bên ghế phụ, giúp cô tháo đai an toàn, cuối cùng ôm cô ra khỏi xe rồi tiến vào căn nhà ở Đào Viên.

Anh không biết cô ở chỗ nào, vậy nên chỉ có thể đưa cô về phòng mình.

Vừa bước vào phòng, hai khóa mềm mại lập tức cọ vào chân anh, đồng thời lại phát ra âm thanh kháng nghị vì đối bụng.

“Ngoan, đợi tao đưa cô ấy vào rồi sẽ ra cho chúng mày ăn, chịu khó đợi một chút nhé!” Lâm Hán Đường vừa đi vừa chú ý đến hai con mèo đang chết đói.

Đồng Hoan vốn vẫn đang mê man ở trong ngực anh, lúc này lại đột nhiên vặn vẹo thân thể, hé ra ánh mắt mơ màng.

“Tỉnh rồi à?”

Đồng Hoan không trả lời, chỉ vòng tay ôm lấy cổ anh.

“Mẹ...” Hơi thở tràn ngập mùi rượu phả vào bên tai anh, khê nỉ non.

“Tôi không phải...” Mẹ của cô, cũng không muốn làm mẹ của cô.

“Ừa ——” Cô đột nhiên ôm anh rồi ới lên ới xuống.

Thấy cô đột nhiên nôn mửa, hai con mèo đói lập tức chạy vụt đi.

Lúc đầu Lâm Hán Đường kinh ngạc ba giây, sau đó chạy như điên vào trong phòng tắm. Cho đến khi Đồng Hoan ôm bồn cầu, anh quay đầu nhìn một đồng bệ bối sau lưng mình, cùng với những ‘dấu vết’ vô cùng thâm độc trên đường đi, cảm thấy không biết cô nên ới trên xe hay ới ở trong nhà thì đỡ hơn?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh cởi áo sơ mi đã dính vết bẩn, ngồi xổm xuống vỗ nhẹ lên lưng Đồng Hoan, nhớ lại sự kỳ lạ của cô mấy tiếng trước, nhưng cuối cùng vẫn không tìm ra manh mối.

Mấy phút sau, Đồng Hoan yên lặng ôm lấy bồn cầu giống như một con búp bê vải, Lâm Hán Đường rót một ly nước để cho cô ngậy ngậy súc miệng, sau đó ôm cô vào giường ở trong phòng khách, nhìn quần áo của cô đã bị dính vết nôn, anh tự hỏi kế tiếp mình nên làm gì bây giờ.

Sau đó, anh quyết định không để ý tới thời gian, gọi điện thoại cho em gái. Thật may, em gái anh đã nhận điện thoại, may hơn nữa là con bé cũng đang ở nhà bạn trai, mà bạn trai của con bé lại ở cùng khu nhà với anh.

Điện thoại vừa được kết nối, đáp lại anh là một giọng đàn ông.

Rất tốt, lần đầu tiên trong đời, hai lần may mắn liên tiếp đến với anh.

Nhưng thật không may, người kết thúc cuộc gọi này chính là cậu bạn trai ‘lấy vợ làm trời’, dùng lý do ‘cô ấy rất mệt, đang ngủ rồi’ để đáp lại anh. Lâm Hán Đường cúp điện thoại, quyết định tự mình ra tay.

Anh vào phòng ngủ của mình, lấy một cái áo thun và một cái quần short, sau đó trở về bên cạnh Đồng Hoan, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của cô.

Xương quai xanh xinh đẹp, bầu ngực đầy đặn bên dưới áo lót viền ren —— hơn nữa lại còn là màu tím khiến anh điên cuồng —— theo từng cúc áo bị mở, dần dần hiện ra trước mắt anh. Lâm Hán Đường chỉ cảm thấy máu trong cơ thể mình đang nhanh chóng tập trung xuống phía dưới, dục vọng giữa hai chân chậm rãi ngóc đầu dậy.

Lâm Hán Đường khê nguyên rửa một tiếng, lý trí và dục vọng đang giao chiến mãnh liệt bên trong cơ thể.

Anh sẽ không ra tay với phụ nữ say rượu, trên thực tế, quan hệ của bọn họ vẫn chỉ là một mình anh đơn phương có hứng thú với cô.

Cố gắng nhắm mắt lại, sau khi hít sâu một hơi, anh dựa vào kinh nghiệm lúc trước chăm sóc cho em gái, đỡ Đồng Hoan ngồi dậy, để cho cô tựa cằm vào vai mình, lần lượt cởi cúc áo của cô, sau đó tròng áo thun vào đầu cô.

Quá trình giúp cô mặc áo giống như đang ở trên thiên đường tràn ngập tội ác.

Thỉnh thoảng Đồng Hoan lại vặn vẹo cơ thể, cọ tới cọ lui trên người anh, trong lúc nguy hiểm, giữa bọn họ chỉ có một lớp vải mỏng như cánh ve, không thể ngăn anh cảm nhận lồng ngực trần trụi của mình đang áp sát vào bầu ngực mềm mại của cô, như hoa màu hồng nhạt thỉnh thoảng lại cọ xát vào áo ngực mà trở nên

cương cứng, anh thở dốc, chỉ muốn cởi hết đám vải vóc cản trở để ngắm nhìn thân thể đầy đặn của cô, hơn nữa, Đồng Hoan còn vô thức rên rỉ, khiến trán anh bắt đầu bịn rịn mồ hôi, nhiệt độ cơ thể lập tức tăng vọt, hoàn toàn trái ngược với cơ thể tươi mát của cô.

Cổ họng khẽ phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, Lâm Hán Đường tăng tốc hoàn thành động tác, từ bỏ ý định thay quần cho Đồng Hoan, giúp cô ngủ được thoải mái hơn một chút. Anh đỡ cô nằm xuống, kéo chăn phủ kín thân thể khiến anh nổi điên, cuối cùng thở dài một hơi như vừa trút được gánh nặng.

Không thể trách anh nảy sinh thú tính với cô.

Muốn một người đàn ông đối mặt với cô gái mình thích, có hứng thú, thậm chí là có cảm tình, lại không ngừng đón nhận sự cọ xát của đối phương mà không ‘cương’, căn bản là đầm rồng hang hổ.

Xoa xoa khuôn mặt, anh định đứng dậy tìm cách giải quyết dục vọng thì lại bị cô nhẹ nhàng kéo lấy.

“Mẹ...”

Lâm Hán Đường quay đầu lại, phát hiện Đồng Hoan đang nắm lấy ngón trỏ của anh, hệt như một đứa trẻ đang làm nũng với mẹ mình vậy.

“Mẹ... Vì sao...” Cô nỉ non như đang khóc, rồi lại nghiêng người, thân thể cuộn lại trong chăn, bàn tay túm lấy ngón trỏ của anh càng chặt hơn.

Lâm Hán Đường phát hiện mình hoàn toàn không có cách nào nhẫn tâm rút tay lại, đành ngồi xuống mép giường một lần nữa, vươn tay chỉnh đèn ngủ ở trên đầu giường, để cho ánh sáng dịu đi một chút.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì lại khiến em trở nên yếu ớt như vậy?” Bàn tay to gạt đi lọn tóc vương trên má cô, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô, dưới ánh đèn, anh ngừng mắt nhìn hàng lông mày của cô đang nhíu lại.

Lúc ngủ, trông cô thật yếu ớt, không còn tư thế phòng bị, thế nhưng lại khiến anh đau lòng.

Cô mình mẫn như vậy, tự tin như vậy, rạng rỡ như vậy.

Anh không thích nhìn thấy cô thế này.

Anh ... Hy vọng cô vĩnh viễn là Đồng Hoan rực rỡ chói lòa.

Đồng Hoan mơ hồ lẩm bẩm, gò má không tự giác cọ cọ vào bàn tay ấm áp của anh, nhích người đến bên cạnh anh. Nhìn dáng vẻ cô quyến luyến nhiệt độ trên cơ thể của mình, trái tim anh lập tức bị dịu dàng bao phủ.

6. Chương 4

Chương 4

Edit: Kún Lazy

Anh phát hiện, anh thích như vậy, thích cô lưu luyến anh thế này.

Lâm Hán Đường điều chỉnh tư thế để cho cô ngã vào lòng mình, cánh tay phải giống như muốn bảo vệ, vòng ra phía trước, đặt lên trên trán cô, cúi đầu nhìn hàng lông mày của cô dần dần giãn ra.

Tràn ngập dịu dàng, lan tỏa đến mọi góc ngách trong cơ thể anh.

Ngoài mẹ và em gái thì cô là người phụ nữ đầu tiên thu hút ánh mắt của anh, thậm chí còn tiến vào trong lòng anh, khiến anh yêu thương lo lắng.

Cảm giác này, có phải chứng tỏ tình cảm của anh đối với cô, từ thường thức chuyển sang thích không?

Có lẽ là vậy, nhưng anh cũng không dám xác định.

Lâm Hán Đường nghĩ, dưới ánh đèn ấm áp, anh ngừng mắt nhìn vẻ mặt đang say ngủ của Đồng Hoan, mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve nổi phiến muện lan trên gò má cô.

Cái gọi là dịu dàng như nước, chính là ánh mắt của anh bây giờ.

Đồng Hoan yếu ớt tỉnh dậy, ngậy ngốc nhìn trần nhà một lúc lâu, sau đó mới cảm nhận được hai huyết thái dương đau âm ỷ.

Cô day day huyết thái dương rồi ngồi dậy, một lúc sau mới phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Cẩn thận nghĩ lại, cô nhớ hôm qua mình nhận được điện thoại của mẹ, sau đó gặp Lâm Hán Đường to tiếng với cô. Mà cô lại đang muốn xả stress cho nên đã kéo anh đến KTV để ca hát và uống rượu, sau đó thì ... hay rồi, cô hoàn toàn không có chút ấn tượng nào cả.

Đồng Hoan thò chân xuống giường, sàn nhà mát lạnh khiến cô hơi rụt bả vai. Trong lòng âm thầm tính toán ra ngoài để tìm hiểu tình hình, cô đẩy cánh cửa đang khép hờ, ló đầu nhìn xung quanh một vòng rồi mới ra khỏi phòng.

Bên ngoài vô cùng im ắng.

Cô cẩn thận đi đến khu vực giữa lầu một và lầu ba, ánh mắt thăm dò nhìn lên lầu ba, kế tiếp lại nhìn xuống lầu một, suy xét ba giây, sau đó bước đến phòng khách, thế nhưng phòng khách cũng chẳng có một bóng người.

Ánh mắt nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo tường cuckoo[1] —— sau đó quẹo trái, ở một khoảng sân rộng lớn bên ngoài cửa sổ sát đất, cô trông thấy một người đàn ông đang nằm trên chiếc ghế dài chợp mắt.

[1] Đồng hồ cuckoo

Là anh Lâm!

Anh mặc chiếc quần kaki trắng, chân trái co lên khiến ống quần ôm chặt bắp đùi, tôn lên đường cong săn chắc và mạnh mẽ, bên trên mặc chiếc áo T-shirt màu xanh lục, tay áo xắn cao lên trên vai, để lộ ra cánh tay cường tráng, bên cạnh đặt một cây lau nhà 360 đang rất thịnh hành trên thị trường.

Sau đó cô phát hiện, bên dưới bàn tay to lớn đang đặt trên hõm vai của anh có một con mèo nhỏ màu xám đang nằm cuộn mình trong đó.

Lỗ tai của mèo nhỏ khê giật giật, phát hiện sự tồn tại của cô, đôi mắt đen lách ngơ ngác nhìn cô, nằng nặng hắt lên thân hình của người đàn ông cùng với chú mèo nhỏ.

Cường tráng và non nớt.

To lớn và nhỏ bé.

Bàn tay mạnh mẽ lại trở nên dịu dàng đến vậy, bao trùm lên chú mèo nhỏ, giúp mèo nhỏ dựng nên một thành lũy kiên cố.

Đồng Hoan có cảm giác như mình đang nhìn một bức tranh chất chứa tình cảm mãnh liệt, khiến cho tận đáy lòng cô trào dâng một cảm giác ấm áp, không muốn lên tiếng phá tan sự yên lặng này. Thế nhưng chú mèo nhỏ lại kêu lên một tiếng.

Người đàn ông hơi động dậy, bàn tay to chợt chuyển động, xoa xoa lên lưng mèo nhỏ như muốn trấn an, mèo nhỏ lập tức híp mắt lại, thoải mái phát ra tiếng rên khe khẽ, Đồng Hoan hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tình của mèo nhỏ. Cảm giác được bàn tay to ấy vuốt ve, thật sự rất dễ khiến cho người ta say mê. Lúc trước anh giúp cô chườm đá cũng đã từng dùng bàn tay ấy vuốt ve bắp chân của cô như vậy, cảm giác thoải mái đó thật khiến người ta khó có thể quên.

“Meo meo ——”

“A!” Cái gì vậy?!

Có thứ gì đó vừa cọ vào chân Đồng Hoan, dọa cô phải kêu lên một tiếng, lui về phía sau vài bước, sau khi bình tĩnh thì mới phát hiện ra đó là một con mèo vằn hổ. Mèo vằn hổ dựng đuôi, quay đầu nhìn Đồng Hoan, giống như đang trách cô tại sao lại ngạc nhiên như vậy.

Âm thanh này dẫn tới sự chú ý của Lâm Hán Đường.

“Cô tỉnh rồi sao?” Anh mở mắt, ngồi bật dậy, con mèo xám ở hông vai anh vừa nhảy xuống thì con mèo vằn hồ lại nhảy lên đầu gối, kêu meo meo đòi sờ.

Lâm Hán Đường nhẹ nhàng vuốt ve mèo nhỏ hai cái, sau đó bế nó đặt sang bên cạnh rồi đứng dậy đi về phía Đồng Hoan.

“Có đau đầu không?”

“Cũng đỡ đỡ rồi.” Đồng Hoan quan sát anh từ trên xuống dưới, sau đó nhìn thẳng vào mắt anh: “Tại sao tôi lại ở đây?”

“Cô đã quên rồi sao?” Tuy là nói thế, nhưng điều này tuyệt đối cũng không nằm ngoài dự liệu của Lâm Hán Đường. Hôm qua cô say như vậy, đương nhiên là không có khả năng nhớ được những chuyện này.

“Tối hôm qua cô uống say, tôi không biết cô ở chỗ nào nên đành phải đưa cô về nhà tôi.”

“Tôi ... uống say?” Đồng Hoan tròn mắt, vẻ mặt như thể không dám tin. Làm sao có thể? Đạo này cô rất biết tiết chế, cô còn nhớ lúc đó uống xong ly đầu tiên thì cô quyết định chỉ uống thêm một ly nữa thôi mà?

“Đúng vậy, sau đó cô còn uống thêm sáu chai bia và một ly Whisky.” Lâm Hán Đường nhún vai, sau đó lặng lẽ đưa cho Đồng Hoan một ly nước ấm, hỏi cô có muốn uống một chút hay không, sau khi bị cô từ chối, anh ngừng đầu uống hết ly nước ấm, sau đó để cái ly vào trong bồn rửa chén.

Suốt nửa tiếng đồng hồ Đồng Hoan vẫn không lên tiếng, nhưng hàng lông mày đang nhíu chặt cùng với sắc mặt kia cũng đủ để chứng tỏ cô đang cảm thấy rầu rĩ vì sự thất thố của mình đêm qua.

Lâm Hán Đường lặng lặng nhìn cô, đến khi cảm thấy tay trái của cô sắp nắm đứt ngón trỏ bên tay phải thì anh mới lên tiếng, kéo sự chú ý của cô trở lại, vớt cô từ trong vực sâu ảo não lên.

“Cô giáo Đồng, theo như lời cô nói ngày hôm qua, nếu tôi đi ca hát với cô thì cô sẽ tha thứ cho hành vi thất lễ lúc trước của tôi, đúng không?” Đây là thu hoạch lớn nhất cho việc đi ca hát cùng cô, thu hoạch thứ hai là anh đã sâu sắc thể nghiệm được ý nghĩa của câu ‘trên đời này không có người nào hoàn hảo trọn vẹn’.

Giọng hát của Đồng Hoan hoàn toàn có thể sánh ngang với giọng hát của Chaien trong Doraemon, khiến lỗ tai anh đến bây giờ vẫn còn đau nhức.

Đồng Hoan gật đầu. Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh.

“Vậy, chuyện này đến đây là kết thúc. Kế tiếp, tôi phải phục vụ cô sau khi say rượu, hơn nữa còn phải dọn dẹp nôn mửa cho cô... Cô giáo Đồng, về chuyện này, cô có nên đền bù tổn thất cho tôi hay không?” Lâm Hán Đường nói ra kết quả sau mấy tiếng đồng hồ cẩn thận suy nghĩ.

“Tôi...” Cô không những uống say mà còn ói nữa? Trời ạ, chẳng lẽ ngày hôm qua cô bị người ngoài hành tinh nhập vào hay sao? Đồng Hoan kinh hãi cúi đầu, lại đột nhiên phát hiện mình đang mặc một chiếc áo thun lạ hoắc.

Chiếc áo thun rộng thùng thình như ôm trọn cả người cô, cổ áo rộng rinh lệch sang một bên, lộ ra bả vai mảnh mai trắng nõn.

Quần áo của cô trở nên như vậy từ lúc nào?

Đồng Hoan hít một ngụm khí lạnh, nhảy vài bước vọt tới trước mặt anh, túm lấy cổ áo của anh, trừng mắt nhìn chằm chằm vào anh.

Lâm Hán Đường nín cười. Cô thật đáng yêu, sao bây giờ anh mới phát hiện?. “Yên tâm, tôi không có ý đồ đó với cô. Quần áo của cô bị dính vết nôn nên phải thay.”

“Ai thay cho tôi?” Cô lập tức hỏi ngay trọng điểm, giọng điệu vô cùng hung hãn.

Lâm Hán Đường chỉ mất một giây để suy nghĩ: “Em gái tôi.”

“Thật không?”

“Thật.” Ông trời, xin hãy tha thứ cho lời nói dối của anh, anh không muốn thừa nhận để rồi chuốc lấy phiền toái — khiến cô càng thêm đề phòng, thậm chí quá hóa giận, anh không muốn lãng phí thời gian để gánh chịu thêm hậu quả khác chỉ vì nói ra sự thật nữa.

“Cô giáo Đồng, đừng dối chủ đề, cô cảm thấy mình có nên đền bù cho sự vất vả của tôi hay không?” Đồng Hoan không thể mở miệng, rốt cuộc mới miễn cưỡng nói: “Đền bù thế nào?”

Lâm Hán Đường khoanh tay trước ngực, nhìn cô giống như một con mèo nhỏ vừa đánh nhau mà bị thua thê thảm, cúi đầu cụp tai xuống, đáng vẻ vừa đáng yêu vừa đáng thương thế này, khiến anh suýt chút nữa kìm lòng không được mà vươn tay kéo cô ôm vào lòng.

“Anh Lâm?” Sao anh ta lại không nói gì?

Lâm Hán Đường hắng giọng, mỉm cười thông báo: “Tuần sau chúng ta hẹn hò đi.”

Thoáng chốc đã đến lúc thực hiện cái mà anh Lâm gọi là ‘đền bù’.

Buổi sáng hôm nay, Đồng Hoan đứng trước tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo thun màu hồng đào cùng một chiếc quần jean màu xanh đậm, sau nửa ngày đứng trước gương, cô khó chịu trừng mắt nhìn mấy bộ quần áo bị ném trên giường.

Kỳ thực, cô có thể yêu cầu anh Lâm đổi phương thức đền bù tổn thất, nhưng mà hành vi cò kè mặc cả giữa người hại và người bị hại quả thực là không hay cho lắm, sao Đồng Hoan cô có thể làm được? Nếu làm được thì đã tốt rồi, cô cũng không phải phiền não vì không biết mặc bộ nào nữa.

Đồng Hoan day day thái dương, buồn bực nghĩ đến ngày đó, sau khi nhận được lời đề nghị ‘mặc thoải mái một chút’, sao cô lại không hỏi là bọn họ sẽ đi đâu, vậy nên bây giờ mới phải đắn đo, rốt cuộc ‘mặc thoải mái’ là thoải mái đến mức nào, có đến mức phải mặc áo ngủ không?

Chuyện này không liên quan gì đến chuyện hẹn hò với Lâm Hán Đường, chỉ là Đồng Hoan ít khi nào mặc áo thun, cô cảm thấy áo thun và áo ngủ chỉ cách nhau có một centimet, trừ khi gặp trường hợp phải hoạt động nhiều thì cô mới phá lệ mà mặc nó.

Phiền thật đấy.

Rốt cuộc là nên ‘thoải mái’ đến mức độ nào? Khách quan mà nói, nam nữ ‘hẹn hò’ lần đầu, chắc sẽ không chạy bộ hay đạp xe đạp leo núi để tập thể dục đâu nhỉ? Cùng lắm là đi xem phim hay dạo phố thôi.

Cô nhú mày tự hỏi nửa ngày, thấy sắp tới thời gian đã hẹn, cuối cùng, Đồng Hoan quyết định lấy một chiếc áo sơ mi caro màu đỏ sậm mặc với quần jean, trang điểm nhẹ một chút rồi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa chính của khu nhà, cô lập tức nhìn thấy Lâm Hán Đường đang thanh thoi tựa vào chiếc xe việt dã màu bạc, hai tay khoanh trước ngực, hơi nghiêng đầu, tầm mắt rơi vào mấy cậu học sinh cấp hai đang chơi trượt ván trên bãi đất trống trước công viên, chắc là đã đợi được một lúc rồi.

Lâm Hán Đường thu lại tầm mắt thì phát hiện ra cô, lưng anh rời khỏi chiếc xe việt dã, vẫy tay chào hỏi.

“Xin chào, cô xuống sớm thật.” Anh nhìn đồng hồ, cách thời gian hẹn vẫn còn năm phút.

“Tôi không thích để người khác đợi.” Đồng Hoan vừa nói vừa lặng lẽ quan sát anh. Hôm nay anh ăn mặc cũng giống như mấy lần trước, lại là áo T-shirt và quần kaki, bên dưới đi một đôi giày thể thao màu trắng.

Nhưng không thể không thừa nhận, mặc dù anh ăn mặc đơn giản bình thường, không có gì mới mẻ, thể nhưng vóc dáng và thần thái vô cùng tự tin đó có thể sánh ngang với đàn ông châu Âu, khí thế đó hoàn toàn đánh bại đám người mẫu được tô vàng nạm bạc kia.

Trong nháy mắt, thân thể cường tráng và săn chắc của anh hết như tượng thần David đang hiện rõ mồn một trong đầu Đồng Hoan.

Đồng Hoan bị sặc, ho khù khụ.

Nguy hiểm quá!

“Cô không sao chứ?” Lâm Hán Đường tiến về phía trước một bước, giơ tay định vỗ lên lưng cô, thế nhưng Đồng Hoan lập tức khoát tay, tỏ vẻ không sao, cố gắng gạt đi hình ảnh anh Lâm khóa thân trong đầu.

“Anh tới lâu chưa?”

“Mới tới một phút trước.” Lâm Hán Đường cong môi cười: “Tôi cũng không thích để người khác phải đợi. Đến đây, lên xe đi.” Anh mở cửa bên ghế phụ để cho cô ngồi vào, sau đó vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái, thắt đai an toàn.

“Chúng ta đi đâu?” Mặc dù trong lòng nghĩ, cho dù đi đâu thì cũng chẳng sao, chỉ cần có thể hoàn thành việc ‘đền bù tổn thất’ là tốt rồi, thế nhưng Đồng Hoan vẫn không tránh được tò mò.

Lâm Hán Đường khởi động xe, đánh tay lái, chiếc xe chậm rãi rời khỏi bãi đỗ. “Sợ tôi đem cô đi bán sao?” Đồng Hoan liếc anh, lơ đãng hừ nhẹ: “Trước khi bị bán thì tôi nhất định sẽ bán anh trước.”

“Vậy còn phải xem cô có bản lĩnh bán được tôi không đã.” Anh cao giọng lẩm bẩm!

“Về điểm ấy thì anh không cần phải lo, tôi tin chắc, chỉ cần bỏ ra một đồng để mua một người đàn ông thì đám buôn người nhất định là sẽ vô cùng cam tâm tình nguyện mà giành nhau mua thôi.”

“Ồ, tôi chỉ đáng giá một đồng nhân dân tệ thôi sao?” Thật quá coi thường người khác rồi!

“Tôi chưa nói là đồng nhân dân tệ, đồng đô la hay là đồng Euro...” Là tự anh ta định giá ỉn bằng đồng nhân dân tệ, cô cũng không còn cách nào khác nha!

“Cho dù là một đồng Euro cũng chẳng tốt hơn!” Lâm Hán Đường bật đèn xi nhan, rẽ sang đường khác.

“Vẫn tốt hơn nhân dân tệ.” Đồng Hoan khoanh tay, tiếc hận nói: “Đáng tiếc là anh đã tự định giá ỉn bằng tiền nhân dân tệ, hại tôi phải mất một ly trà sữa trân châu.”

Một người đàn ông chịu thương chịu khó như anh, vậy mà chỉ có giá bằng một ly đồ uống đầy chất hóa học thôi sao?! “Cô giáo đồng, cô thật sự quá không nể mặt tôi rồi!” Anh nói lời vô ích.

“Thật sao? Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Cô mỉm cười.

“Cô thật nhanh mồm nhanh miệng.”

“Tôi miễn cưỡng nhận lấy lời khen này của anh vậy.” Cảm ơn đã quá khen.

“...” Cô gái này, còn phải miễn cưỡng cơ đấy!

Suốt dọc đường, hai người tranh chấp qua lại, không biết đã tới nơi từ lúc nào.

Đợi Lâm Hán Đường dừng lại, Đồng Hoan mở cửa bước xuống xe, dùng sức hít sâu một hơi, thoải mái hít mát lại, trước khi lên xe cô còn có chút không cam lòng, dọc đường còn phải đấu võ mồm, thế nhưng bây giờ đã hoàn toàn bị cảm giác sung sướng vì quang cảnh nơi này thay thế.

Đã lâu rồi cô không được hít thở không khí trong lành!

Vị trí vắng vẻ này nằm ở dưới chân núi, tuy không thể nói là một vùng đất đẹp, non nước hữu tình, thế nhưng so với nội thành ồn ào huyên náo thì tốt hơn rất nhiều.

“Hương này này.” Lâm Hán Đường vẫy tay với cô, dẫn cô đi trên con đường mòn bên cạnh chỗ đậu xe, bước lên những bậc thang bằng đá để đi lên phía trên, không bao lâu sau, cô nhìn thấy một gian nhà nhỏ.

Đồng Hoan đang định hỏi chỗ này là chỗ nào thì chợt có một tiếng hoan hô cắt đứt câu hỏi của cô.

“Anh Lâm Đường tới rồi!”

“Oa, anh Lâm Đường ——”

Sau đó, Đồng Hoan nghẹn họng, trở mắt nhìn một đám tiểu quỷ ồ ạt nhào lên giống như fan cuồng nhìn thấy thần tượng, ào ào như thủy triều vây quanh mặt trời trước mắt, sao ... sao lại có nhiều trẻ con như vậy?!

Cô đột nhiên lùi về phía sau một bước, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chỉ thấy tay phải của Lâm Hán Đường ôm một đứa, tay trái bế một đứa, hai chân bị hai đứa bé chỉ cao ngang hông anh ôm chặt, khuôn mặt tràn ngập nụ cười, tiếng cười trong trẻo vang vọng khắp không trung. Sau mấy phút đồng hồ, anh đột nhiên nhớ ra cái gì, quay đầu nhìn về phía cô.

Đám tiểu quỷ nhón nháo cũng đồng loạt quay đầu lại nhìn cô.

Đồng Hoan cảm thấy rét lạnh sống lưng, cuống quýt lùi về phía sau ba bước.

Cô, cô cô cô cô hoàn toàn không biết ứng phó với trẻ con, cũng không thích ở cùng với trẻ con!

“Đây chính là dì ... Hoan.” Hàm răng trắng tinh khiến răng hàm của Đồng Hoan va vào nhau lập cập.

7. Chương 5

Chương 5

Edit: Kún Lazy

Vì sao lại gọi tôi là dì? Đồng Hoan tuy hoảng sợ nhưng vẫn không quên dùng ánh mắt giết người để nhìn anh.

Không vì sao cả. Người nào đó vẫn cười đến rạn rở, xem như báo thù chuyện bị lép vế ở trên xe.

“Dì Hoan.” Các bạn nhỏ vô cùng lễ phép, trăm miệng một lời.

Lâm Hán Đường nháy mắt mấy cái với Đồng Hoan, sau đó thả cô bé đang vuốt vuốt cổ áo của anh xuống, xoa xoa đầu nhỏ của bé, rồi lại hỏi thăm Đồng Hoan: “Tôi muốn vào trong gặp viện trưởng, cô có muốn đi cùng không? Hay muốn ở lại đây bồi dưỡng tình cảm cùng bọn trẻ?” Đồng Hoan không chút nghĩ ngợi, ba bước gộp thành hai bước, đi tới bên cạnh Lâm Hán Đường, gắt gao níu chặt góc áo của anh.

“Tôi đi cùng anh!” Về mặt khẩn trương như thể đám trẻ trước mặt là cá răng đao[1], mà anh là tấm chắn an toàn nhất vậy.

[1] Cá răng đao (hay còn gọi là cá Piranha, xuất xứ từ Piranhas, Tây Nam Brasil). Cũng có phim kinh dị về loài cá này :3

Lâm Hán Đường sững sờ, sau khi hiểu ra thì cười phá lên, mãi đến khi bị Đồng Hoan giáng ột cú ‘Như Lai thần chưởng’ lên lưng thì mới miễn cưỡng ngừng lại, giống như vịt lớn dẫn vịt nhỏ đi về phía trước, anh dẫn Đồng Hoan đang nơm nớp lo sợ đi đến phòng chính sự.

Cho đến khi bọn họ đứng ở trong cô nhi viện, Đồng Hoan vốn tưởng là bọn họ phải ở trong này nghỉ ngơi cả ngày nên cảm thấy hoảng sợ đến choáng váng, nhưng sau khi nghe anh Lâm nói chuyện với viện trưởng thì mới biết, anh muốn mang theo bốn đứa trẻ lớp năm lớp sáu đi công viên trò chơi, vì thế Đồng Hoan không khỏi nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Tuy cô không thích công viên trò chơi ầm ĩ cho lắm, nhưng nếu phải hoạt động cả ngày với một đám tiểu quỷ thì cô thà lựa chọn về trước ... “Ừa ——”

Không! Đây cũng không phải là lựa chọn tốt nhất! Cô thật sự rất muốn khóc ——

“Cô giáo Đồng, cô có sao không?” Giọng nói an ủi cùng một bàn tay đồng thời vỗ vỗ lên lưng cô.

Đồng Hoan thở ra một hơi, vịn tường, run rẩy đứng dậy, đầu vẫn còn choáng váng.

“Anh Lâm, em mua được nước rồi.”

“Cảm ơn em, Nghi Tâm.” Lâm Hán Đường vặn nắp chai, đưa nước cho Đồng Hoan, tiếp đó lấy bản đồ công viên trò chơi ra, sau khi quyết định địa điểm, anh lấy điện thoại di động, nhập số điện thoại của Đồng Hoan vào rồi đưa cho cô bé tên là Nghi Tâm.

“Nghi Tâm, anh và dì Hoan tới quầy phục vụ gần khu nghỉ ngơi, các em đi chơi đi, 4h30 chiều nay tập hợp ở chỗ quầy phục vụ. Chăm theo điện thoại của anh, nếu thấy có người tên ‘Đồng Hoan’ gọi thì nhớ nghe máy,

có chuyện gì cần tìm anh thì nhấn phím 1, gọi cho ‘Đồng Hoan’, hiểu không?” Cô bé gật đầu, cẩn thận cất điện thoại vào trong chiếc túi nhỏ.

“Bốn người các em phải đi cùng nhau, hai bạn nam phải chăm sóc cẩn thận cho hai bạn nữ, biết không?” Sau khi Lâm Hán Đường dặn dò xong, nhìn bốn đứa trẻ vui vẻ chạy ra xa thì mới nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay của Đồng Hoan, đỡ cô đi vào khu nghỉ ngơi, may mắn tìm được một chỗ trong góc.

“Cô đây, không thoải mái tại sao lại không nói?” Còn cố gượng đến nông nỗi này, hoàn toàn không thêm để ý tới tình trạng của bản thân.

“Làm sao tôi biết sẽ bị như vậy. Lần đầu chỉ hơi chóng mặt, nhưng vẫn có thể chịu được, ai biết lần thứ hai lại ... cái ly đáng ghét ...” Đến bây giờ cô vẫn còn cảm giác mình đang xoay tròn.[2]

[2] Trò này này :D

“Có chút chóng mặt tức là không thoải mái rồi, phải nói ngừng lại chứ. Aiz, đúng là ngốc.” Anh vừa bắt đầu đi vừa đau lòng, giờ ngón trở cốc nhẹ lên đầu cô.

“Bọn trẻ hưng phấn như vậy, sao tôi có thể không biết xấu hổ mà nói không muốn chơi nữa...” Đồng Hoan càng nói càng nhỏ dần, lại đột nhiên trừng mắt nhìn anh: “Ai mắng người khác ngốc mới đúng là đồ ngốc!” Hừ.

Lâm Hán Đường suýt chút nữa thì nhịn không được. Cho dù trong người không thoải mái, thế nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua? Rõ ràng là một cô gái thành thực và cao ngạo, vậy mà thỉnh thoảng lại lộ ra tính tình như một đứa trẻ, thật sự rất đáng yêu.

“Còn cảm thấy váng đầu không?”

“Đương nhiên là còn.” Đồng Hoan uể oải liếc anh, tầm mắt lại âm thầm nhìn về phía người phụ nữ đang trước, cổ họng nuốt ực một cái: “Anh cứ thử ngồi trong cái ly đó ba ngày ba đêm thì sẽ hiểu được cảm giác của tôi.”

May mà lúc này đã rời khỏi khu giải trí ồn ào, nếu không thì chắc chắn cô sẽ càng thêm khó chịu.

Lâm Hán Đường mỉm cười, nhìn theo tầm mắt của Đồng Hoan, ngẫm nghĩ rồi đứng dậy, nói: “Đợi tôi một chút.” Anh nói xong câu này thì bước thật nhanh, rời khỏi khu nghỉ ngơi, năm phút sau quay trở lại, trên tay cầm theo một chai nước uống vận động.

Anh đặt chai nước lạnh buốt vào trong tay Đồng Hoan.

“Váng đầu thì uống đồ uống vận động, có thể thoải mái hơn một chút đấy. Tôi đã mở nắp sẵn rồi.” Đồng Hoan khẽ ‘oh’ một tiếng, kinh ngạc vì sự tinh tế của anh. Chẳng lẽ anh lại phát hiện cô nhìn chằm chằm vào nước uống vận động của người ta sao?

Cô nhận lấy rồi uống một ngụm, cảm giác nóng bức ngay lập tức trở nên mát lạnh, sau đó mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào, anh đã vòng ra sau cô, túm lấy mái tóc dài có chút tán loạn, nắm ngón tay khum lại, nhẹ nhàng mát xa da đầu cho cô.

Ngón tay của anh mạnh mẽ, thế nhưng lại không làm đau cô, thỉnh thoảng lại trượt xuống cổ của cô, miết lên đường gân căng cứng, thoải mái kéo đến khiến da đầu cô tê dại, suýt chút nữa thì phát ra tiếng rên rỉ giống như mèo nhỏ đang hưởng thụ.

Cô híp mắt lại, thân thể dần dần thả lỏng rồi tựa lưng vào ghế ngồi phía sau, phát ra tiếng thở dài, cơn đau nhức dần dần tan đi theo từng động tác mát xa chậm rãi của anh, giờ phút này lại khiến cô vô cùng thoải mái, cũng lười ngẩn lại ‘hành vi thân mật’ của anh.

“Xin hỏi tiểu thư, dùng lực như thế đã được chưa? Có cần mạnh hơn hay nhẹ hơn một chút không?”

“Có thể... Bả vai bên trái...”

Lại còn chọn vị trí nữa cơ đấy! Nhưng thôi kệ, để cho cô hưởng thụ một chút thì có làm sao, coi như dành một chút cưng chiều nho nhỏ cho riêng cô vậy!

“Vì sao bọn trẻ lại gọi anh là ‘anh Hàm Đường’?” Vấn đề này cô đã nhin một thời gian ngắn.

Anh Hàm Đường? Trong lòng Lâm Hán Đường tràn đầy nghi hoặc, sau đó trong đầu lóe lên một cái, lập tức hiểu được.

“Cô giáo Đồng, cô biết tên của tôi không?” Ngón tay anh cảm giác được bả vai cô cứng đờ, sau đó lại trông thấy trên vành tai trắng nõn xuất hiện một màu hồng nhạt đáng yêu, suýt chút nữa thì anh vươn tay chạm vào nó để cảm nhận xem nó có mềm mại giống như cánh đồng hoa anh đào mùa xuân không.

Ai da, cô ấy đang thẹn thùng nha!

“Lâm... Lâm...” Hồngбет, cô chỉ biết họ của anh, nhưng lại không biết tên của anh.

“Hà? Lâm gì?” Ngón tay đặt phía sau cổ của cô tăng thêm chút lực như đang uy hiếp.

“Khụ, tôi dám đánh cược, trong trường học, số người biết rõ họ tên của anh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, vậy nên tôi không biết cũng là chuyện bình thường.” Cô nói rất hùng hồn.

Lâm Hán Đường chợt cười to, anh phát hiện ở cùng cô thật sự rất rất vui.

Đồng Hoan nghe thấy anh cười thì cũng mím môi cười gượng, buồn bực quyết định sẽ không tiếp tục cái đề tài này nữa.

“Anh giúp đỡ cho cô nhi viện à?”

“Ừ.” Lâm Hán Đường nghiêng đầu nhìn gò má của cô, thấy mặt cô dần dần có chút huyết sắc, anh móc túi lấy ra một cái dây cột tóc vừa mua của một cô gái bán hàng ven đường khi nãy, giúp Đồng Hoan buộc tóc.

“Sau khi tôi vào Hoa Hân thì mới bắt đầu giúp đỡ, ngẫm lại thì cũng đã được ba năm rồi.” Năm tháng như thoi đưa, cảm giác như chỉ vừa mới quen viện trưởng và đám tiểu quỷ kia, không ngờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy.

“Vì sao?” Tiền lương của nhân viên bảo trì không cao. Chắc chắn còn thấp hơn cả tiền lương của giáo viên. Mỗi tháng ngoại trừ chi phí trong nhà, gửi tiết kiệm ngân hàng và chi tiêu ăn uống, cô phải tiết kiệm lắm mới có thể dư ra một chút tiền để mua một số thứ mình muốn, căn bản không có dư tiền để đi quên góp.

Vậy mà làm sao anh lại có thể? Chẳng lẽ anh nguyện ý cắt giảm chi tiêu trong việc vui chơi ăn uống để cho những người không liên quan đến mình sao?

Huống hồ, loại ầm áp khi giúp đỡ cô nhi viện so ra cũng giống như việc anh cầm tiền kéo bạn bè vào PUB uống rượu chơi đùa vậy, nhớ lại lần thứ hai bọn họ gặp nhau, anh ngây thơ như vậy ...

“Không vì sao cả, muốn làm thì làm thôi.” Cột xong đuôi ngựa, Lâm Hán Đường thu tay lại rồi trở về ngồi trước mặt Đồng Hoan, nâng tay xoa cằm, ánh mắt nhìn về phía xa, một lát sau lại quay về trên mặt Đồng Hoan.

“Chỉ là, nếu thật sự muốn tìm hiểu nguyên nhân thì tôi nghĩ... Có lẽ là vì tôi muốn dùng thực lực của mình để giúp đỡ người khác.”

Đồng Hoan nhướn mày, giống như là không chấp nhận quan điểm này. “Nhưng anh có từng thử nghĩ hay không? So với số tiền trợ giúp của những tập đoàn lớn thì sự giúp đỡ của anh chỉ là một trong hàng vạn, có lẽ còn không bằng cả một hạt đậu... Mặc dù nói thành ý rất quan trọng, nhưng so ra thì vẫn kém xa với hỗ trợ thực tế.” Đùng nói cô máu lạnh, sự thật chính là như vậy, không phải sao?

Lâm Hán Đường nghiêng đầu, giống như đang dò xét cô gái ngồi đối diện.

“Nhưng nếu không làm thì sẽ không có gì cả, cái gọi là ‘tích tiểu thành đại’ chẳng phải là như vậy sao? Ví như hôm nay chúng ta dẫn đám Nghi Tâm đến công viên trò chơi, tuy công viên trò chơi không phải là một nơi có ý nghĩa đối với tôi và cô, nhưng lại có thể giúp cho bọn trẻ được vui vẻ, chẳng lẽ cô không cảm thấy như vậy là đáng giá sao?”

Bỗng nhiên đôi mắt của anh đảo một vòng, hơi khom người về phía trước, nở nụ cười thần bí: “Chẳng lẽ cô đang thật sự mong đợi một buổi hẹn hò chỉ có hai người chúng ta?”

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Đồng Hoan mắng anh một câu, sờ sờ tóc đuôi ngựa được cột cao, cảm thấy kinh ngạc vì sự khéo tay của anh.

“Thật không?” Anh nhú mồm mỉm cười.

“Thật sự là như vậy đấy, thưa ngài ‘da mặt dày’.”

Lâm Hán Đường cười to, tiếng cười hùng hậu quanh quẩn trong khu nghỉ ngơi, hoàn toàn không bị lấn át bởi những âm thanh huyền ảo. Đồng Hoan nghe thấy thì cũng không khỏi bị anh lây mà cười rộ lên.

Đường như anh Lâm hoàn toàn khác với suy nghĩ của cô.

Thật ra anh ... rất dịu dàng và tinh tế.

Nắng chiều hắt lên khuôn mặt của Lâm Hán Đường, ánh lên khuôn mặt tuấn tú của anh một màu vàng êm dịu. Đồng Hoan nhìn một chút, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng anh ở chung với mèo, cùng với thái độ của anh khi đối đãi với đám trẻ trong cô nhi viện, lòng cô cảm thấy ấm áp, không khỏi thốt ra một câu — “Anh Lâm, anh có nguyện ý làm người mẫu khóa thân cho tôi không?”

Trên đường trở về, ngoại trừ Lâm Hán Đường phụ trách việc lái xe, những người còn lại đều ngủ gà ngủ gật.

Lâm Hán Đường điều chỉnh lại nhiệt độ trong xe để tránh ọi người bị cảm, nhân lúc dừng đèn xanh đèn đỏ thì kéo lấy chiếc áo khoác màu nâu vắt trên lưng ghế, đắp lên trên người Đồng Hoan.

Đạo này thời tiết thay đổi thất thường, cô mặc áo ngắn tay, lại không mang theo áo khoác, lúc ở công viên còn hắt xì hai lần, vừa rồi trong xe cũng hắt xì một lần, hy vọng không phải là cảm mạo.

Lúc chạy đến cô nhi viện, Đồng Hoan mở mắt ra, đang mơ mơ màng màng định cùng mọi người xuống xe thì lại bị Lâm Hán Đường ghì lại, bảo cô an tâm ngồi yên trên ghế đợi anh, anh sẽ quay lại nhanh thôi.

Lâm Hán Đường đứng trong nhà chính, nói vài câu với viện trưởng rồi nhanh chóng trở lại trong xe. “Có muốn ăn tối không?” Sau khi khởi động xe, anh nhẹ giọng hỏi.

Đồng Hoan mệt mỏi lắc đầu, sau đó nhắm mắt lại. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà tắm rửa, sau đó nằm trên chiếc giường mềm mại rồi ngủ một giấc thật ngon.

Lâm Hán Đường đưa Đồng Hoan trở về Đào Viên, trên đường còn ghé vào một tiệm bánh nhỏ, mua vài cái bánh bao và một bình sữa tươi, đến khi về tới bên dưới khu nhà của Đồng Hoan thì cô vẫn đang trong trạng thái ngủ say.

Anh cởi đai an toàn, cũng không vội đánh thức Đồng Hoan mà chỉ nghiêng người, không chớp mắt nhìn về mặt ngủ say của cô.

Đưa ra yêu cầu hẹn hò với cô quả nhiên là chính xác. Lòng anh tràn ngập nhu tình, ngẫm nghĩ, càng tiếp xúc với cô, anh càng hiểu rõ, ngoài vẻ thanh cao tài trí, cô còn có một con người khác, anh lại càng thích cô nhiều hơn, càng muốn được tiếp tục mối quan hệ thân mật với cô.

Một chút hoàn mỹ cộng thêm một chút khuyết điểm mới là một người phong phú.

Thì ra, cô không thích ở chung với trẻ con.

Thì ra, cô chơi trò ly khổng lồ xoay vòng sẽ bị ới đến thảm hại.

Thì ra, cô còn có một trái tim mềm yếu, không nỡ phá hư niềm vui của trẻ con.

Còn nữa —

“Thì ra em ngủ cũng sẽ chảy nước miếng.” Anh rút khăn giấy, giúp cô lau đi dấu vết bên khóe môi, giọng nói dịu dàng, tràn đầy vui vẻ.

Đương nhiên, cuộc ‘hẹn hò’ hôm nay không chỉ giúp cho anh xác định được lòng mình, mà còn thu hoạch được lời mời làm người mẫu, nhưng mà, Đồng Hoan chợt khẽ động đậy, Lâm Hán Đường tạm thời gác lại suy nghĩ, toàn tâm đặt vào kế hoạch tiếp theo.

“Ừm...” Đồng Hoan yếu ớt tỉnh dậy từ trong cơn mơ màng, đầu tiên là mở mắt nhìn về phía trước, sau đó dụi dụi mắt như trẻ con: “Tối nơi chưa?”

“Tối rồi.”

“Ừ...” Cô tháo đai an toàn ra, sau khi giơ tay xoa xoa mặt để bình tĩnh táo hơn một chút thì nắm lấy vật gì đó trong tay, chuẩn bị xuống xe.

“Hôm nay cảm ơn anh... sao vậy?” Sao anh cứ nhìn chăm chăm vào cô vậy?

Đồng Hoan xoa xoa khuôn mặt. May quá, không bị chảy nước miếng.

“Đồng Hoan.”

Lâm Hán Đường nghiêng người về phía cô, trong xe u ám, đôi mắt đen láy của anh lại như đang phát sáng, tiếng nói phát ra trong không gian kín dường như càng trở nên trầm thấp, khiến Đồng Hoan nhớ tới một loại rượu lâu năm mà cô đã từng uống, nồng nàn mà thơm ngát, trái tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn, tốc độ hoạt động của não bộ bắt đầu giảm xuống, choáng váng như kiểu sắp ngừng hoạt động.

“Cái... cái gì?” Cổ họng của cô bị sao vậy?

“Tôi tên là Lâm Hán Đường, Lâm trong Mộc Lâm[3], Hán trong triều Hán, Đường trong từ đường, 31 tuổi, là nhân viên bảo trì trong trường trung học Hoa Hân.” Đồng Hoan đưa lưỡi, liếm bờ môi không hiểu vì sao lại trở nên khô khốc.

[3] Mộc Lâm: gỗ cây

“Xin, xin chào.” Trong lúc nói chuyện, cô cũng trơ mắt nhìn nếp nhăn bên khóe môi khi anh cười, khuôn mặt anh cách cô càng lúc càng gần, môi của anh cách cô càng lúc càng gần, nhẹ nhàng phớt qua gò má cô, giọng nói khàn khàn tiến vào trong tai cô: “Bây giờ, Lâm Hán Đường sẽ bí mật nói cho em biết một sự linh ngộ mới nhất của anh ấy...” Hơi thở của anh phả vào bên tai khiến Đồng Hoan cảm thấy nhột nhạt, cô khẽ rụt cổ, nuốt nuốt cổ họng, lại nghe thấy anh chậm rãi tuyên bố từng câu từng chữ — “Lâm Hán Đường muốn theo đuổi cô giáo Đồng trong trường trung học Hoa Hân.” Trong đầu Đồng Hoan như đang nổ vang thành từng đám mây hình nấm.

Anh ta vừa nói gì?

“Tôi thích em.”

A A A A A

“Tôi thích em, Đồng Hoan.” Bàn tay thô ráp vì phải làm việc một thời gian dài, lúc này lại đang áp lên má cô.

Cô há hốc miệng, trợn mắt nhìn anh giống như đang nhìn thấy yêu quái. “Anh, anh điên rồi sao?”

“Không hề.”

8. Chương 6

Chương 6

Edit: Kún Lazy

Ôi trời, phản ứng của cô ấy thật đáng yêu!

Trợn to mắt như vậy, mở miệng lớn như vậy, dáng vẻ sững sờ ngây ngốc đến đáng yêu như vậy khiến cho Lâm Hán Đường không nhịn được mà vươn tay ôm cô vào lòng.

“Cô giáo Đồng, em còn tiếp tục ngây ngốc như vậy thì tôi sẽ muốn hôn em đấy.” Anh áp mặt mình sát mặt cô, chớp mũi tràn ngập hương thơm chỉ thuộc về riêng cô. Cô thơm quá, là hương hoa cúc ngọt ngào. Sao cô có thể duy trì hương thơm được lâu như vậy? Rõ ràng là đã đi chơi cả ngày rồi.

Lời vừa ra khỏi miệng, môi dưới căng mọng lập tức bị anh ngậm chặt, giọng nói hoàn toàn bị cắt đứt, khiến cô kinh ngạc, quên cả việc phải hô hấp, càng quên luôn việc phải chống cự, chỉ cảm thấy sự tê dại trên môi đang lan nhanh vào trong cơ thể, trở thành những dòng điện nho nhỏ đầy hưng phấn.

Đồng thời, Lâm Hán Đường phát hiện cô không ghét nụ hôn bất chợt này, cũng không hề phản kháng. Lúc đầu anh cảm thấy vui vẻ, nhưng rồi cảm giác không thỏa mãn cứ dần dần dâng lên, không cam lòng chỉ hôn phớt bên ngoài, đầu lưỡi của anh lướt qua khóe môi cô, tiến vào bên trong khoang miệng nóng rực và ẩm ướt, khiêu khích dụ dỗ chiếc lưỡi đang run nhè nhẹ, một tay dịu dàng đỡ lấy đầu cô, một tay lại dao động trên tấm lưng mảnh khảnh của cô.

Đến khi hơi thỏa mãn một chút thì lưỡi của anh mới lưu luyến rời khỏi bờ môi ướt át ngọt ngào của cô, một sợi chỉ bạc mập mờ nổi giữa khóe môi của bọn họ.

“Thích cảm giác tôi hôn em sao?” Anh cẩn thận liếm đi nước bọt bên khóe môi mà cô chưa kịp nuốt, rồi lại hôn lên cằm cô, hôn lên khóe môi, chóp mũi và đôi mắt của cô.

Đồng Hoan hoàn toàn không có cách nào đáp lại, trong đầu như thể có hàng tá con ong đang điên cuồng đập cánh.

“Không trả lời, cũng không phản kháng, như vậy chứng tỏ là thích rồi.” Lâm Hán Đường dùng ngón cái miết nhẹ lên bờ môi sáng bóng vừa bị mình hôn, sau khi nói hết câu thì lại không nhin được mà cúi đầu, hôn cô lần nữa.

Đêm nay, Đồng Hoan hoàn toàn không nhớ nổi mình đã xuống xe bằng cách nào, lên lầu như thế nào, vào nhà như thế nào.

Nằm trên giường, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất, cô ngơ ngác nhìn chiếc áo khoác màu nâu bị mình lỡ tay mang theo lên nhà, chỉ có cảm giác dường như mình vẫn bị vây trong lồng ngực rắn chắc và nóng rực của anh.

Ngón tay cô run rẩy sờ lên bờ môi hơi sưng đỏ.

Tôi muốn theo đuổi em.

Hương vị của em thật mềm mại và ngọt ngào, tôi rất thích.

Còn em? Em có thích nụ hôn của tôi không?

Giọng nói trầm thấp của Lâm Hán Đường lại một lần nữa vang lên, thoảng như gần trong gang tấc, ghé sát vào bên tai cô.

Cảm giác hôn môi mà trước đó cô vẫn không có cách nào cảm nhận được, giờ phút này lại theo đó mà xuất hiện, môi dưới phảng phất như đang bị anh cắn mứt, nhẹ nhàng mà đau nhói, đầu lưỡi phảng phất như đang dây dưa lưu luyến cùng anh, thoảng chút tê dại.

Hơi thở của cô trở nên nặng nề, phút chốc lại kéo chắn bông dày trùm kín người mình, nơi cổ họng phát ra vài tiếng rên rỉ vụn vỡ, phảng phất như vừa uống rượu, cảm giác khô nóng không ngừng dâng lên trong cơ thể.

Đến gần sáng cô mới khó khăn chìm vào giấc ngủ, nhưng trước sau vẫn chìm trong giọng nói thì thầm như đang ở giữa đại dương, lúc chìm, lúc nổi.

Cô chẳng làm được chuyện gì, cứ thế ngây ngốc trải qua ngày chủ nhật, đến ngày thứ hai đi làm, Đồng Hoan vẫn không cách nào thoát khỏi cảm giác choáng váng vì lời tỏ tình và nụ hôn đó.

Chỉ là được tỏ tình rồi bị hôn vài cái thôi mà, sao phải sinh ra ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy? Cô cũng không phải là chưa từng được người khác tỏ tình nha! Mặc dù so với thái độ ngay thẳng của Lâm Hán Đường thì lời tỏ tình của những người đàn ông khác căn bản chỉ là cháo trắng rau dưa, nhưng nói tóm lại thì đều là tỏ tình, có gì khác nhau đâu? Vậy mà rốt cuộc lúc ấy cô bị sao vậy? Lại để mặc cho anh ta hôn mình? Vì sao lại không đẩy ra? Vì sao không thẳng thừng mắng anh ta? Cũng không hung hăng thưởng cho anh ta một cái tát để dạy dỗ về hành vi lỗ mãng đó?

Đồng Hoan day day huyết thái dương, suy nghĩ vẩn vơ, một hồi lại xoa xoa ngực, cảm thấy từ sáng hôm qua tới giờ, trong lòng loảng thoảng như đang có giọng nói cảnh cáo ‘không được tiếp tục nghĩ đến Lâm Hán Đường nữa’, lần thứ hai so với lần thứ nhất càng mãnh liệt hơn, cứ nghĩ mãi về chuyện đó thì lại bắt đầu xuất hiện... sợ hãi!

Sợ, sợ hãi?

Đồng Hoan cô mà lại sợ, sợ Lâm Hán Đường?!

Hơ, thật nực cười! Đây tuyệt đối là chuyện buồn cười nhất từ trước đến nay!

Chẳng qua là ... Cô liếc mắt nhìn chiếc túi giấy màu hồng bên cạnh chân bàn. Lát nữa trả lại áo khoác cho anh ta, từ nay về sau phải giữ khoảng cách với anh ta, dù sao thì xét về cả hai mặt công và tư, cô cũng không cần phải tốn thời gian để xây dựng mối quan hệ bạn bè với anh.

“Cô giáo Đồng, vẫn chưa về nhà sao?” Thiệu Hoa Khiêm ngồi ở sát bên bàn làm việc của cô, lúc chuẩn bị tan việc thì thường thuận miệng hỏi thăm. Hôm nay là thứ hai, ai cũng còn dư âm của ngày nghỉ cuối tuần nên tan việc về sớm.

Bàn tay của Đồng Hoan khẽ run lên.

Từ sáng đến tối đều ngồi đây ngây ngốc, cộng thêm thứ hai tuần trước Thiệu Hoa Khiêm phải đứng lớp khá nhiều, hầu như đều ở trong phòng mỹ thuật, khiến cho cô cũng quên mất anh. Bây giờ lại như bị thiên lôi đánh trúng, cô bỗng chốc phát hiện ra sự tồn tại của Thiệu Hoa Khiêm, trong lòng dâng lên một loại cảm giác không được tự nhiên.

Cô không những ‘hẹn hò’ cùng người đàn ông khác, thậm chí còn bị người ta ôm, hôn, dường như là hơi ... có lỗi với anh ... Ai da, bọn họ cũng không phải người yêu, cô, cô vẫn có quyền tự do mà ... nhỉ?

Đồng Hoan tự tình một bậc thang đi xuống, thậm chí càng nghĩ càng cảm thấy có lý, dần xuống cảm giác có lỗi với Thiệu Hoa Khiêm.

“Tôi còn một số việc quan trọng, có thể là sẽ về muộn một chút.” Đồng Hoan lấy lại tinh thần, vẫy tay chào tạm biệt với Thiệu Hoa Khiêm, cúi đầu tiếp tục lật xem bài tập mỹ thuật của học trò, thế nhưng đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng, mãi đến gần sáu giờ, tiếng huyền não trong sân trường dần dần giảm bớt thì cô mới cầm túi xách đi ra khỏi văn phòng, bước qua một dãy phòng học, đi thẳng về hướng Tây Nam của sân trường, càng đến gần ‘mục tiêu’, bước chân cô càng trở nên nhẹ tênh, thậm chí lòng bàn tay còn đổ đầy mồ hôi.

Cô đột nhiên dừng lại, cảm thấy tức giận vì sự căng thẳng của chính mình, trong miệng phát ra vài tiếng ‘chặc chặt’ như đang không vui.

Không phải chỉ là mang đồ đến trực tiếp trả cho anh ta thôi sao? Để ày và anh ta sau này không còn bất kỳ gút mắc nào nữa, việc gì phải khẩn trương như vậy? Huống chi mày đã nghe học sinh nói, từ sáu giờ đến sáu giờ rưỡi, tỷ lệ anh ở lại phòng nghỉ của nhân viên chỉ có 1% đó sao? Rõ ràng tỷ lệ thấp như vậy, mày còn khẩn trương cái gì chứ?

Đồng Hoan, mày làm ơn tỉnh táo lại chút đi, có được không?

Trong lúc cố gắng trách cứ bản thân mình, cô dùng vài giây để ổn định lại hô hấp, vuốt vuốt lại mái tóc dài, vỗ vỗ áo sơ mi trắng không dính chút bụi, vuốt ve chiếc váy đuôi cá màu xám đậm không hề có một nếp nhăn, cuối cùng cô đứng thẳng lưng, bước từng bước vững vàng, tiến vào dãy phòng nghỉ của nhân viên.

Cô đứng trước cửa, trừng mắt nhìn bóng đèn trên đỉnh đầu, vô cùng kinh ngạc.

Anh ta còn ở đây?

Rõ ràng đám học sinh đã nói, thời gian này anh ta đang chơi bóng rổ với bọn họ mà!

Cảm nhận được sự xuất hiện của cô, Lâm Hán Đường ngồi trước bàn làm việc khẽ ngẩng đầu lên, tầm mắt từ cuốn sổ ghi chép công việc nhìn đến khuôn mặt đang kinh ngạc của cô.

“Cô giáo Đồng, em đến tìm tôi sao?” Anh mỉm cười chào hỏi, vẻ mặt không hề có chút kinh ngạc, tựa như đã đoán được cô sẽ xuất hiện. Đồng Hoan lại không chuẩn bị trước tâm lý là sẽ gặp anh, trong nháy mắt, cô có cảm giác căng thẳng muốn chạy trốn, thế nhưng chân trái vừa nhích về phía sau được vài centimet thì trong lòng đột nhiên lại phát hiện ra sự sợ hãi của bản thân, cô khẽ cắn môi, không cam lòng để tiềm thức quấy phá, bàn tay đang cầm túi giấy nắm chặt thêm một chút, cẩn thận bước vào dãy phòng nghỉ của nhân viên, đứng bên cạnh cửa.

“Áo khoác của anh.” Cô giơ cái túi trong tay lên: “Thật ngại quá, lúc đó xuống xe, tôi không cẩn thận nên đã mang theo nó về nhà.”

“Thì ra là ở chỗ của em.” Lâm Hán Đường tỏ vẻ bình tĩnh ngộ: “Tôi còn đang tự hỏi không biết đã ném nó ở chỗ nào rồi. Cô giáo Đồng, em có thể giúp tôi đặt nó vào hộp tủ bên kia không?” Anh nghiêng người, chỉ chỉ vào cái tủ sau lưng mình.

Đồng Hoan nhú mày, tuy vô cùng không muốn nhưng lại không đánh bại được tính cách không chịu thua đáng ghét của mình, thực tế là, khi nhìn thấy thái độ thản nhiên của anh, cô lại vô cùng khấn trương, điều này nghe thật buồn cười.

Thật đáng ghét! Rõ ràng anh ta mới là người phải khấn trương, lo lắng không biết có bị cô từ chối hay không, sao tình huống lại đảo ngược, những cảm giác đó lại xuất hiện ở trên người cô? Âm thầm nghĩ rằng, Đồng Hoan đi giày cao gót, bước cộc cộc, vượt qua chiếc xe đẩy chất những thùng dụng cụ, đi ngang qua bàn làm việc của anh, đặt túi giấy vào ngăn tủ anh chỉ định, vừa mới quay người lại, cô lập tức bị bả vai rộng lớn dọa cho giật mình, kêu lên một tiếng.

“Cô giáo Đồng, thật ra em tới rất đúng lúc, tôi có việc muốn hỏi em.” Lâm Hán Đường khoanh tay trước ngực, cách cô một khoảng ước chừng 30 centimet, đôi mắt cong cong, khóe môi cũng cong lên.

Đồng Hoan chưa kịp hoàn hồn, nuốt nuốt cổ họng, dần xuống cơn kích động muốn bỏ trốn, cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Đầu óc cô choáng váng, chân như muốn nhũn ra.

Cô ngược nhìn ánh mắt giống hệt tối hôm đó, trong veo mà trực tiếp cuốn lấy cô, đôi con ngươi đen láy như có một dòng nước xoáy, trong dòng nước xoáy có nhiều điểm sáng như dải ngân hà, dường như chỉ cần cô hơi thả lỏng thì sẽ bị nó mạnh mẽ hút vào, đánh mất chính mình.

Cô lấy lại bình tĩnh, nở ra một nụ cười, bề ngoài thì trông có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng thì lại đang mơ hồ run rẩy: “Anh Lâm có chuyện gì sao?”

“Tôi ——”

“Anh Lâm! Anh Lâm...” Người gọi còn chưa thấy, âm thanh đã tới trước.

Lâm Hán Đường nhướng mày, chỉ một giây sau đã có động tác, anh nắm chặt lấy cổ tay của Đồng Hoan, kéo cô còn đang ngây ngốc vào một không gian nằm khuất sau tấm rèm cửa màu xanh đậm.

“Anh làm gì ——” Một ngón trỏ nhẹ nhàng đặt lên môi cô.

“Suyt!” Lâm Hán Đường cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi lọt vào trong tai cô: “Nói nhỏ một chút, đừng để bọn họ phát hiện.”

“Sao lại phải trốn?” Cô nghe rõ từng câu từng chữ của học sinh, nói sao anh lại không có ở đây, bọn họ tìm anh để chơi bóng rổ.

“Hôm nay tôi muốn nghỉ ngơi.” Lúc anh nói chuyện, hơi thở ấm áp phả lên gò má cô, hô hấp của Đồng Hoan như ngừng lại, cô lập tức ý thức được bọn họ đang đứng gần nhau tới mức nào.

Hai tay cô túm chặt gấu áo nơi thắt lưng của anh, muốn đẩy anh tránh ra, thế nhưng không gian nhỏ hẹp này dường như được tạo ra để dành riêng cho bọn họ, chỉ tiếp nhận tư thế hai thân thể dán sát vào nhau, nơi ra một chút thì sợ rộng, giảm đi một chút thì sợ chật, khiến bọn họ dán chặt lấy nhau, thân mật như người yêu.

Hai tay của anh chống lên tường, vây cô ở giữa bức tường và vòm ngực rộng lớn, chỉ cần khuôn mặt cô hơi nhích về phía trước thì lập tức có thể vùi sâu vào hõm vai của anh, chóp mũi tràn ngập hơi thở mạnh mẽ mang theo hương cỏ nhàn nhạt tươi mát, bầu ngực mềm mại cách một lớp vải, theo hô hấp thỉnh thoảng lại đụng vào ngực anh, hai chân kẹp lấy bắp đùi cường tráng, nhiệt độ cơ thể nóng rực bá đạo ngang ngược tập kích cô, bủa vây xung quanh cô.

Trong không gian tối tăm và u ám, thứ ánh sáng duy nhất hắt ra từ đằng sau tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng, không cẩn thận mà lọt vào, nhưng thế này vẫn chưa đủ để thỏa mãn thị giác, trong hoàn cảnh như

vậy, xúc giác và khứu giác lập tức trở nên nhạy bén gấp trăm lần, cộng thêm những hiểu biết về anh, Đồng Hoan mãnh liệt cảm nhận tư vị được anh bảo bọc ở trong lòng.

Cô ... không chỉ thân thể bắt đầu nóng lên, mà ngay cả nhũ hoa cũng bắt đầu có phản ứng, căng cứng đến nhói đau... Đồng Hoan nhắm mắt lại, âm thầm rên rỉ.

“Tôi muốn đi ra ngoài...” Nuốt nuốt cổ họng, giọng nói của cô trở nên mềm nhũn, dùng hết khí lực để ngăn đầu, không cho phép mình bị khí thể mãnh liệt và bá đạo của người đàn ông này áp đảo.

“Ồ? Em muốn bị bọn họ hiểu lầm sao?” Thật không khó để nghe ra sự vui vẻ hòa lẫn trong lời thì thầm khe khẽ của anh, anh vô cùng biết ơn đám học sinh không mời mà tới kia đã cho anh một cơ hội tuyệt vời.

Kỳ thực anh đã sớm biết cô sẽ tới phòng nghỉ của nhân viên rồi.

Xế chiều hôm nay, anh nghe mấy học sinh bảo, cô giáo xinh đẹp hỏi thăm thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh, suy nghĩ một chút, anh liền chắc chắn 99% là cô tính toán nhân lúc anh không có ở đây mà đem áo khoác đến trả cho anh, vậy nên chỉ cần không có việc gì thì anh sẽ ở rịt trong phòng nghỉ chờ đợi, ngay cả vận động sau giờ tan học cũng không nỡ đi.

Một chiếc áo khoác mấy trăm đồng đã giúp anh rất nhiều nha! Nếu cô không có ý định trả lại thì anh cũng sẽ dùng lý do này để đến tìm cô.

Anh không biết sau khi mình tuyên bố sẽ theo đuổi cô thì trong lòng cô nghĩ gì, nhưng cô vui cũng tốt, mà chán ghét cũng chẳng sao, một khi anh đã hạ quyết tâm thì trừ khi hoàn toàn tuyệt vọng, nếu không thì anh tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Chẳng qua là, từ lúc bọn họ gặp mặt cho tới giờ, thỉnh thoảng ánh mắt của cô sẽ mở to, cùng với vẻ lo lắng mất tự nhiên như muốn bỏ trốn, thế nhưng lại cậy mạnh không chịu thua, hai thứ giằng co khiến cô lưỡng lự... Cô ấy đang thẹn thùng.Ồ, đây tuyệt đối là một dấu hiệu tốt. Nếu không thích người tỏ tình thì sao có thể thẹn thùng khi nhìn thấy đối phương được?

Đồng Hoan kinh ngạc, trong khoảnh khắc không thốt được nên lời: “Anh... Tôi ... Chúng ta có cái gì mà hiểu lầm?”

“Ai mà biết được? Trí tưởng tượng của mấy đứa nhóc kia rất phong phú, nếu bây giờ chúng ta đi ra ngoài, ai biết bọn họ sẽ nghĩ quan hệ của chúng ta thế nào? Anh Lâm và cô giáo Đồng lén phụng với nhau? Vừa rồi hai người ở trong phòng kín làm gì vậy?”

“Còn không phải là do anh kéo tôi vào sao?” Nếu không thì cũng sẽ không ra nông nổi này.

“Nếu vậy thì em đi ra ngoài một mình trước đi?” Lâm Hán Đường cười tủm tỉm đưa ra đề nghị, còn thả tay đang đặt trên tường xuống, tốt bụng chìa ra một khe hở, trong lòng đánh cược là cô tuyệt đối không dám đi ra ngoài để cho đám học sinh kia cơ hội chất vấn.

Đồng Hoan tức giận trừng mắt nhìn anh. Anh nói trí tưởng tượng của học sinh rất phong phú, vậy thì sao cô còn dám ra ngoài nữa?

“Đến thì cũng đã đến rồi. Cô giáo Đồng, em kích động như vậy là bởi vì khẩn trương sao?” Anh giả vờ nói băng quơ, giọng nói vừa kinh ngạc vừa có chút nghi hoặc.

Bị vạch trần tâm tình, cô không khỏi thẹn quá hóa giận, lại cố chấp không muốn thừa nhận, trong lòng im lặng đếm tới mười, lại đếm ngược từ mười về một, sau khi xoa dịu tâm tình thì mới mở miệng nói: “Tôi... không có.”

“Vậy sao... Xin lỗi em, là do tôi hiểu lầm. Cô giáo Đồng tự tin như vậy, làm sao có thể khẩn trương được, có phải không?” Anh nói xong thì khoe môi lơ đãng lướt qua vành tai cô, khiến cô run rẩy, hít sâu một hơi.

9. Chương 7

Chương 7

Edit: Kún Lazy

“Anh... vừa rồi anh muốn hỏi tôi chuyện gì?” Đã không thể rời khỏi, vậy thì đành phải kiếm chuyện nói để đánh lạc hướng sự chú ý quá mức của mình đối với anh ta thôi.

“Tôi muốn hỏi, vì sao em lại không muốn để tôi làm người mẫu cho em?” Hôm trước anh vẫn chưa kịp đáp ứng chuyện làm người mẫu thì Đồng Hoan đã lập tức rút lại lời mời, sau đó nghiêng đầu tránh đi hơi thở của anh.

“Ngày đó tôi đã giải thích rồi, tôi không muốn mời đồng nghiệp làm người mẫu khóa thân mình, vả lại anh là người ngoài nghề, đương nhiên càng không có khả năng.”

“Vì sao lại không muốn? Chẳng lẽ em sợ sẽ xảy ra xích mích sao?” Lâm Hán Đường nhấc tay phải, rời khỏi bức tường lạnh như băng, ngón trỏ trượt xuống lòng bàn tay đang thả lỏng bên người cô, chậm rãi vẽ vòng tròn.

“Ừ.” Đồng Hoan lập tức bắt lấy ngón tay ở trong lòng bàn tay mình, ngăn lại hành vi mờ ám của anh.

“Chẳng lẽ không có hợp đồng? Họa sĩ thuê người mẫu thì phải ký hợp đồng mà?” Lâm Hán Đường lật tay, đan tay mình vào tay cô, lại bị cô vung tay hất ra, ngón trỏ vẫn không bỏ cuộc, trượt lên cánh tay của cô, thản nhiên lượn vòng.

“Có...” Đồng Hoan né tránh, nhưng không gian nhỏ hẹp này sao có thể cho phép cô trốn tránh được?

“Suyt, cô giáo Đồng, nói nhỏ một chút, học sinh vẫn còn ở đây đấy!” Đầu ngón tay từ trên chiếc cằm tinh xảo trượt lên đôi môi đỏ mọng.

“Đã có hợp đồng, vậy em còn lo lắng cái gì? Đương nhiên, nếu em thuê tôi, tôi nhất định sẽ đảm nhiệm tốt vai trò người mẫu, tuyệt đối sẽ không mắc phải sai lầm chỉ vì mình là người ngoài nghề.”

“Tôi...”

Đồng Hoan gạt tay anh xuống, lại lần nữa bị anh ép mười ngón tay đan vào nhau. Trong lòng cô khẽ động, vừa nhấc chân định dùng cách khác để cảnh cáo anh, thế nhưng anh lại nhanh hơn một bước, dùng một chân đặt giữa hai chân cô, khiến cô dường như là đang dặng chân trên chân anh, làn váy đuôi cá màu xám đậm vì thế mà bị lật lên trên, lộ ra bắp đùi.

“Xin thứ lỗi cho hành động thô lỗ của tôi, nhưng tôi cũng không muốn bị giày cao gót của em ‘phục vụ’.” Anh khẽ cười, nương theo chút ánh sáng yếu ớt, anh ngưng mắt nhìn bắp đùi nõn nà, cổ họng lập tức phát ra một tiếng rên rỉ khàn đặc, cố gắng dùng lý trí cưỡng chế dục vọng chợt dâng tràn trong khoảnh khắc, thế nhưng lại không có cách nào khống chế được phản ứng sinh lý.

“Anh...” Đồng Hoan phát hiện anh đang gắng gượng, không khỏi vừa thẹn vừa giận, gò má không có tiền đồ lại trở nên đỏ rực.

Nơi này chính là trường học, bên ngoài rèm vẫn còn học sinh, vậy mà người đàn ông này lại ... lại ... tuy cô đã từng quan hệ thân mật với bạn trai cũ, nhưng ở một nơi thiêng liêng, tràn ngập đạo đức lý trí và giáo dục thế này mà lại bị lâm vào tình huống mập mờ như vậy, quả thực mới là lần đầu tiên.

Nhưng cho dù biết rõ hành vi này làm bại hoại phẩm chất đạo đức, thế nhưng cô vẫn ... Đồng Hoan cắn môi dưới, không dám nghĩ thêm nữa, chỉ cảm thấy một loại cảm xúc tê dại từ đôi chân yếu ớt đang dâng lên, khiến cô khó chịu phải vịn vịn thân thể, lại càng làm cho cảm giác tê dại đó trở nên mãnh liệt hơn.

Bàn tay to của Lâm Hán Đường vòng lên eo cô, như thể không hề phát hiện vật nào đó đang cứng rắn nhô lên, cách một lớp vải, áp vào hoa tâm của cô, giọng nói dần dần trở nên khàn đặc: “Cô giáo Đồng, tôi cho rằng những lời vô tình thốt ra mới là những lời nói từ đáy lòng, em có đồng ý với suy nghĩ này của tôi không? Hm?”

“Ừm...” Không được, đầu óc cô đang vô cùng hoảng loạn, bụng dưới cũng cực kỳ khó chịu... Đồng Hoan, tỉnh táo một chút đi, xin mày đấy ——

“Vậy, em có nên nghe theo khát vọng của lòng mình, thuê tôi làm người mẫu được không?”

“...Không...” Không được ... Cô hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ ... Không thể ... Không thể để anh ta nắm mũi dắt đi ...

“Em muốn vẽ tôi, đúng không?” Người đàn ông hóa thân thành rắn, dụ dỗ Eva, giọng nói trầm khàn đầu độc phụ nữ, cánh tay quấn lấy eo cô, lòng bàn tay lại trượt trên tấm lưng mảnh khảnh, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng xoa lên sau ót của cô.

“Đồng Hoan, nói cho tôi biết, em khát vọng tôi cởi hết quần áo, khỏa thân đứng trước mặt em, để em vẽ lên trên giấy, có đúng không?”

“Tôi ... Tôi ...”

“Đồng Hoan, tôi có thể ... Chỉ cần em nguyện ý, tôi sẽ chỉ vì em mà cởi áo, tháo thắt lưng... Em thật sự không muốn, thật sự không cần sao?” Môi mỏng khẽ hôn lên vành tai nhỏ bé, nhẹ nhàng mút lấy, cuối cùng lại nâng lên chiếc cằm nhỏ nhắn tinh xảo, xuyên qua tia sáng mờ ảo, anh mãi miết ngắm nhìn cô.

Đồng Hoan ngây ngốc nhìn anh, bị cuốn sâu vào vùng nước xoáy do anh tạo ra, xoay tròn, xoay tròn, rồi lại xoay tròn.

Đúng vậy, cô nghĩ... Cô muốn phác thảo những đường cong rắn chắc của anh lên mặt giấy, cùng với vẻ mặt dịu dàng mà cương nghị, xen lẫn bá đạo, đó chính là một tác phẩm hoàn mỹ nhất...

“Đồng Hoan, nói được đi.”

“Được...” Bờ môi đỏ mọng khẽ hé mở, khí nhược u lan[1]

[1] Hình dung hơi thở thanh khiết của người con gái, tựa như hương thơm của hoa lan từ xa xa truyền đến.

Lâm Hán Đường cụp mắt, giấu đi tia sáng mơ hồ vừa chợt lóe lên, hai tay ôm lấy cặp mông căng mẩy bị lớp vải bó sát, nâng cô lên trên, bờ môi mỏng mát lạnh ngậm lấy môi cô, như đang nhâm nhi thưởng thức, môi lưỡi dịu dàng mà nồng nàn mãnh liệt, cùng cô quấn quýt.

Đồng Hoan ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh, hai tay không kìm được mà vịn lên vai anh, cổ họng ‘ực’ một phát, nuốt hết những ẩm ướt thuộc về anh, chuyển bị động thành chủ động, chiếc lưỡi non mềm lướt qua lưỡi anh, cùng anh triền miên, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh liếm mút đầy ướt át.

Mãi đến khi Lâm Hán Đường rời khỏi môi cô, nghiêng tai lắng nghe, xác nhận đám học sinh đều đã đi hết thì mới ôm cô quay về dưới ánh đèn, ánh sáng chói lòa khiến cô khó chịu mà híp mắt lại, sau nửa ngày mới khôi phục thần trí —— Trời ạ! Lúc này cô đã đáp ứng cái gì vậy?

Cô sợ hãi nhìn anh.

“Ngày mai đúng là ngày nghỉ Quốc Khánh, qua giờ cơm trưa tôi sẽ đến tìm em.”

“Anh Lâm, tôi ——”

“Cô giáo Đồng, chẳng lẽ ... em hối hận sao?” Hai tay khoanh trước ngực, Lâm Hán Đường dựa vào ưu thế thân thể cao lớn, liếc mắt nhìn cô, khiêu khích cô, giống như chỉ cần cô nói ‘Đúng, tôi hối hận’ thì cô chính là một kẻ nhát gan.

Những người khác thì Lâm Hán Đường không dám chắc, thế nhưng chiêu này áp dụng với Đồng Hoan thì lại hiệu quả 100%.

Đồng Hoan hoàn toàn ngậm miệng, đôi mắt híp lại.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, ngày mai nhớ phải mang theo áo choàng tắm, cùng với bản hợp đồng cần được ký tên.”

Nhìn xem ——

Tính cách không chịu thua của cô gái này thật quá dễ để lợi dụng!

“Đã rõ.”

Lâm Hán Đường nhìn cô gái nhỏ cao ngạo này vẫn ưỡn thẳng lưng rời khỏi nhà nghỉ của nhân viên, mãi đến khi cô cho là mình đã thoát khỏi tầm mắt của anh mà ngốc nghếch buồn bực dậm chân, anh không nhận được mà bật cười thành tiếng.

Cô ấy thật sự vô cùng đáng yêu!

Trận quyết đấu lần này, anh hoàn toàn thắng lợi, càng có lý do quang minh chính đại để tới gần cô.

Trải qua một đêm, sau khi Đồng Hoan sâu sắc kiểm điểm chính mình vì đã trở nên yếu thế trước mặt Lâm Hán Đường, hoàn toàn không để ý tới nguyên tắc của bản thân, cô đổ lỗi tất cả cho việc ‘tình báo’ sai lầm.

Nếu học sinh ‘tình báo’ chính xác thì cho dù Lâm Hán Đường đang ở nhà nghỉ của nhân viên, cô cũng có thể chuẩn bị tinh thần, sẽ không bị kinh ngạc làm ảnh hưởng đến suy nghĩ, khiến bản thân trở nên chật vật như vậy.

Đúng thế, chật vật.

So với bị đùa giỡn và nôn mửa thì càng thêm chật vật và khó xử.

May mắn duy nhất chính là, trong tình huống thâm hiểm lần này, Lâm Hán Đường tuyệt đối không biết —— chỉ vì đứng quá gần nhau mà quần lót của cô đã ướt một mảnh!

Hic, rốt cuộc là cô bị làm sao vậy? Không phải là chưa từng có bạn trai, cũng không phải là chưa từng trải qua chuyện quan hệ nam nữ, vì sao bị anh áp sát, chỉ cách một lớp vải —— mà cô lại ướt đến như vậy rồi!

Chẳng lẽ là vì thanh tâm quả dục quá lâu?

Đồng Hoan cắn chặt môi, đứng trong phòng tắm, trừng mắt nhìn chính mình trong gương.

Nhất định là như vậy! Từ sau khi chia tay với bạn trai, cô một thân một mình đã gần năm năm rồi.

Con người cũng là động vật mà, cũng có nhu cầu sinh lý cần giải quyết chứ ... Oh, chắc chắn ... tìm đại một lý do để ngăn chặn sự hoảng sợ trong lòng, cô dùng sức vỗ vỗ lên mặt, sau khi tắm xong thì có thói quen chỉ mặc quần lót ra khỏi phòng tắm, đi vào phòng bếp, chuẩn bị qua loa một lát bánh mì nướng với trứng ốp la, cộng thêm một ly sữa tươi cho bữa sáng, sau khi ăn xong thì bắt đầu chuẩn bị hợp đồng cho Lâm Hán Đường.

Mặc dù là cô cậy mạnh mới khiến anh trở thành người mẫu khóa thân, nhưng chuyện cũng đã trở nên như vậy, cô thà thu hồi cảm giác không cam nguyện, toàn tâm coi anh là một tác phẩm nghệ thuật. Dù sao so sánh giữa việc tránh xa anh và trở thành đồng nghiệp với anh, cô cũng không phản đối, thậm chí vô cùng muốn Lâm Hán Đường đảm nhiệm nhân vật chính trong tác phẩm của cô.

Vậy nên, cứ như thế đi. Giống như một giáo viên, dù có chán ghét học sinh đến thế nào thì cũng phải đánh giá thành tích một cách công bằng. Mà bản thân là một họa sĩ, vì tác phẩm, cô phải bài trừ thành kiến, không được vương mắc, bắt bẻ tất cả những khuyết điểm của người mẫu.

Cái này chính là chuyên nghiệp! Lúc này, trên TV có truyền hình trực tiếp lễ kỷ niệm ngày Quốc Khánh vô cùng náo nhiệt, pháo hoa đủ màu sắc sặc sỡ âm ầm vang lên, phảng phất như đang không ngừng động viên tinh thần cho Đồng Hoan, mặc dù tiếng động ồn ào náo nhiệt dần dần trở nên lắng xuống, thế nhưng bầu trời vẫn tràn ngập sương mù, lượn lờ trong không khí, dù có vẻ như đang dần tiêu tan, chỉ là không thể thấy bằng mắt thường, hai tay không chạm vào được mà thôi...

Lâm Hán Đường nhấn camera chuông cửa của khu nhà, vẫn sớm hơn mười phút so với thời gian đã hẹn.

Sau khi Đồng Hoan cúp máy, cô xuống lầu dẫn anh lên nhà. Trước đó, cô đã làm tốt công tác tư tưởng, tuyệt đối không phải là người hôm qua bị anh gây áp lực nữa! Nhiều lần tự cân nhắc, cô quyết định thay đổi chiến thuật, vì trường kỳ kháng chiến, cô sẽ không cần phải đôi co háo thắng với anh nữa, chỉ cần tâm hồn và thể xác dừng bị anh ảnh hưởng là tốt rồi.

Lâm Hán Đường mặc áo sơ mi, quần kaki, theo Đồng Hoan bước vào phòng khách, hương cúc nhàn nhạt thuộc về riêng cô lập tức phả vào mặt anh, hương thơm này tựa như một thứ thuốc mê thượng đẳng, khiến anh mơ màng ngay ngất.

“Mời ngồi. Có muốn uống trà không?”

“Có coca không?” Anh không thích uống trà.

“...Tôi chỉ có rượu.” Cô chưa bao giờ uống nước ngọt.

“Vậy cho tôi một ly nước lọc là được rồi.” Lâm Hán Đường nhân lúc Đồng Hoan vào bếp rót nước thì quan sát nơi này.

Không gian nằm trên tầng 13 được trang trí bằng những ngọn đèn ấm áp, trên bàn trà được trải một tấm khăn màu vàng nhạt, bên tay phải của bộ ghế sofa có đặt một con gấu bông, sàn nhà được lót thảm lông cừu mềm mại, mỗi nơi đều mang đến cảm giác dịu dàng và ấm áp hết như chủ nhân của nó vậy.

Anh cầm tờ giấy A4 ở trên bàn lên.

Là bản hợp đồng.

Đọc sơ qua bản hợp đồng, bên trong ngoại trừ liệt kê những vấn đề liên quan đến công việc, điều kiện, địa điểm và tiền lương, ngoài ra còn cấm chụp ảnh và quay phim, không được có người thứ ba xen vào, trong khi tiến hành vẽ thì người vẽ không được chạm vào thân thể của người mẫu.

“Nước đây.” Đồng Hoan đặt ly nước lên trên bàn.

“Bản hợp đồng này...”

“Anh cảm thấy có vấn đề gì sao?”

“Tôi cho là em sẽ vẽ tại nhà.” Trên đây ghi nơi làm việc là địa chỉ nhà cô mà.

“... Tôi sẽ tự có suy tính của mình.” Cô cũng tính là sẽ vẽ tại nhà, nhưng sau khi nghĩ đến vẻ mặt bất quá của Âu Dương Bình thì lại nhún vai, bác bỏ ý nghĩ của Lâm Hán Đường, tỏ vẻ không có ý kiến.

“Mặt khác, về phần tiền lương...” Đặt bản hợp đồng lên bàn, ngón tay anh gõ gõ lên hàng chữ: “Bỏ cái này đi, tôi không lấy tiền của em.”

“Sao có thể như vậy được?”

“Không lấy là không lấy, có gì mà không thể hay có thể?”

Đồng Hoan nghi ngờ nhìn anh, Lâm Hán Đường thấy cô không nhúc nhích thì tự mình cầm bút gạch đi, cũng bỏ sung ở bên cạnh là sẽ không lấy của cô một đồng nào.

“Coi như đây là biểu hiện tôi đang theo đuổi em không được sao?” Anh sửa xong thì lại nói: “Chẳng có người đàn ông nào theo đuổi phụ nữ mà còn lấy tiền ăn của đối phương cả.”

Trống ngực bỗng tăng tốc, tim đập thình thịch, cảm giác choáng váng đến tê dại tự nhiên sinh ra.

Đồng Hoan lấy lại bình tĩnh, cup mắt, buồn bực nói: “Cái này không phải là tiền ăn...”

“Chẳng có gì khác nhau cả.”

“Anh ——” Aiz, thôi, đừng đôi co với anh ta nữa, cô sẽ nghĩ biện pháp để trả tiền cho anh ta: “Còn vấn đề gì nữa không?”

“Đại khái là không.” Lâm Hán Đường vừa nói vừa ký tên vào bản hợp đồng, sáng khoái và nhanh chóng như thể vừa ký nhận mua hàng trong cửa hàng tiện lợi chứ không phải là hợp đồng làm người mẫu khỏa thân.

Anh ta thật sự đã hạ quyết tâm rồi sao ... Đồng Hoan âm thầm quan sát anh. Làm một người mẫu khỏa thân, ngoại trừ việc phải đối mặt với ánh mắt khác thường của người thân và bạn bè thì còn cần phải vượt qua trở ngại tâm lý, vậy nên cô luôn sâu sắc tôn trọng và kính nể những người làm nghề này, cảm ơn bọn họ đã trả giá vì nghệ thuật.

Lâm Hán Đường gấp một bản hợp đồng lại rồi nhét vào túi quần, đưa một bản còn lại cho cô.

Đồng Hoan để bản hợp đồng lên bàn trà, dùng con phượng hoàng trang trí để chặn lại.

“Bắt đầu từ hôm nay à?” Anh hỏi.

“Có thể không?” Bắt đầu càng sớm đương nhiên càng tốt, thời gian càng thoải mái. Cô vẫn còn thiếu hai tác phẩm, bây giờ đã là đầu tháng mười, theo tiến độ lúc trước đã định, nếu thuận lợi thì có thể qua tháng giêng năm sau là hoàn thành.

“Đương nhiên là được rồi.”

“Có mang áo choàng tắm không?”

“Đương nhiên.” Anh mở túi xách, lấy ra một chiếc áo choàng tắm màu trắng.

“VẬY... đi theo tôi.” Cô rời khỏi ghế sofa, dẫn anh đi tới phòng khách.

Năm ngoái, sau khi cô mua lại căn nhà cũ có ba phòng này thì dùng một phòng để làm phòng ngủ, một phòng làm phòng khách, phòng còn lại để sử dụng cho việc vẽ tranh.

“Năm tới tôi sẽ tổ chức buổi triển lãm tranh cá nhân, trước mắt vẫn còn thiếu hai tác phẩm, tôi định lấy anh làm nhân vật chính để phác họa.”

“Sang năm em tổ chức triển lãm tranh? Sao tôi không nghe thấy ai ở trong trường nói gì hết vậy?”

“Chuyện này chỉ có thầy Thiệu, hiệu trưởng và giáo viên bộ môn biết, tôi nhờ bọn họ đừng tiết lộ ra ngoài.”

“Vậy là phải giữ bí mật?”

“Vẫn chưa bắt đầu, an phận một chút chẳng phải tốt hơn sao? Có thể giảm bớt lời ra tiếng vào.” Đồng Hoan mở cửa phòng khách.

10. Chương 8 (h)

Chương 8

Edit: Kún Lazy

Lâm Hán Đường mỉm cười: “Đương nhiên, tôi không quên trên hợp đồng có ghi rõ bốn chữ ‘người mẫu khỏa thân’.”

Đồng Hoan nhìn anh vào phòng khách rồi mới tiến vào phòng vẽ tranh.

Tốt rồi, ngoại trừ lúc nghe thấy hai từ ‘theo đuổi’ thì trong lòng có chút rối loạn, nhưng biểu hiện của cô vẫn rất tốt.

Đứng trước giá vẽ, cô nhắm mắt lại, tự cổ vũ chính mình.

Lát nữa cô chỉ cần cầm bút lên và vẽ, đặt toàn bộ tinh thần vào trong bức tranh là được rồi.

Việc này tương đối đơn giản.

Đừng quên, lúc cô làm việc thì hoàn toàn không bị bất cứ ai, bất cứ thứ gì ảnh hưởng.

Cô sẽ hòa làm một cùng bức tranh, cùng cọ vẽ, tạo nên những đường nét và sắc thái phong phú trên mặt giấy, phác thảo thân thể của một người đàn ông không giống như những lần trước. “Phù ——” Cô thở dài một hơi.

“Đồng Hoan, tiếp theo tôi phải làm gì đây?” Nghe thấy giọng nói của anh, Đồng Hoan mở mắt ra. Bắt đầu làm việc thôi.

Căn phòng yên tĩnh, chỉ có âm thanh của bút chì cọ lên mặt giấy.

Lâm Hán Đường ngồi xuống ghế sofa theo chỉ thị của Đồng Hoan, thân thể trần truồng nằm nghiêng, tay trái vòng trên hông, tay phải gối ở sau đầu, mái tóc đen dày có chút rối, giữa hai chân chỉ che một cái khăn mỏng như sắp rớt xuống, dáng vẻ như vừa mới ngủ dậy.

Tầm mắt của anh nhìn chằm chằm vào mái tóc đuôi ngựa của cô, cảm thấy rất thích bầu không khí chăm chú và ánh mắt của cô khi đang phác họa thân thể của anh, rất tinh tế và tham lam, tựa như ngay cả một

sợi lông nhỏ nhất trên người cũng không thể bỏ sót, tựa như trong mắt cô, trong lòng cô, trong thế gian này, anh là người quan trọng nhất, đẹp đẽ nhất và đáng giá để cô ngắm nhìn nhất.

Không biết thân thể của anh như thế nào trong mắt cô? Khô ngô cường tráng? Cao to săn chắc? Hay là rất nhiều thịt thừa? Ồ, chắc là không đâu, mặc dù anh không có thói quen tập thể hình, nhưng làm công việc lao động, cộng thêm việc thường xuyên vận động, tuyệt đối không giống với những người cả ngày chỉ ngồi trong phòng làm việc, trên cơ thể toàn là mỡ thừa.

“Đồng Hoan, nhìn người mẫu khỏa thân như vậy, em cũng không xấu hổ sao?” Anh phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Đồng Hoan cầm bút chì, quẹt quẹt vài đường phác thảo trên mặt giấy, dường như không nghe thấy câu hỏi của Lâm Hán Đường.

“Đồng Hoan?” Lâm Hán Đường vẫn không chịu thua, gọi liên tục vài tiếng.

“Không.” Rốt cuộc Đồng Hoan cũng mở miệng vàng.

Việc nói chuyện trong lúc vẽ tranh thật sự là không tuân theo quy tắc công việc vốn cần an tĩnh của cô, nhưng người mẫu thì cũng có nhiều loại, có người thích trò chuyện cùng họa sĩ, nếu không may mà gặp phải loại người như vậy thì cô cũng chỉ có thể cố gắng phối hợp với họ mà thôi.

“Thật sao? Vậy nên em cũng không thêm muốn tôi sao?”

“Trong mắt tôi, anh chỉ là một hình thể.” Đồng Hoan đáp lại rất nhanh, tựa như cái đáp án này đã lượn lờ ở trong lòng cô từ rất lâu rồi, chỉ chờ đến lúc để nói ra mà thôi.

Lâm Hán Đường nhướng nhướng mày, không nhận ra được là cô đang nói thật hay giả. Nếu đúng là thật, vậy thì thật khiến anh thất vọng, hơn nữa còn dả kích nghiêm trọng đến lòng tự ái của anh.

“Thật sự chỉ là một hình thể thôi sao?” Anh không tin.

“Dĩ nhiên.”

Bầu không khí trong phòng trầm mặc vài giây.

“Vì sao em lại chọn vẽ cơ thể người?”

Bút chì chuyển động theo tầm mắt, phác thảo ra đường nét bắp đùi săn chắc của đàn ông. “Cơ thể người tập hợp những đường cong cực kỳ phong phú, cho dù là nở nang hay mảnh mai, to béo hay gầy yếu, cao to hay thấp bé thì cũng đều có những nét đẹp riêng, hơn nữa con người có rất nhiều cảm xúc, đa phần mọi nguyên tố khi tụ hội trên trang giấy đều khác nhau, bối cảnh phối hợp để tôn lên đường cong và cảm xúc, do nhiều cấu trúc nguyên tố khác nhau tạo ra hiệu quả cùng cái hồn của tranh, đó cũng là nguyên nhân khiến tôi đam mê còn hơn cả yêu thích.” Nói xong, Đồng Hoan buông bút: “Nghỉ giải lao năm phút đi, tí nữa sẽ bắt đầu lên màu.” Lâm Hán Đường nghe vậy thì đứng dậy khỏi ghế sofa, không quan tâm đến mình đang khỏa thân, sau khi dùng sức làm giãn gân cốt thì cầm áo choàng tắm ở bên cạnh rồi mặc vào, đi thẳng đến chỗ Đồng Hoan, đứng ở phía sau lưng cô, híp mắt thưởng thức thành quả suốt mười lăm phút đồng hồ.

“Chỉ mới phác thảo thôi sao?” Anh tưởng là cô đã vẽ chi tiết mỗi một đường cong trên cơ thể mình rồi chứ, nếu không vì sao vừa rồi cô lại dùng ánh mắt quan sát anh cẩn thận như vậy.

“Tôi có thói quen dùng bút chì vẽ khung phác thảo trước, phần đi nét và lên màu thì phải dùng cọ vẽ.”

Lâm Hán Đường ‘oh’ một tiếng, tầm mắt lại dời lên trên mặt Đồng Hoan, nhìn cô nửa ngày như đang có điều suy nghĩ.

“Mồm miệng nhanh nhạy thường ngày của em đâu rồi?” Anh cảm giác hôm nay cô có vẻ hơi câu nệ, giống như bị một lớp lụa dày bao phủ, ngăn lại phong thái xinh đẹp lóa mắt, khiến anh cảm thấy lạ lẫm và vô cùng không thích.

“Thu lại rồi.”

Lâm Hán Đường cười ha ha, vô cùng hứng thú hỏi: “Vì sao? Chẳng lẽ là bị ảnh hưởng của trận ‘quyết đấu’ ngày hôm qua, khiến hôm nay em không dám đo sức với tôi, sợ bị tôi nắm mũi dắt đi sao?”

“Anh nói thế nào cũng được.” Cô đã quyết định cố giữ lòng mình bình ổn, không để bị anh khiêu khích.

“Hết giờ nghỉ giải lao rồi, người mẫu, tiếp tục làm việc thôi.” Cô nhìn anh, thản nhiên mỉm cười. Lâm Hán Đường nhìn chăm chăm vào cô, nụ cười càng thêm hứng thú dào dạt, sau đó đứng thẳng người, nghe lời cô trở về bên cạnh ghế sofa, cởi áo choàng tắm, làm ra tư thế giống y như lúc này.

Đồng Hoan cầm lấy khay màu, tay phải lấy ra một cây cọ mỏng to từ trong đám cọ vẽ ở trên bàn để tô lớp nền. Tầm mắt của cô bắt đầu di chuyển từ trên thân thể của người đàn ông trở về bức họa, ánh đèn rơi vào người anh tạo thành hiệu quả sáng tối, thỉnh thoảng lại tăng thêm chút màu sắc đậm hơn ở một vài chỗ nào đó.

“Đồng Hoan, vừa nãy em nói trong mắt em, tôi chỉ là một hình thể thôi sao?”

“...Ừ.”

“Nếu đã vậy thì hình thể chỉ được tạo thành từ những đường cong cứng nhắc, vì sao có thể mang theo những đường cong phong phú giàu cảm xúc được? Chẳng lẽ trong tất cả người mẫu, chỉ có tôi là hình thể? Hả? Aiz, nhìn em mà xem, nói chuyện trước sau mâu thuẫn như thế không tốt đâu.” Bàn tay của Đồng Hoan khựng lại một giây, âm thầm cắn môi.

Đúng vậy, trong mắt cô, sao anh có thể là hình thể được! Anh ... là người đàn ông tràn ngập sức sống nhất mà cô từng gặp từ trước đến nay, cũng là một người tinh tế, dung hòa khéo léo giữa nhu và cương.

Bả vai dày rộng, bụng không hề có chút mỡ thừa, hông săn chắc, đôi chân cường tráng, mỗi một đường cong trên cơ thể đều tỏa ra khí chất mạnh mẽ, đôi mắt lúc nào cũng mang theo ý cười, khóe môi khẽ cong lên, mỗi khi anh cười, trên mặt lại hiện lên những nếp nhăn mềm mại nhu hòa, Đồng Hoan hít sâu một hơi, cọ vẽ theo tầm mắt nhìn đến giữa hai chân của anh, trông thấy nơi đó nhô lên đằng sau lớp khăn mỏng thì đồng tử khẽ co rụt lại.

Không ngoài dự đoán, anh đã ‘cương’ lên. Trong tất cả những người mẫu khóa thân nam, mười người thì hết chín người gặp phải tình trạng này, chẳng qua là sau khi nghỉ giải lao đều khôi phục lại bình thường, đâu như anh ... Cô lườm anh nửa giây, sau đó lập tức quay lại, nhìn vào chỗ nhô lên, cọ vẽ bắt đầu chuyển động.

Thấy cô nhìn chăm chú, tấm khăn mỏng khẽ động, bất chợt rơi xuống.

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý.” Trong giọng nói lại không nghe ra được một chút ý hối lỗi nào.

“Không sao... Hay là, anh có cần nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần đâu.” Dù sao nghỉ xong rồi quay lại công việc thì vẫn tiếp tục như thế thôi.

Đồng Hoan ‘ừm’ một tiếng, tầm mắt lặng lẽ lướt qua nơi nào đó đang ngẩng cao đầu, dường như ‘nó’ nhạy cảm phát hiện được cô đang nhìn nên khẽ động một cái.

Cô nhìn ba giây rồi nhanh chóng dời tầm mắt, lại phát hiện anh đang tươi cười nhìn mình.

“Nếu như là những người mẫu khác, khi đối mặt với những tình huống này thì em sẽ làm thế nào?” Lâm Hán Đường cực kỳ tò mò hỏi, anh vươn tay nhặt chiếc khăn mỏng, phủ lại trên phái nam đang hưng phấn.

“Hít thở không khí.”

“Đáng tiếc, trong căn phòng này tràn ngập mùi hương của em, nó lại càng khiến tôi bị kích thích.”

“Nói vậy, làm gì có mùi hương nào!” Cô xấu hổ quát, vành tai khẽ nóng lên, bởi vì muốn vẽ nửa người dưới của anh nên ánh mắt đành bất đắc dĩ nhìn xuống giữa hai chân anh một lần nữa, cố gắng gạt đi nhiệt độ nóng bỏng đang ảnh hưởng tới mình.

“Chẳng qua là em không phát hiện ra nó thôi.” Ahhh, mùi hương thoang thoảng này, muốn nhìn nhưng lại không thể nhìn thấy, thật sự là kích thích anh, khiến ‘nó’ càng thêm hưng phấn.

“...Lâm Hán Đường, anh không thể yên lặng một chút được sao?” Anh ta cứ phải nói những câu mập mờ khiến cho người khác xấu hổ như vậy mới được à?

Ồ, tức giận kia! Còn muốn dùng phương thức lấy lui làm tiến để đối phó với anh sao? Làm sao có thể chứ, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, với tính cách của cô thì tuyệt đối sẽ không có khả năng để ỉn phải lui về phía sau.

Lâm Hán Đường mỉm cười nghĩ thầm, tạm thời thuận theo ý cô, trước mắt cứ yên tĩnh một lát, nếu cứ làm căng thì chỉ sợ cô gái nhỏ này sẽ phát hỏa mất.

Đồng Hoan nói xong thì lấy lại bình tĩnh, thử để mình hoàn toàn tập trung vào trong bức tranh, mấy phút sau lại hoảng sợ phát hiện, cái nắp cống luôn giúp cô ngăn lại tất cả mọi tạp niệm trong lúc làm việc đã biến đi đâu mất rồi!

Sao, sao lại có thể như vậy? Cô không có cách nào tập trung để vẽ được! Đây là chuyện chưa từng xảy ra!

Lúc trước, chỉ cần cầm cọ lên thì thế giới của cô sẽ chỉ còn những chuyện liên quan tới hội họa, tuyệt đối không bị những việc vặt vãnh ảnh hưởng, cũng không bao giờ bị người mẫu làm rối loạn tinh thần.

Nam tính ẩn dưới tấm khăn mỏng như một thanh kiếm, chậm rãi cạy mở bức tường chắn mà cô đã cố gắng dùng lý trí để dựng lên, xâm chiếm vào cảm quan yếu ớt của cô. Ký ức và cảm xúc của ngày hôm qua lại một lần nữa hiện về, rõ ràng là đã chôn chặt trong lòng, thế nhưng lại vì ‘nó’ dâng trào mà dần dần thức tỉnh.

Đồng Hoan cố gắng nhắm mắt lại, dùng hết khí lực dần xuống những đoạn ký ức kia, nhưng thân thể lại cố chấp làm trái lại với lý trí, cứ khẳng khẳng nhớ lại những tư vị trong quá khứ.

Bụng dưới lại chộn rộn.

Đáng ghét! Đáng ghét!

“Nghỉ ngơi một chút đã.” Đồng Hoan bỗng dừng buông bút và khay màu xuống, sau đó ngã ngồi trên chiếc ghế dựa, khẽ day day huyệt thái dương.

Bây giờ toàn thân cô đang nóng lên, giống như bị người đàn ông kia thiêu đốt...

“Em ổn chứ?” Lâm Hán Đường đi đến bên cạnh cô, trên mặt tràn đầy ý cười, cất tiếng hỏi thăm.

Đồng Hoan liếc anh một cái, cảm giác buồn bực không khỏi dâng lên.

Cô như vậy còn không phải là do anh làm hại hay sao! Bây giờ còn ở đó giả vờ ân cần thăm hỏi, đúng là vô sỉ!

“Ôi? Em đang giận đấy à?” Lại còn trừng mắt với anh nữa đấy! Cô không biết về mặt tức giận và xấu hổ này đáng yêu đến mức nào sao.

“Bởi vì tôi khiến em cảm thấy lúng túng à? Nhưng chẳng phải là em đã quen rồi đó sao? Hay chẳng lẽ, em chỉ thẹn thùng đối với tôi? Hm?” Giọng nói của anh càng lúc càng trầm, ánh mắt xấu xa cố gắng dò hỏi ngay điểm mấu chốt trong lòng Đồng Hoan, vô cùng mong đợi cô phản công.

Aiz, anh biết rõ, chắc chắn là không có người đàn ông nào lại theo đuổi phụ nữ bằng cách này, cứ như bé trai ngây thơ, lúc nào cũng thích bắt nạt bé gái. Nhưng anh thật sự rất thích trêu chọc cô, khiến cô trở nên thất thường, khiến cô phải bộc lộ ra vẻ mặt không giống với bình thường, sau đó anh sẽ tha hồ mà thu vào mắt, giấu vào tim, bởi vì đó là một Đồng Hoan mà người khác không thể thấy được, chỉ có Lâm Hán Đường anh mới có thể chứng kiến.

Đồng Hoan vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn anh, đôi mắt như có sương mù dày đặc che phủ, lại bởi vì bị châm chút lửa, dần dần hóa thành tro bụi.

Cho anh ta một chút màu sắc, anh ta lại muốn mở phường nhuộm sao?

Không dạy dỗ anh ta một chút thì cô không phải là Đồng Hoan!

Đồng Hoan bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt lập lòe tỏa sáng như đang bốc lửa, ánh lửa tràn ngập khiến tim Lâm Hán Đường đập thình thịch.

“Lâm Hán Đường.” Đồng Hoan cong môi mỉm cười, từ trên ghế đứng dậy, thân thể mềm mại áp sát vào anh. “Đồng Hoan tôi chỉ cho phép đàn ông quỳ dưới chân mình, chứ bảo tôi phục tùng đàn ông thì ...” Cô ngẩng đầu, hai tay theo sát lớp áo choàng tắm, trượt lên bả vai anh.

Người đàn ông cup mắt, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

“Đừng mơ tưởng.”

Đôi môi đỏ mọng áp vào môi anh.

Trong phòng tràn ngập âm thanh hôn môi mập mờ ướt át.

Nam nữ môi lưỡi quấn quýt, đói khát dây dưa cùng đối phương, hút sâu vào bên trong khoang miệng.

Đồng Hoan mơ hồ phát ra tiếng rên rỉ, cổ họng vừa động, lại nuốt xuống một chút nước bọt ẩm áp. Đã không còn phân rõ là ai khơi lên cuộc triền miên này, có lẽ là cô, cũng có lẽ là anh. Mới đầu thì cô chỉ áp môi mình lên môi anh, nhưng chỉ một giây sau, đầu lưỡi mềm mại của anh lại xâm nhập vào miệng cô, ánh mắt nhìn cô chăm chú, lạnh lẽo khiêu khích cô có dám tiếp nhận hay không.

Nụ hôn nồng nhiệt, càng không thể vãn hồi.

“Em mệt rồi sao? Hm?” Lúc cô rút lại đầu lưỡi thì anh cũng để bờ môi mỏng ướt át dán lên môi cô, thấp giọng trêu chọc.

Đồng Hoan yếu ớt hừ một tiếng, hai tay trượt xuống chỗ dây buộc áo tắm, nhẹ nhàng mà đơn giản cởi ra, bàn tay mát lạnh nắm lấy vật nóng bỏng cứng rắn.

Thân hình vạm vỡ lại chỉ vì bị một bàn tay mềm mại nắm lấy mà run lên, cổ họng phát ra một tiếng rên khe khẽ, liên tục lui về phía sau vài bước, lưng áp sát vào vách tường.

Đồng Hoan vẫn không tha cho anh, bàn tay đang nắm lấy phái nam lại bắt đầu buông lỏng rồi xiết chặt, chậm rãi xoa nắn.

“Cô giáo Đồng, em đang khảo nghiệm tôi sao?” Lâm Hán Đường nặng nề thốt ra từng câu từng chữ, hai tay căng thẳng nắm chặt lại.

“Khảo nghiệm? Có sao?” Đồng Hoan xấu xa nheo mắt lại, nửa người trên nghiêng về phía anh, bờ môi nhẹ nhàng chạm lên chiếc cằm cương nghị, khẽ cười khanh khách: “Vậy anh có muốn nhận thua không? Có thừa nhận anh phải quỳ gối dưới váy của tôi hay không? Hả?”

Lâm Hán Đường khẽ nguyên rửa một tiếng, bàn tay ôm lấy hông cô.

“Mơ tưởng! A!”

Đồng Hoan vuốt ve hai viên tròn của anh, năm ngón tay còn lại trượt dọc theo vật to lớn nóng bỏng, khiêu khích nơi mẫn cảm nhất của đàn ông, đầu lưỡi non mềm khẽ vươn ra, liếm một đường lên chiếc cằm cương nghị.

Thân hình cường tráng lại càng thêm run rẩy, trên làn da lúa mạch tràn ngập hưng phấn đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng khó chịu.

“Đồng Hoan!” Anh dùng sức nắm chặt hông cô. “Đừng nghịch nữa!”

“Tôi không có nghịch.” Ngón trỏ của cô như có như không, khẽ xoa lên lỗ vào nhỏ hẹp trên đỉnh, chốc lát lại cầm lấy ‘nó’, để ‘nó’ lấp đầy vào trong lòng bàn tay của mình.

‘Nó’ nóng quá, hình như còn to hơn rất nhiều, cô dường như nắm không hết được nữa.

Khẽ siết năm ngón tay, phát hiện điều này khiến anh run rẩy càng thêm kịch liệt, cô khẽ cười khúc khích, lại dùng lực vuốt ve phái nam trong lòng bàn tay, lúc lên lúc xuống.

Cứng như thép được làm bằng sắt, nhiệt độ bên trong nóng đến kinh người, thậm chí theo mỗi lần đùa giỡn của cô lại càng trở nên nóng rực.

Lâm Hán Đường được cô vuốt ve, vừa thoải mái vừa khổ sở. Kỹ thuật của cô thì còn phải xem xét lại, nhưng tần suất không theo quy luật, lúc nhanh lúc chậm, lại càng khiến lưng anh dần dần rời khỏi vách tường, thân thể cường tráng khẽ gập lại, tựa vào hõm vai cô, ác ý dán sát vào tai cô mà rên rỉ thở dốc, khơi lên ngọn lửa dục vọng.

Cô gái này, đừng mơ bắt anh phải một mình điên cuồng! Chuyện kể tiếp, là do cô tự chuốc lấy!

“Đồng Hoan, nắm chặt một chút...”

Anh mở miệng ngậm lấy vành tai trước mắt, thất lưng khẽ đóng đưa, phối hợp để phái nam ra vào trong tay cô, cũng không bị động để mặc cô đùa giỡn, bàn tay to nhỏ lên bờ mông đầy đặn, phối hợp trêu đùa với tốc độ xoa nắn của cô.

Tiếng rên rỉ bên tai khiến cô khẽ run lên, dựa theo bản năng mà vô thức nâng mông, để bờ mông đầy đặn lấp đầy hai bàn tay của anh, đón nhận từng cái xoa nắn thô lỗ của đàn ông, ngọn lửa le lói trong lòng đã bắt đầu điên cuồng bùng cháy, theo máu lan đến tận xương tủy, khiến cho ngọn lửa mang tên tình dục lại càng giương nanh múa vuốt, cuộn cuộn bùng lên.

Lửa dục không thể dập tắt, càng lúc càng thiêu đốt cô gái, cũng cắn nuốt người đàn ông, giờ phút này lý trí cũng chẳng còn tác dụng, cô mỉm cười, nghiêng đầu cắn lên cằm anh.

Anh bị đau, bàn tay càng dùng sức bóp lấy bờ mông mềm mại.

Cô muốn chiếm đoạt anh! Chinh phục anh!

Anh muốn tiến vào trong cô! Phục tùng cô!

Lâm Hán Đường thô lỗ cởi quần jean và quần lót của cô, Đồng Hoan cũng vặn eo để anh cởi quần in, khi mông đẹp bị anh nâng lên một lần nữa, đồng thời cũng dùng lực bế cô lên, không đợi anh ra lệnh, đôi chân thon dài lập tức quăn quắt lên hông anh, hai tay vòng lên ôm lấy đầu anh.

“Hôn tôi!” Lâm Hán Đường khàn giọng ra lệnh, bước chân lảo đảo đi ra khỏi phòng vẽ tranh.

Đồng Hoan cười quyến rũ, trong mắt như có ánh lửa chớp chớp, bờ môi khẽ mở, ngậm lấy đôi môi mỏng gần trong gang tấc, nhẹ nhàng gặm cắn hết như một chú mèo nhỏ.

“Hôn tôi!” Anh lại ra lệnh một lần nữa, cũng không đợi cô làm theo mà đã mút lấy chiếc lưỡi non mềm của cô, điên cuồng khuấy đảo trong khoang miệng ẩm ướt nóng rực.

Lửa nóng vây quanh bọn họ, theo tiến độ của người đàn ông mà càng thêm bùng phát, như muốn nhấn chìm cả căn nhà vào trong biển lửa.

Lâm Hán Đường không rảnh để tìm phòng ngủ của cô, anh đi thẳng một mạch ra phòng khách, để hai người ngã ngồi trên chiếc thảm lông cừu mềm mại, sau đó giật ra cổ áo sơ mi của cô.

Cúc áo văng lộn xộn trên thảm, để lộ ra áo lót màu tím mà thỉnh thoảng anh vẫn thường mơ thấy.

Nơi cổ họng phát ra một tiếng thở dốc đầy hưng phấn, anh thô lỗ gạt ra mớ quần áo gây cản trở, cúi người hôn lên xương quai xanh của cô, dần dần trượt lên bờ vai xinh đẹp, rồi lại men theo dây áo lót viền tơ, hôn lên bầu ngực đầy đặn của cô.

Đồng Hoan quờ quạng cởi áo choàng tắm trên người anh, lợi dụng ưu thế đẩy anh ngã xuống đất, ngồi lên bụng anh, thở hổn hển, mỉm cười cao ngạo.

“A!” Cô đột nhiên hét lên.

Lâm Hán Đường cũng lợi dụng ưu thế, để cho phái nam căng cứng nhắm ngay hoa huyệt đã dính đầy chất mật, một tay giữ lấy eo cô, thừa dịp cô không chú ý mà đè xuống, đồng thời cũng ưỡn mông, tiến thẳng lên trên!

Anh thở hổn hển, khoe môi cong lên, hé ra nụ cười thắng lợi.

Đồng Hoan híp mắt, hoa huyết bị phái nam lấp đầy cũng không cam lòng yếu thế, hung hăng co rụt lại —— khiến Lâm Hán Đường thở gấp, bàn tay càng thêm siết chặt eo thon, một giây sau chợt đẩy hông lên, phái nam căng cứng bắt đầu ra vào trong cơ thể trơn ướt.

Tư vị ở trong cơ thể cô thật sự là tuyệt đến chết người! Khít chặt, ẩm áp, ẩm ướt và mềm mại! Bức tường thịt gắt gao siết chặt vật lạ đang ngang ngược xâm lấn, điên cuồng ra vào, vừa hút vừa cắn như đang động dục, thường thức tư vị của nhau, Lâm Hán Đường lần đầu tiên ném thử tình dục, thoải mái đến thần trí mơ màng.

Hương cúc ngọt ngào hòa lẫn với một chút hương vị đậm mị.

Đồng Hoan cắn môi, bàn tay đặt trên lồng ngực săn chắc nắm chặt lại, bị anh xâm nhập đến ngón chân cũng cong lên.

Tư thế này, cộng thêm vật to lớn của anh, khiến mỗi lần anh đẩy lên đều tiến vào chỗ sâu nhất, đã lâu không có đàn ông khiến cô thật sự có chút khó khăn để tiếp nhận.

Đồng Hoan phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, lại không chấp nhận yếu thế, run rẩy cởi áo sơ mi, cũng cởi luôn áo ngực, nơi mềm mại xinh đẹp nhất của phụ nữ lập tức hiện ra trước mắt người đàn ông, theo từng đợt lên xuống mà run rẩy, thấy ánh mắt nổi giận nhìn chằm chằm vào mình thì lại dặc ý mỉm cười đầy quyến rũ.

Tay của cô từ trên khoe môi bị hôn sưng tấy trượt xuống dưới, nâng lên bầu ngực căng tròn, ngón trở lại mập mờ đảo quanh đầu nhũ hoa màu hồng nhạt, phát hiện anh thất thần mà trì hoãn động tác, cô theo đường cong từ bộ lông đen tuyền giữa hai chân mà nhào lên, dừng ở trước đầu vú màu nâu sẫm của anh, khe néo một cái, động tác vừa thông thả vừa mị hoặc.

Cuối cùng, nữ vương cúi người, mở miệng ngậm lấy đầu vú mẫn cảm trước ngực anh.

“A! Đồng Hoan...”

Lâm Hán Đường khẽ rên lên, một tay cởi đồ cột tóc của cô, xõa tung mái tóc dài suôn mượt, nắm ngón tay đặt sau đầu cô, vừa giống như muốn kéo cô phù thủy đang giầy vò mình ra, lại vừa giống như muốn áp cô đến gần mình hơn.

Anh cảm giác được đầu vú của mình đang bị cô ngậm trong miệng, chiếc lưỡi non mềm đang liếm mút hạt đậu nhỏ, bờ môi đỏ mọng thỉnh thoảng lại cắn nhẹ đầu vú, cảm giác sảng khoái mang theo chút đau đớn. Đến khi không thể chịu được nữa, anh dùng sức xoay người, áp đảo cô phù thủy nhỏ đang trêu chọc mình, phái nam này giờ vẫn bất động, lúc này lại rút ra rồi mạnh mẽ tiến vào trong cô.

Đồng Hoan rên lên, vặn vẹo thân thể, muốn trở về tư thế cũ, nhưng sao anh có thể cho phép? Thân thể cao to như núi đè ở trên người cô, lồng ngực ướt đầm mồ hôi áp sát vào khuôn ngực mềm mại của cô, môi mỏng phủ lên môi cô, át đi tất cả âm thanh kháng nghị, bên dưới lại bắt đầu mạnh mẽ ra vào.

Âm thanh ra vào ướt át vang dội khắp cả phòng khách, tư vị tình dục liên tục dâng trào, át đi hương vị ngọt ngào.

Đồng Hoan tiết ra rất nhiều ái dịch, theo từng động tác mà tràn ra bên ngoài cơ thể, dính đầy lên bắp đùi của cả hai người.

“A...”

Lâm Hán Đường cúi đầu, khe rên rỉ bên tai cô, thỉnh thoảng đầu lưỡi lại liếm lên vành tai, thấy cô né tránh, anh lại giữ chặt cằm cô, buộc cô phải bộc lộ ra vùng mẫn cảm nhất của cơ thể.

“Cô giáo Đồng, không thích tôi hôn em sao? Hm?” Anh mút từ trên vành tai, dần dần trượt vào trong lỗ tai, đầu lưỡi duỗi ra khiêu khích.

“Ừm...” Đồng Hoan cắn môi, bàn tay nắm chặt tấm thảm lông.

“Kim nén như vậy không tốt đâu, để tôi nghe tiếng của em nào...” Anh khàn giọng cười, ngón tay cạy mở hàm răng của cô, Đồng Hoan nhân cơ hội cắn một phát, anh lơ đãng, khoe môi khe cong lên, đầu ngón tay đùa nghịch cùng lưỡi của cô.

“Ồ... Lại cần tôi? Đây là thủ đoạn trả thù duy nhất mà em biết sao?” Anh thấp giọng cười, phái nam đang bị hoa huyết cắn mút lại bắt đầu cử động, hơn nữa càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh.

Ngon lửa vô hình đang thiêu đốt bọn họ, đôi mắt xinh đẹp như phát sáng, mồ hôi từng giọt từng giọt trong suốt, lấm tấm trên làn da lúa mạch, càng tôn lên làn da trắng sữa non mịn của cô, khiến trong mắt đối phương, bọn họ thoát nhìn càng thêm ngon miệng.

Trong lúc vận động kịch liệt, khoái cảm trong cơ thể hai người dần dần tích tụ, cảm giác thoải mái khó nói nên lời từ nơi bọn họ kết hợp dần dần lan rộng, Đồng Hoan không nhận được mà vòng chân quấn chặt lấy vòng eo cường tráng của anh, bên dưới cũng đong đưa, phối hợp theo từng động tác, hai tay vịn lên vai anh như đang nín lấy cốc gỗ giữa biển khơi, vì anh mà rộng mở, vì anh mà giải phóng.

Đã từng trải qua chuyện hoan ái, thế nhưng cô chưa từng đạt tới cảm giác như lúc này, nóng rực, sướng khoái.

Thân thể của cô như đang rít gào tuyên bố rằng mình thích hết tất cả mọi thứ thuộc về anh.

—— Màu lúa mạch cùng màu trắng nõn, săn chắc và mềm mại, xâm nhập và chiếm hữu, dùng tấm thảm trắng như tuyết làm nền, tạo thành một bức tranh đối lập mạnh mẽ mà tươi đẹp.

Khoái cảm tích tụ mỗi lúc một nhiều, cho đến khi tiến tới đỉnh điểm, mãnh liệt ập vào đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, bao phủ lấy cô, hai chân càng kẹp chặt hơn, đôi môi đỏ mọng mở ra, cắn lên bả vai ướt đẫm mồ hôi trước mắt, hoa huyết trơn ướt mãnh liệt co rút lại, điên cuồng cắn nuốt phái nam đang liên tục ra vào trong cơ thể mình.

“Đồng Hoan ... Hoan ...” Người đàn ông gầm lên bên tai cô, run rẩy để cho dịch lỏng trắng đục bắn hết vào bụng cô, hai tay ôm chặt lấy cô, dường như muốn đem cô khảm sâu vào trong thân thể.

Mãi đến khi kết thúc, Lâm Hán Đường mới ngã xuống trên người Đồng Hoan, sau một hồi thở dốc thì dùng sức đổi vị trí, để cho cô nằm sấp trên ngực mình, tránh để mình đè nặng cô.

Anh với tay kéo lấy chiếc áo choàng tấm phủ lên trên người cô, lòng bàn tay bên dưới lớp áo tấm lại dịu dàng vuốt ve sống lưng của cô, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu hôn lên mặt cô. Anh không biết có phải mọi người hoan ái đều như vậy hay không? Hứng phấn và mãnh liệt, như thể bọn họ đang cắn nuốt lẫn nhau, đồng thời cũng mở rộng để đón nhận đối phương.

Mồ hôi đầm đìa, thật sự mệt mỏi nhưng vô cùng sung sướng, thậm chí còn có loại cảm giác tâm linh tương thông.

Nếu đây thật sự là hoan ái thì khó trách mọi người lại thích nó như vậy.

“Đồng Hoan, Đồng Hoan...” Anh mang theo vô vàn yêu thương hôn lên thái dương của cô, gạt đi mái tóc ướt đẫm mồ hôi dính trên gò má, lại phát hiện cô quá mệt mỏi nên đã ngủ mất rồi.

Anh khẽ cười, thả lỏng toàn thân rồi ôm chặt lấy thân thể mềm mại, thỉnh thoảng lại thấp giọng nỉ non rồi hôn lên môi cô, dưới từng nụ hôn dịu dàng cùng những cái vuốt ve thân mật, Đồng Hoan từ trong cơn mơ màng lại bắt đầu hoảng hốt tỉnh lại.

Dưới ánh đèn nhu hòa, cô ngây ngốc nhìn tủ quần áo trước mặt, bởi vì sau lưng là một cơ thể nóng rực cùng với hơi thở đầy mạnh mẽ khiến cô nhớ tới cuộc triển miên mãnh liệt vừa rồi. Còn chưa kịp tự kiểm điểm vì hành vi lỗ mãng của mình thì lại bị người đàn ông phía sau hôn lên vành tai nhạy cảm khiến cô phải rụt vai lại.

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói khàn khàn mang theo chút lười biếng của Lâm Hán Đường vang lên bên tai cô.

Đồng Hoan hé môi nhưng lại không nói được gì. Cô sống gần 29 năm, vốn tưởng rằng chỉ có lúc bị anh tỏ tình mới có thể khiến suy nghĩ của cô trở nên hỗn loạn, nhưng không ngờ, so với tình huống vừa rồi thì sự hỗn loạn khi đó cũng lắm cũng chỉ là một tảng băng ngầm mà thôi.

11. Chương 9

Chương 9

Edit: Kún Lazy

Cô lại bị kích động mà lên giường với anh...

Sao ... có thể như vậy?

Người đàn ông vẫn liên tục hôn lên môi cô, bàn tay thô ráp vì thường xuyên làm việc dần dần trượt từ trên bụng nhỏ bằng phẳng lên đến bầu ngực trắng nõn thơm nức, tựa như đang đối đãi với một chiếc đàn được làm bằng ngọc quý, hết xoa nắn rồi lại gầy nhẹ, tay còn lại thì vuốt ve bóp đùi trắng nõn của cô.

Cái loại săn sóc thân mật tựa như người yêu này khiến Đồng Hoan căn bản không có cách nào tĩnh tâm suy ngẫm.

“Em có xài mỹ phẩm không? Hay trời sinh đã thế?” Da thịt của cô hoàn toàn khác xa anh, tinh tế nhắn mịn như một đứa trẻ, ngoại trừ trên bề vai phải có một vết bớt đỏ sậm thì những nơi khác đều không có một chút tỳ vết nào.

Thật ra vết bớt này cũng đáng yêu lắm ... Anh khẽ liếm lên vết bớt nhỏ bằng ngón út, rồi lại trượt xuống tấm lưng mảnh khảnh của cô, giúp cô thêm một tầng sắc thái quyến rũ mê người.

“Nếu người nào trời sinh ra cũng được như em thì công ty mỹ phẩm còn làm ăn thế nào nữa?” Đồng Hoan bĩu môi, gạt đi bàn tay to đang vuốt ve da thịt khiến cô cảm thấy nhột nhột.

“Tránh ra.”

“Không muốn.” Lâm Hán Đường cúi đầu cười khê, cắn lên vành tai cô như đang ngậm kẹo mút.

“Lâm Hán Đường! Ừm ——” Cái tên vô lại này!

Ngón giữa và ngón cái khẽ miết nhẹ lên hoa hạc, nghe thấy cô hít vào một hơi thì mới dùng ngón trỏ gầy gầy như đang an ủi, bàn tay to đang ôm trọn bầu ngực cũng phối hợp trêu đùa nhũ hoa.

“Tôi vuốt ve chúng nó như vậy có khiến em thoải mái không?” Lâm Hán Đường đã thân mật nên vô cùng nghiêm túc dò hỏi, thật sự hy vọng cô có thể nói cho anh biết, nên làm thế nào mới có thể khiến cho cô thoải mái sung sướng. Lúc trước anh bận việc sinh hoạt cùng công tác, vả lại cũng không gặp được đối tượng thích hợp để kết giao, vậy nên cũng chưa từng có bạn gái, hôm nay là lần đầu tiên có quan hệ ân ái.

Nhưng ... đàn ông mà, thường hay xem phim tình sắc, nghe đám bạn ‘chia sẻ’ kinh nghiệm, dần dà cũng hiểu phải nên làm thế nào.

Đồng Hoan trước giờ chưa từng bị đàn ông hỏi như vậy nên không tránh khỏi thẹn đỏ mặt.

Cô nghiêng người, muốn thoát khỏi thế giới thân mật do người đàn ông này tạo ra, nhưng giữa hai chân lại bị một cái chân thon dài săn chắc chen vào, khiến cửa huyết của cô mở rộng, đón nhận sự thân mật của đàn ông.

“Hay tôi vuốt ve ở nơi này khiến em thoải mái hơn?” Ngón trỏ trượt vào bên trong hoa huyết đã được anh dùng khăn lau sạch, cọ xát một hồi, cuối cùng trở về trên tiểu hạc non mềm.

“Anh tránh ra thì tôi sẽ thoải mái hơn!” Giọng nói căng thẳng từ trong miệng Đồng Hoan phát ra từng câu từng chữ, cô nhạy cảm phát hiện thân thể mình bắt đầu nổi lên phản ứng dưới những bàn tay trêu chọc của anh.

Đáng chết! Cái thân thể này lại phản bội chủ nhân!

Cô cắn răng, không inh thở dốc.

“Lại ướt rồi? Nhạy cảm như vậy sao?” Xem ra cô thích được anh xoa chỗ này, thoải mái đến nỗi không những trở nên ẩm ướt mà ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Anh ngậm miệng lại!” Đồng Hoan ảo não cắn chặt môi, không hiểu sao ngón tay của anh ta lại khiến mình trở nên nhạy cảm như vậy?

Cứ tiếp tục như vậy sẽ không được mất! Cô phải tránh khỏi anh ta!

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Lâm Hán Đường ngược mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức. “Sắp sáu giờ tối rồi. Em đói bụng sao?”

“Ừ.”

“Muốn ăn gì? Tôi đi mua.”

“Canh mực ở chợ đêm, khoai tây dứt lò, đậu hũ chua cay.” Mau lượn đi! Sau khi rời đi tôi sẽ không mở cửa cho anh nữa!

“Chỉ thế thôi à?” Ít như vậy, đủ no sao?

“Chỉ thế thôi. Nhanh lên đi, tôi đói lắm rồi.”

Lâm Hán Đường xoa xoa lên cái bụng xẹp lép của cô, xốc chăn lên, xuống giường mặc quần áo, sau khi sửa sang gọn gàng, quay đầu lại thì thấy Đồng Hoan đã cuộn mình chui vào trong chăn như con tôm nhỏ đang trốn tránh thế giới bên ngoài.

Anh khom người vén lên một góc chăn, mỉm cười nhìn cô đang vùi trong gối.

“Chìa khóa xe máy của em để ở đâu?”

“Anh lái xe của mình chẳng phải được rồi sao?” Đồng Hoan trừng mắt, đề phòng nhìn anh.

“Đến chợ đêm mà lái xe đẩy thì không tiện... Cô giáo Đồng, nếu em không cho tôi mượn xe máy thì tôi sẽ không ra khỏi cửa đâu.” Anh nhếch miệng vì đã nhìn thấu được suy nghĩ của cô, khiến cho Đồng Hoan tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hai người độ mắt khoảng một phút đồng hồ.

Đồng Hoan không cam không nguyện mấp máy môi: “.... Trên bàn trà trong phòng khách.”

“Tôi sẽ về nhanh thôi.” Anh hôn lên trán cô, lại xoa xoa tóc cô, cuối cùng còn chu đáo kéo chăn đắp lại cho cô cẩn thận, để cô tiếp tục rứt đầu làm con rùa nhỏ.

Chỉ là, lúc anh vừa đi tới cửa ra vào thì Đồng Hoan lại xốc chăn lên, gọi với lại.

“Lâm Hán Đường!”

Anh dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Anh...” Cô đảo mắt, muốn nói lại thôi.

“Muốn ăn thêm cái gì sao?”

“...Lúc về tiện ghé nhà thuốc mua thuốc dùm tôi.” Cô vội vàng nói xong rồi lập tức trốn vào trong chăn, nhưng còn chưa được ba giây thì thân thể lại đột nhiên bị ôm chặt.

“Thật xin lỗi, xin lỗi em.” Là lỗi của anh. Là do anh bị dục vọng che mờ mắt nên quên mất phải bảo vệ cô.

Cách một lớp chăn bông, cô nghe thấy từng tiếng xin lỗi nỉ non trầm thấp của Lâm Hán Đường.

Một phút sau, căn phòng trống vắng chỉ còn lại mình cô.

Đồng Hoan xốc chăn lên, lộ ra đầu nhỏ với mái tóc rối bời.

Vừa rồi anh ta nói câu đó là có ý gì? Là vì không đeo bao nên mới xin lỗi? Hay xin lỗi vì đã phát sinh quan hệ với cô?

Nghĩ đến khả năng thứ hai, trong lòng cô lại có chút thất vọng.

Cô không hiểu rốt cuộc là bản thân mình có cảm giác gì với Lâm Hán Đường, dường như có một chút chán ghét, có chút kháng cự, có chút cảm giác nguy hiểm, vừa có cảm giác sung sướng vì gặp được người ngang tài ngang sức. Mặc dù không rõ tâm tình của mình, nhưng trên phương diện thân thể thì cô lại biết rõ là mình thích anh.

Cuộc hoan ái vừa rồi quả thực là kịch liệt nhất và nhiệt tình nhất mà cô đã từng nếm thử, khiến cô như mất hồn, ngay cả từng tế bào bên trong cơ thể cũng trở nên điên cuồng, mạnh mẽ cắt nuốt, đón nhận tất cả những gì thuộc về anh, cao trào mãnh liệt kéo tới khiến cô hưng phấn đến choáng váng hoa mắt, sau đó ngất đi.

Đây là lần đầu tiên cô đạt đến cao trào mà mê man, thế nhưng tư vị đó thật sự rất tuyệt, giống như thuốc phiện, khiến cô muốn nếm thử và cảm nhận một lần nữa.

Đột nhiên, Đồng Hoan giật mình ngây ngốc, lủi vào trong chăn ôm chặt đầu.

Trời ạ! Sao cô lại có cái suy nghĩ như vậy chứ? Chẳng lẽ dây thần kinh trong đầu cô bị chạm rồi sao? Đúng là cô thích cảm giác thân mật và ấm áp khi được người khác ôm, nhưng chưa bao giờ tùy tiện cùng người khác phát sinh quan hệ, thậm chí cô còn thích Thiệu Hoa Khiêm không phải sao? Mặc dù bọn họ không phải là người yêu, cô không cần phải có trách nhiệm với anh, nhưng thân mật với người khác mà phản bội người mình thích thì hoàn toàn là một hành vi sai lầm, vậy mà cô không những không tự trách và ân hận, mà ngược lại còn sinh lòng phiền muộn? Tại sao? Tại sao lại thế?

Bây giờ biện pháp ngăn chặn tốt nhất chính là lát nữa sẽ nói chuyện rõ ràng với anh ta, xem cuộc hoan ái vừa rồi như một giấc mộng, vạch rõ giới tuyến giữa hai người, trở lại trạng thái như lúc đầu —— cầu là cầu, mà đường vẫn là đường!

Phiền muộn cái gì?

Đối với một chuyện sai lầm, sao có thể phiền muộn?

Đồng Hoan cô cũng không có bị điên!

Xốc chăn xuống giường, lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo sạch sẽ, bước chân có chút lảo đảo đi vào phòng tắm, khi có đủ ánh sáng để quan sát toàn thân thì cô lại hoảng hốt nhìn ngực trái của mình trong gương, nơi vị trí gần tim có một dấu hôn rõ nét và bá đạo.

Ngón tay cô run rẩy chạm vào dấu hôn kia, vừa đụng vào thì lập tức giật ra, nhắm mắt không dám nhìn nữa, không dám nghĩ vì sao người đàn ông kia lại để lại dấu hôn này trước ngực mình ... Đồng Hoan trải qua một đêm lẫn lộn khó ngủ, ngủ chập chờn lại mơ thấy lung tung. Trong mơ có anh, cũng có cô, hai người quần quýt triền miên, ai cũng không buông tha cho ai. Mãi đến khi ngủ thật say, thời gian dường như chỉ mới trôi qua một phút đồng hồ thì tiếng chuông cửa lại lập tức vang lên, trong không gian tĩnh lặng buổi sớm, cô trở mình trong cơn mồi một vây quanh, rên rỉ kéo chăn bịt kín tai, tiếp tục nhắm mắt ngủ, vờ như không nghe thấy.

Tiếng chuông cửa vang lên từng hồi dứt quãng, cuối cùng cũng ngừng lại. Hàng lông mày nhíu chặt cũng dần dần giãn ra, thế nhưng còn chưa yên tĩnh được ba mươi giây thì điện thoại ở đầu giường lại cất lên tiếng nhạc.

Đồng Hoan không nhìn được nữa, quơ lấy điện thoại, bắt máy.

“Là tên khốn kiếp nào vậy?” Bởi vì cô đang buồn ngủ nên giọng điệu rất khó chịu.

“Thì ra lúc em ngủ dậy rất dễ tức giận.” Người ở đầu dây bên kia cũng không hề bị sự tức giận của cô dọa sợ, lại còn chậm rãi nói ra một phát hiện mới.

“...Lâm Hán Đường?”

“Đoán đúng rồi.”

Giữa hàng lông mày của Đồng Hoan lộ ra nếp nhăn tức giận, nhìn đồng hồ báo thức rồi bực bội nói: “Anh có biết bây giờ mới 5h30 sáng không?”

“Biết mà.” Anh tựa như đang đối mặt với con mèo nhỏ cáu kỉnh, dùng giọng nói dịu dàng an ủi: “Ngoan, mở cửa cho tôi trước đã.”

“Làm gì?”

“Tôi chỉ muốn làm bữa sáng cho em thôi.”

“Bữa sáng? Tôi không cần!” Dứt khoát cúp điện thoại, nằm xuống giường, lúc chỉ còn sót lại một tia ý thức cuối cùng thì điện thoại và chuông cửa lại giống như anh em thân thiết, đồng thời vang lên, Đồng Hoan nằm trên giường găng gượng được ba phút, cuối cùng cũng sợ ảnh hưởng tới hàng xóm nên đành phải bắt điện thoại, vô cùng không vui mà ra lệnh cho Lâm Hán Đường đợi mình mười phút, lật đặt xuống giường mặc quần áo, cơ thể trải qua một đêm kia nên vô cùng đau nhức, ngã xuống giường.

Cô khó chịu khẽ rên lên một tiếng, mát xa bắp đùi và thắt lưng đau nhức vì ‘vận động kịch liệt’, lẩm bẩm mắng vài tiếng ‘khốn kiếp’, sau đó mới giống như một bà lão, chậm chạp cầm lấy quần áo mặc vào, lấy lược chải qua loa mái tóc, cuối cùng mới nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ, mở cửa cho Lâm Hán Đường.

“Chào buổi sáng.” Lâm Hán Đường xách theo một túi nguyên liệu nấu ăn, vẻ mặt tươi cười hơn hở.

“Sao anh lên đây được?” Rõ ràng cửa chính từ mười giờ tối đến bảy giờ sáng đều đóng, không có chìa khóa thì căn bản sẽ không vào được.

“Đúng lúc gặp được đôi vợ chồng già tập thể dục buổi sáng.”

Vợ chồng già tập thể dục buổi sáng? Là ai nhỉ? . “Chẳng có chút ý thức cảnh giác gì cả!”

Lâm Hán Đường nhún vai cười, không có ý kiến.

Đồng Hoan tức giận nghiêng người để anh vào nhà, khi anh đi lướt qua người thì cô lặng lẽ lui về sau một chút.

Nhớ lại tối hôm qua, cô đã nói rõ là từ nay về sau bọn họ sẽ không liên quan đến nhau nữa, thế nhưng người đàn ông này lại hèn hạ dùng hợp đồng người mẫu để ép cô, nói cái gì mà ngày kết thúc hợp đồng là tháng giêng năm sau, bảo cô không được tự tiện hủy hợp đồng, khiến cho cô vô cùng ảo não, chỉ có thể ra lệnh cho anh quên đi chuyện ‘lau súng cướp cò’ càng bước càng sai vừa rồi, người ta nói cái gì mà Thượng Đế đóng một cánh cửa của bạn thì nhất định sẽ mở ra cho bạn một cánh cửa sổ khác ... Nghe người ta nói cái rắm! Đừng nói là cửa sổ, bây giờ ngay cả một cái lỗ thông gió to bằng ngón cái cô cũng không tìm được nữa kìa!

“Em có muốn ngủ bù không? Sau khi làm xong bữa sáng tôi sẽ gọi em.” Tầm mắt của Lâm Hán Đường lướt qua ánh mắt lạnh lùng của cô, rõ ràng không muốn nhưng mở miệng chỉ hỏi bằng quơ, sợ cô sẽ càng thêm đề phòng mình.

Anh tự hỏi cả đêm nhưng vẫn không hiểu tại sao, bắt đầu từ bữa tối hôm qua, cô rõ ràng lại đề phòng mình, cuối cùng anh đưa ra kết luận, có lẽ từ trước tới giờ ánh hào quang của cô vẫn luôn vượt lên trên tất cả mọi người, không có bất kỳ kẻ nào dám can đảm khiêu chiến với cô, vì vậy khiến cho cô vẫn luôn rong chơi thoải mái trong ánh hào quang ấy. Nhưng rồi anh xuất hiện, hai người bọn họ vừa phát sinh quan hệ thân mật khiến cho cô nhất thời khó có thể tiếp nhận, kháng cự trong vô thức, vậy nên mới dựng lên ‘tường đồng vách sắt’ ở trước mặt anh, chỉ chưa tới mức thâm hiểm mà lấy ra đại bác để đề phòng anh mà thôi.

Nếu đã vậy thì anh chỉ có thể dẫn lòng mình, thỉnh thoảng lại tỏ ra trẻ con một chút để cho cô buông lỏng cảnh giác, đồng thời trong sinh hoạt, dần dần như nước chảy đá mòn, từng chút từng chút đi vào cuộc sống của cô, để cô tự mình dỡ bỏ bức tường kia, sau đó vô thức tiếp nhận anh.

Anh không chắc chắn cách này có hữu dụng hay không, nhưng dù thế nào thì cũng đáng giá để thử một lần.

“Đúng bảy giờ tôi sẽ tự vào bếp.” Ngụ ý chính là không cho phép anh vào phòng ngủ quấy rầy cô.

“Được thôi. Cũng nói luôn với em một tiếng, từ nay về sau, mỗi buổi sáng tôi sẽ đến đây.” Anh thẳng thắn tuyên bố.

Nhìn thấy cô thất tha thất thểu bước vào phòng ngủ, trong lòng anh không khỏi sinh ra cảm giác vừa có lỗi vừa hạnh diện —— có lỗi là vì đã khiến cô khó chịu đến ngay cả bước đi cũng khó khăn, hạnh diện là vì khả năng ra trận của mình.

Đồng Hoan quay lại liếc anh một cái, cũng không nói gì thêm, sau khi bước vào phòng ngủ thì khóa trái cửa lại, đặt mông ngã ngồi xuống mép giường, bả vai căng cứng rồi cuộc cũng có thể thả lỏng, cơn thèm ngủ ban đầu đã biến đi đâu mất, chỉ vì một câu tuyên bố của Lâm Hán Đường.

Vì sao ... anh ta lại nấu bữa sáng cho cô? Dụng ý của anh ta là gì? Là nghiêm túc sao? Hay chỉ là cao hứng nhất thời? Cô nắm ngón trỏ, suy nghĩ miên man, cuối cùng đứng bật dậy, đi tới đi lui trong phòng, vô tình nhìn vào gương, trông thấy sắc mặt tiêu tụy của mình thì kích động hoảng hốt, cuối cùng cảm phần dừng bước.

Cô trừng mắt nhìn cô gái trong gương, sau đó quăn mái tóc dài lên, bước vào phòng tắm.

A! Phien thật đấy! Cứ mặc kệ anh ta là được rồi! Việc gì cứ phải phập phồng lo lắng vì anh ta như vậy? Hừ, thật vô dụng! Dù sao cô cũng đánh cược anh ta tuyệt đối sẽ không chịu được vài ngày!

Vì một người con gái mà dậy sớm nấu bữa sáng? Cho dù là vợ chồng thì cũng chưa chắc đã có thể làm được, huống chi mối quan hệ giữa bọn họ vẫn mơ hồ chưa rõ ...

Thế nhưng Đồng Hoan đã đoán sai rồi, ngoại trừ chủ nhật thì tất cả thời gian còn lại, cho dù là trời nhiều mây hay mưa to bất chợt thì cứ đúng 5h30' sáng mỗi ngày, Lâm Hán Đường vẫn sẽ đến điểm danh, không có vẻ gì là mệt mỏi hay chán nản, ngược lại, thời gian càng dài, anh lại càng thêm hăng hái, khiến Đồng Hoan gần đây phải dậy lúc 6h30' nên ngủ không đủ giấc, bây giờ lại càng phải trang điểm đậm hơn để che đi vẻ mệt mỏi vì bị mất ngủ.

12. Chương 10

Chương 10

Edit: Kún Lazy

Thứ duy nhất có thể hồi phục tâm tình của cô là bữa sáng, ngoài món bánh mì trứng, còn có những món ăn tính đến bây giờ vẫn chưa lặp lại, cho dù là kiểu Trung, kiểu Tây hay kiểu Nhật thì Lâm Hán Đường cũng có thể làm rất tốt.

Rất nhiều chuyện dường như đã bị lực hấp dẫn của anh ảnh hưởng, từ khi bọn họ có 'quan hệ mật thiết' thì cơ hội chạm mặt trong trường học từ trước vẫn luôn rất thấp, dần dần lại càng tăng lên, sau vài lần, mỗi khi bọn họ đi lướt qua nhau thì Lâm Hán Đường lại móc túi lấy ra vài viên kẹo, lén lút nhét vào tay cô, khiến một người ghét ăn ngọt như cô, trên bàn làm việc lại xuất hiện một cái lọ thủy tinh, trong đó chứa đầy những viên kẹo đủ màu sắc.

Sau giờ tan học, cứ hai ba ngày anh lại chạy tới nhà cô, mặt dày mày dạn chiếm lấy TV và ghế sofa của cô, thấy buổi tối cô chỉ ăn salad và trái cây thì về mặt xem thường, cười 'con cừu nhỏ' của cô ùn ùn chạy ra ngoài mua nguyên liệu về nấu ăn để cám dỗ cô. Ngày nghỉ lại càng không phải nói, bởi vì anh đảm nhiệm vai trò người mẫu của cô nên hai người bọn họ ắt sẽ gặp mặt.

Thời gian chung đụng với Lâm Hán Đường càng lâu, cô đã không còn biết phải dùng từ gì để hình dung mối quan hệ giữa bọn họ nữa.

Bạn bè?

Bạn hợp tác?

Nhưng điều đáng được ăn mừng chính là, bọn họ 'lau súng cướp cò' cũng không phát sinh ra tình trạng bí hiểm, để cho dây thần kinh căng cứng của cô dần dần thả lỏng mà đối mặt với mối quan hệ hai người 'hỗ trợ lẫn nhau' càng lúc càng nhiều, tuy cô đã từng cảm thấy rất có lỗi với Thiệu Hoa Khiêm, thậm chí lúc nhìn thấy anh còn có chút chột dạ, nhưng bởi vì không thể thoát khỏi Lâm Hán Đường, vì vậy tận đáy lòng, cô ra sức tự thôi miên chính mình – 'mình và Thiệu Hoa Khiêm không phải người yêu, mình có quyền ở bên cạnh người đàn ông khác'. Cô muốn bản thân phải quên đi chuyện mình thích Thiệu Hoa Khiêm, cho đến khi thoát khỏi Lâm Hán Đường, nếu không thì tâm trạng lúc nào cũng sẽ rối bời, làm sao có thể chuyên tâm đối phó với Lâm Hán Đường được?

Dù sao Thiệu Hoa Khiêm vẫn ở nơi đó, không chạy đi đâu mất, trước mắt quan hệ của anh ấy với Lý Tinh Ngải thoát nhìn cũng không có tiến triển gì, không cần phải lo lắng.

Lâm Hán Đường cũng không đề cập đến chuyện tỏ tình hay chuyện muốn theo đuổi cô nữa, mà cô cũng không hơi đâu chạy đi xác nhận. Nói không chừng những chuyện đó căn bản chỉ là anh ta đang muốn trêu chọc cô mà thôi.

Có lẽ thật sự là như thế, dù sao đôi lúc người đàn ông này rất nhàm chán và ngây thơ. Nói ví như vừa đến đúng giờ là sẽ giành remote với cô, khẳng khái muốn xem Pokemon, thậm chí còn học theo lời thoại của nhân vật trong phim hoạt hình, hoàn toàn không giống một người đàn ông 30 tuổi.

Đồng Hoan vừa nghĩ vừa mở tủ lạnh, lấy sáu lon Coca, sau đó đóng cánh tủ lại, đi đến khu để đồ ăn vặt, lấy hai gói snack potato chip, một gói khoai tây xoắn, ba bịch bánh su kem để vào giỏ, sau đó đến chỗ xếp hàng để tính tiền, lúc đi ngang qua khu đồ uống thì chợt dừng lại, ngẫm nghĩ một hồi, lại chìa tay lấy thêm sáu lon Coca không có trong danh sách mua hàng để vào giỏ.

Lâm Hán Đường không uống rượu, dù là rượu nho cũng không uống. Anh thích ăn kẹo, thích uống Coca, mà Coca còn phải là loại nhiều gas, lúc uống còn phải ngậm thêm hai viên ô mai.

Cô đã từng tò mò nếm thử rất cuộc nó có mùi vị gì, nhưng vừa uống một ngụm đã lập tức bỏ qua, hoàn toàn tránh xa cái thứ đồ uống dành cho trẻ con này.

Trên phương diện nào đó, đàn ông thật sự giống như một đứa trẻ.

“Hình như thiếu ô mai rồi ...” Đồng Hoan tự lẩm bẩm, lại chạy đến khu đồ ăn khô một lần nữa, sau đó lấy một gói ô mai từ trên kệ xuống.

Cô không hề ý thức được, bản thân mình đang vì Lâm Hán Đường mà mua này mua kia.

Lâm Hán Đường đứng trước tủ lạnh, cảm thấy hài lòng khi nhìn thấy sáu lon Coca bên trong, khoe miệng dường như cũng sắp toét đến mang tai rồi.

Tối hôm qua anh đem hai con mèo đi kiểm tra sức khỏe, vậy nên không tới tìm cô, không ngờ mới sáng sớm hôm nay lại nhận được một sự ngạc nhiên lẫn vui mừng lớn như vậy.

Xem ra chiến lược ‘nước chảy đá mòn’ đã tương đối thành công.

Nhìn xem, bây giờ cô đã biết mua đồ uống cho anh rồi đấy!

Lúc trước anh cứ phải dặn đi dặn lại mãi, cô mới nhớ mà mua giúp anh!

“Lâm Hán Đường, anh làm gì vậy, đừng lãng phí tiền điện của tôi! Đi ra!” Đồng Hoan đứng trước cửa phòng bếp, nói xong thì lập tức xoay người khoác áo khoác màu xám kiểu Hàn, rồi chạy rầm rầm tới cửa chính, vội vàng vàng đi giày ra ngoài.

Lâm Hán Đường bước vài bước đuổi theo cô, cầm lấy chiếc áo khoác màu xanh lục trên ghế sofa rồi mặc vào.

“Làm gì vậy?”

“Trời đang mưa!” Trời mưa mà đi xe máy thì đúng là phiền toái!

“Ai bảo em không để cho tôi chở...” Anh ầm ực lẩm bẩm.

“Anh nói gì?” Cô vội vàng khóa cửa lại, không nghe rõ anh đang nói gì.

“Tôi nói, em khoác cái áo này trông rất đẹp.”

“Cái này còn cần anh phải nói sao?” Cô là ai chứ, là giáo viên mỹ thuật! Rất có mắt thẩm mỹ nha!

Hai người một trước một sau đi xuống chỗ để xe máy của cô, Đồng Hoan nhìn bầu trời âm u.

“Sao mưa to thế nhỉ?” Cầm chìa khóa xe vào, xoay một vòng theo chiều kim đồng hồ, sau đó mở cốp xe, lấy ra một chiếc áo mưa màu hồng nhạt, đặt túi xách vào giỏ xe rồi trèo lên.

Lâm Hán Đường nhìn cách cô mặc áo mưa, hoàn toàn không có cách nào chấp nhận được, anh gạt tay cô ra, kéo một loạt nút áo mưa.

“Anh làm gì vậy?” Làm gì mà cởi hết nút áo mưa ra? Cô đã cài xong hết rồi mà!

“Kéo khóa trong lên rồi mới cài lại.”

“Có sao đâu?” Từ trước tới giờ cô chỉ cài nút mà thôi.

Lâm Hán Đường liếc nhìn cô một cái. “Nước mưa sẽ không chảy vào trong được.” Nói rồi lại cúi người, cầm lấy móc khóa kéo, cài vào rồi kéo lên.

“...Cài làm gì, phiền toái lắm.” Đồng Hoan trả lời. Thấy anh cẩn thận giúp cô mặc áo mưa như vậy, trong lòng lập tức cảm thấy ngọt ngào, trái tim mềm nhũn, nhưng còn chưa kịp ý thức được thì một giọng nói bỗng vang lên, thu hút sự chú ý của cô.

“Mẹ, mẹ, cô ấy giống con kìa!” Cũng là áo mưa màu hồng nha!

Bên kia đường, mẹ của cô bé mặc áo mưa nhìn về phía bọn họ, nở nụ cười thân thiết: “Đúng nha, cô ấy thật giống như chị gái của con vậy!” Cũng mặc áo mưa màu hồng giống nhau đó.

Đồng Hoan lập tức đỏ mặt, gơ tay muốn đẩy anh ra.

“Con tự mặc được đấy!” Cô bé cười nhạo cô lớn rồi mà còn phải để người khác giúp mặc áo mưa.

“Để chú giúp thì có làm sao? Nhìn xem, chẳng phải là rất tốt đó sao? Chỉ mất có vài giây đã có thể ngăn được nước mưa thấm vào quần áo, chẳng phải rất tốt sao? Thời tiết này lạnh lắm, phải kéo khóa áo mưa, cũng có thể cản được gió lạnh mà?”

“Sao chú lại nói nhiều như vậy, đúng là ông chú già mà.”

Lâm Hán Đường không để ý tới cô bé, tự mình cầm lấy khẩu trang, cũng không để ý đến Đồng Hoan đang kháng nghị mà cẩn thận đeo lên cho cô, sau đó vén lọn tóc đang rơi bên má ra sau vành tai, kéo mũ áo mưa lên rồi đội nón bảo hiểm lên đầu cô.

Đồng Hoan đánh không lại anh, gò má càng lúc càng nóng. Cô cũng không còn là trẻ con, đâu cần anh giúp mặc quần áo đội nón mũ?

Cần nhả vài câu rồi dắt xe máy ra ngoài, sau đó ngồi lên, khởi động xe.

“Trời mưa đấy, đi xe cẩn thận một chút.” Anh dặn dò.

“Biết rồi!” Đồng Hoan lườm anh, đôi môi đằng sau khẩu trang hơi mấp máy: “...Anh cũng lái xe cẩn thận chút.”

“Ừ, lát nữa tới trường học sẽ gọi cho em.”

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Hán Đường thoáng chốc dịu đi một chút, đứng dưới mái hiên khu nhà, ánh mắt nhìn ‘con cừu nhỏ’ màu tím đang rù rù chạy đi, trong lòng cảm động vì những lời nói quan tâm của cô, lại nghĩ đến âm thanh con xe của cô dường như có chút vấn đề, tối nay anh phải đem ra cửa hàng xe để kiểm tra một chút mới được...

Bị tra tấn 31 ngày, rốt cuộc đến ngày thứ 32, chuông cửa và chuông điện thoại cũng buông tha cho cô.

Sáng sớm hôm nay, Đồng Hoan sảng khoái ngủ tới 6h30', đồng hồ báo thức vừa vang lên, cánh tay thò ra từ trong chăn, đè xuống công tắc tắt đồng hồ báo thức, không hề ngái ngủ mà ngồi bật dậy, trần truồng bước vào phòng tắm.

Hai mươi phút sau, cô mang theo tinh thần sảng khoái bước ra khỏi phòng tắm lượn lờ hơi nước, ngâm nga một bài hát rồi ra khỏi phòng ngủ, lúc sắp bước vào phòng bếp thì lại trông thấy một bóng lưng cao lớn, bước chân lập tức dừng lại, não bộ ngừng hoạt động mất mười giây.

Chết thật! Cô quên mất, vì muốn được ngủ tới bảy giờ, hơn nữa dạo này cũng dần dần buông lỏng cảnh giác với anh, vậy nên tối qua cô đã đưa chìa khóa nhà cho anh.

Người đàn ông đang đứng trước bếp gas, nghe thấy tiếng hô hấp nên quay đầu lại, cái thìa trong tay suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

Giờ phút này cô giống như đóa hoa sen mới nở, da thịt mềm mại vì mới tắm xong mà hơi ửng hồng, mái tóc dài ẩm ướt xỏa xuống trước ngực, cặp mông vênh cao được một chiếc quần lót viền ren ôm trọn.

Giống như một trái đào tơ ngọt ngào mọng nước, khiến kẻ đói khát như anh thật muốn cắn từng miếng từng miếng, nuốt cô vào trong bụng ... Đồng Hoan rầu rĩ mấp máy môi, trông thấy rõ ràng ánh mắt anh như đang bốc lửa, chuông báo động trong lòng vang lên, tính cách quật cường cũng không thể giúp cô thoát khỏi sự hoảng hốt.

Lúc trước bởi vì bị tiếng chuông cửa đánh thức vào sáng sớm khiến cô tức giận, thế nên lúc cô tắm xong thì vẫn ý thức được là có Lâm Hán Đường đang ở trong nhà, do đó mặc quần áo xong rồi mới ra khỏi phòng ngủ, thế nhưng hôm nay cô hành động hoàn toàn dựa theo thói quen, điều này làm cô bắt đầu hối hận vì thói quen chỉ mặc quần lót sau khi tắm.

Cô đứng thẳng người, ngẩng đầu đi đến bên cạnh bàn ăn, kéo ghế rồi ngồi xuống.

“Sáng nay ăn gì vậy?” Đồng Hoan ra vẻ bình tĩnh gẩy gẩy lọn tóc.

“Cháo khoai lang.” Mặc dù không biết cô có thói quen sau khi tắm sẽ không mặc gì, nhưng bắt gặp vẻ rầu rĩ trong ánh mắt cô, Lâm Hán Đường lập tức hiểu, không phải là cô cố ý xuất hiện trong bộ dạng như vậy.

Aiz, chẳng lẽ cô không biết sáng sớm đàn ông thường hay ‘dương cương’ khiến cho bọn họ biến thành dã thú sao? Lại còn không tranh thủ quay về phòng mặc quần áo, khiến anh muốn làm quân tử cũng không được. Nếu đã vậy, anh cũng không cần khách khí nữa nhỉ?

Trong lòng khê thở dài một tiếng, anh múc một chén cháo khoai thơm nức đến trước mặt Đồng Hoan, tầm mắt theo động tác đặt chén, khê lướt qua khe rãnh giữa hai bầu ngực, sau đó mới quay lại múc ình một tô lớn rồi ngồi xuống đối diện Đồng Hoan.

“Cuối tuần này sẽ bắt đầu tiến hành vẽ tác phẩm mới.” Đồng Hoan lúng túng tìm chuyện để nói.

“Em đã suy nghĩ kỹ chưa?” Lâm Hán Đường vừa ăn cháo, vừa ngưng mắt nhìn nơi mềm mại ẩn sau lọn tóc kia, trông thấy hai quả anh đào nho nhỏ lộ ra khỏi mái tóc, anh kìm lòng không được mà liếm đôi môi khô khốc.

“Ừ, tôi no rồi.” Đồng Hoan nói xong thì đẩy ghế ra rồi trở về phòng ngủ, đang muốn thở phào một hơi thì thất lưng lại bị ôm chặt, sau đó rơi vào trong vòm ngực của đàn ông.

“Mới ăn chút xíu mà đã no rồi sao? Em còn chưa ăn được nửa chén mà.” Tay trái ôm chặt eo thon, vuốt ve da thịt non mềm, môi dán sát lên vành tai cô, giọng nói khàn khàn khiến trái tim Đồng Hoan đập rộn lên.

“Hôm nay không thấy đói lắm.” Đồng Hoan cố gắng để cho giọng nói của mình có chút khí thế, nhưng dù là thân thể hay là tâm tình thì cũng đều thua cái người đang ôm cô, tất cả mọi sự giả vờ đều biến thành một sợi bông mềm nhũn.

“Lâm Hán Đường, buông ra.”

“Có thể không buông được không?”

“Không thể.”

“Tôi thật sự không hiểu, em đã muốn quyến rũ tôi, vậy vì sao còn phải chạy trốn?” Ngón trỏ tay phải của anh khê vòng quanh rốn cô, chậm rãi dời lên trên, vòng một vòng theo đường cong xinh đẹp của bầu ngực bên trái, ánh mắt xấu xa nhìn thấu hành động của cô.

“Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Đáng ghét, cô không đẩy được cái tay này ra! Chẳng lẽ vì ăn chưa no nên không có sức sao?

“Nghĩ nhiều cái gì? Sự quyến rũ của em? Hay là việc em đang muốn chạy trốn?”

Anh nói khe khẽ, gò má áp sát cô, gạt ra mái tóc dài đang che trước ngực, ánh mắt đã sớm dán chặt lên hai núm hồng mẫn cảm đang ưỡn lên ngạo nghễ, yết hầu khê trượt, thật muốn hung hăng đè cô lên tường, mở miệng mút chúng nó rồi từ từ nhấm nháp, để chúng nó cảm nhận được cơn đói khát của anh.

Nhưng anh không thể làm vậy.

Anh phải làm cho cô chủ động cầu xin, nếu không thì cô gái nhỏ này tuyệt đối sẽ trốn vào trong lớp vỏ kiêu ngạo.

Anh biết rất rõ là thân thể của mình hấp dẫn cô. Mỗi lần anh khỏa thân để cho cô vẽ thì ngoại trừ ánh mắt cẩn thận và khí chất của một họa sĩ thì thỉnh thoảng cô cũng sẽ lơ đãng toát ra ánh mắt lén lút dè dặt, sau đó giống như là muốn che giấu toàn bộ dự vọng của mình, nhắm mắt quay đầu tiếp tục vẽ.

Anh rất thích lúc cô tự cho là không có ai phát hiện ra dáng vẻ mờ ám đáng yêu đó của mình.

“Cả hai.”

“Là vậy sao?”

Anh cười, ngón trỏ thô ráp cũng vòng một vòng trên nụ hoa đã thức tỉnh, nhìn nó nhẹ nhàng nảy lên, anh lại càng không ngừng kích thích, gầy nhẹ từng cái như có như không.

Hô hấp của Đồng Hoan bắt đầu rối loạn, không nắm được bàn tay ở trên lưng, vì vậy cô dùng sức đập lên chân của người đàn ông, nhưng phụ nữ không có giày cao gót trợ giúp thì một chút cảm giác đau ấy cũng chẳng ăn thua gì cả.

“Lâm Hán Đường, đi ăn bữa sáng của anh đi!” Đồng Hoan cắn răng ra lệnh, ngón trỏ và ngón cái không khách khí mà nhéo lên cánh tay thô ráp trên cơ thể mình.

“Tôi ăn no rồi.” Anh bỗng chốc cắt đứt mệnh lệnh của cô, tay trái trượt đến giữa hai chân cô, cách một lớp quần lót, miết nhẹ lên vùng đất nữ tính mềm mại.

“Lâm Hán Đường!”

“Em ướt rồi.” Anh nói ra phát hiện mới của mình, giọng cười như đang xem kịch vui, không khỏi khiến Đồng Hoan vừa thẹn vừa tức.

Ngay lúc cô đang định thụi một cái vào bụng anh thì ngón tay anh lại linh hoạt trượt vào khe vải, chui vào nơi riêng tư, ngón giữa khẽ nhấn vào trong, hơi uốn thẳng lưng, để cho chỗ nào đó đang nhô lên, cách một lớp quần chạm vào mông cô.

“A...” Cảm giác này thật dễ chịu, anh ... còn muốn nhiều hơn thế nữa. “Đồng Hoan, em muốn sao? Hm? Nói cho tôi biết đi.” Đôi chân của Đồng Hoan suýt chút nữa thì nhũn ra, nếu không dựa vào chút ý chí còn sót lại thì cô đã sớm bị hành động của anh đẩy ngã xuống đất. Nhưng thân thể của cô lại bắt đầu nhẹ nhàng mút lấy ngón giữa của anh, co rút như thể đang trông đợi có thể hút nó vào sâu hơn, có thể hưởng thụ cảm giác được lấp đầy một lần nữa.

Hai tay cô nắm lại thật chặt, móng tay ngấn ngủn đâm vào da thịt, mang đến cảm giác hơi đau, cô cố gắng kéo lại lý trí của mình, dùng sức khống chế cái mông bắt đầu tìm kiếm những đợt cọ xát đầy phóng đãng, hơi thở dồn dập, rốt cuộc cũng có thể mở miệng.

13. Chương 11 (h)

Chương 11

Edit: Kún Lazy

“Lâm Hán Đường, tôi không muốn, anh dừng lại cho tôi...” Khí thế của cô tựa như một mầm bò công anh nằm trên thân cây mẹ, chỉ một cơn gió nhẹ cũng có thể cuốn bay đi, mệnh lệnh yếu ớt thế nhưng lại khiến áp lực sau lưng cô chột nhẹ đi, cảm giác ấm áp phía sau lập tức biến mất.

“Thật đáng tiếc...” Lâm Hán Đường than nhẹ.

Anh nghe lời như vậy quả thực nằm ngoài dự kiến của Đồng Hoan, trong lòng bỗng chốc dâng lên sự kinh ngạc không nói rõ được, cộng thêm ... một chút cảm giác mất mát mà cô đang cố phớt lờ.

Quay đầu lại, cô nhìn thấy Lâm Hán Đường lui về phía sau vài bước, hai tay giơ lên làm tư thế đầu hàng.

“Anh...” Vốn tưởng rằng anh sẽ tiếp tục quấn quýt ôm chặt lấy mình, nhưng không ngờ anh lại nghe theo lời cô. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Em muốn dừng thì tôi dừng thôi. Tôi không muốn bức phụ nữ khi cô ấy đã nói không muốn.” Trông thấy vẻ hoang mang khó hiểu trên mặt cô, anh mỉm cười giải thích, sau đó lại nhìn đồng hồ, nắm bả vai cô, đẩy cô vào phòng ngủ, dẫn cô ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm lược lên chải tóc giúp cô, động tác phóng khoáng tự nhiên, như thể sẽ giúp cô chải tóc cả đời.

Cho đến khi bước ra khỏi phòng ngủ của Đồng Hoan, Lâm Hán Đường vẫn tỏ ra đứng đắn không khác nào quân tử, cũng không làm ra những hành động khiêu khích hay chạm vào cô, hoàn toàn tôn trọng sự cự tuyệt của cô.

Dần dần, Đồng Hoan cảm thấy như mình sắp điên rồi!

Trong cơ thể cô dường như có một con mãnh thú, ngày đêm rít gào, lấn át cả lý trí của cô, hơn nữa càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, bất kỳ lúc nào cũng có thể xông ra.

Con mãnh thú này mang tên dục vọng, được sinh ra từ lúc cô phát sinh quan hệ với Lâm Hán Đường —— không, có lẽ là sớm hơn, sau buổi sáng hôm đó thì tốc độ của nó dần dần phát triển, thậm chí cô còn giúp nó mọc thêm nanh vuốt, để nó có thể thoát khỏi vòng vây.

Sao cô lại có thể biến thành loại phụ nữ ham muốn dục vọng thế này?

Nhìn vóc dáng cao lớn mạnh mẽ của anh, cô khát vọng được anh ôm vào lòng, nhìn khoe môi anh khi cười khê cong lên, cô mong đợi có thể đón nhận nụ hôn của anh, chạm vào nơi dang trào giữa hai chân anh, tưởng tượng đến lúc bị anh xâm nhập.

Trước kia cô không phải là người như thế, dù đối mặt với bạn trai cũng không có cảm giác khao khát chuyện nam nữ quần quýt mãnh liệt như lúc này.

Bản thân mình như vậy khiến Đồng Hoan cảm thấy sợ hãi, cả ngày nôn nóng, không còn tâm trí để làm việc gì.

“Cô giáo Đồng, dạo này ... có chuyện gì xảy ra với em à?”

Câu hỏi này đã kéo suy nghĩ của Đồng Hoan trở về.

Ánh mặt trời gay gắt khiến cô phải híp mắt lại, một lần nữa ý thức rằng mình đang tham gia đại hội thể dục thể thao náo nhiệt của trường.

“Sao anh lại nghĩ vậy?” Cô hé môi, vắn vắn cổ tay, chuẩn bị tham gia cuộc thi tiếp sức dành cho giáo viên.

“Cảm giác, tôi cảm thấy em có vẻ thiếu sức sống.” Thiệu Hoa Khiêm nói ra suy nghĩ sau mấy ngày quan sát.

Đồng Hoan là đàn em thời đại học của anh, lúc còn đi học, bọn họ tham gia cùng một xã đoàn, vậy nên quan hệ cũng không tệ.

Ba năm trước, Đồng Hoan vào trường Hoa Hân, anh cũng bởi vì quan hệ giữa học trưởng và đàn em nên quan tâm đến cô nhiều hơn, dù sao sau khi tốt nghiệp thì cũng đường ai nấy đi, có thể may mắn công tác cùng nhau, đương nhiên càng phải quý trọng chữ ‘duyên’ này.

“Học trưởng, anh suy nghĩ nhiều rồi.” Đồng Hoan vỗ vỗ bả vai của anh, tựa như đang muốn chứng minh sức sống của mình, cô vung tay đâm vào không trung.

“Vậy sao?” Thiệu Hoa Khiêm nhướn mày nghi ngờ, quan sát Đồng Hoan một lát, cuối cùng mở hai tay ra: “Em đã nói vậy thì cứ miên cưỡng cho là tôi đoán sai đi. Đúng rồi, buổi triển lãm tranh của em chuẩn bị tới đâu rồi? Có chỗ nào cần tôi giúp không?”

“Trước mắt vẫn còn đang cố gắng hoàn thành bức tranh cuối cùng ... Sao thế? Chuyện này anh có thể giúp sao?” Cô chớp mắt mấy cái, trong lòng biết yêu cầu này căn bản là không có khả năng. Làm gì có tác phẩm triển lãm nào của mình mà được vẽ từ tay người khác chứ?”

Thiệu Hoa Khiêm cười ha ha, nghe thấy hiệu lệnh thông báo mời một số tuyển thủ bước ra phía trước, anh nói: “Bây giờ tôi chỉ có thể giúp em cầm áo khoác, khăn mặt và nước khoáng thôi.”

“Vậy thì làm phiên học trưởng rồi.” Kính ngữ pha chút tinh nghịch, Đồng Hoan cởi áo khoác màu xanh, đặt tất cả vào trong tay Thiệu Hoa Khiêm, sau đó chạy đến địa điểm các tuyển thủ đang đứng tập hợp, ưỡn thẳng lưng.

Hy vọng vận động có thể thay đổi tình trạng hiện giờ của cô!

Đồng Hoan nhắm mắt, nắm chặt gậy tiếp sức.

Lâm Hán Đường, mãnh thú, tình dục —— tất cả hãy rút ra khỏi thân thể của cô đi!

Cô trợn mắt, quay đầu lại, trông thấy bên phải mình là Lý Tinh Ngải. “Cô giáo Lý, tôi sẽ không vì giao tình thường ngày mà nhường cô đâu!” Cho dù trong người buồn bực không thoải mái nhưng Đồng Hoan cũng muốn tỏ vẻ khí thế với đối thủ của mình, đứng trên đường băng, nghe theo lệnh, làm tư thế chuẩn bị chạy.

Theo hiệu lệnh vang lên, Đồng Hoan như mũi tên trên dây cung đang bị kéo căng, lập tức chạy về phía trước.

Tiếng gió vù vù bên tai, cô vượt qua người thứ nhất, người thứ hai, người thứ ba ... Trong tiếng gió ào ào, sự hưng phấn bắt đầu dâng lên, máu trong cơ thể cô dần dần sôi sục, khát vọng tựa như một cốc nước đã bị đè nén quá lâu, nay theo máu lại bắt đầu dâng trào, những cố gắng mệt mỏi và sự kiên trì lúc trước đã trở nên mờ nhạt, thậm chí còn có chút buồn cười.

Cô cảm thấy tự do ... tự do!

Vậy nên, vì sao không thể nghe theo khát vọng của mình một lần? Vì sao phải bị đạo đức áp chế?

Quan tâm đến lý trí làm cái khỉ gió gì!

Đạo đức là cái gì, đều rút hết đi!

Cô, muốn hưởng thụ tất cả!

Mãnh thú, xông chuồng, thoát khỏi xiềng xích, bờ môi cong lên một nụ cười chiến thắng, không chế tất cả những suy nghĩ của cô.

Cây gậy đỏ rực mạnh mẽ rơi vào tay đồng đội.

Đồng Hoan há mồm thở dốc, dưới ánh mặt trời, những giọt mồ hôi long lanh tỏa sáng, đôi mắt kiên định sáng ngời, không đợi kết quả của trận đấu, cô cởi chiếc áo tuyển thủ màu đỏ, nhét vào trong tay một học sinh, thậm chí còn quên không đến chỗ Thiệu Hoa Khiêm lấy lại những thứ thuộc về mình, cô nhanh chóng rời khỏi sân trường, giống như một con ruồi biển mất giữa đám người.

Cô tìm thấy anh ở trước cửa trường học.

Người đàn ông mặc chiếc áo T shirt ngắn tay cùng chiếc quần jean bạc màu, chiếc giày thể thao bên dưới dính đầy bùn đất.

Anh đang đứng nói chuyện với đám thầy giáo, không biết ai đó bị học trò gọi đùa là ‘ma búp bê Hoa Tử’, sau khi lấp đầy một bụng tức thì cả người vùng lên, dùng sức kéo lấy dây thùng, đem dây thùng quấn chặt quanh cột điện.

Ánh mặt trời vàng óng chiếu lên trên thân thể của người đàn ông, trông giống như Hercules trong thần thoại Hy Lạp, ánh mặt trời như đang âu yếm vờn quanh người anh, ánh nắng chói chang, sức sống mạnh mẽ, những người xung quanh anh, dù mập dù gầy thì cũng chỉ làm nền cho vóc dáng cao lớn cường tráng đó. Nếu anh là cây cổ thụ che trời thì bọn họ chính là những ngọn cỏ yếu ớt, nếu anh là biển rộng mênh mông thì bọn họ chính là những tia nắng nhỏ nhoi, nếu anh là ánh dương chói lòa thì bọn họ cũng chỉ có thể luống cuống để mặc anh phơi nắng.

Ánh mắt nóng bỏng của Đồng Hoan lưu luyến ở trên người anh. Cô biết rõ tất cả mọi đường cong trên cơ thể anh, biết rõ ẩn giấu bên dưới lớp vải bạc màu kia là làn da lúa mạch ngon miệng, biết rõ bên dưới những giọt mồ hôi mặn chát kia tràn ngập hơi thở mạnh mẽ thuộc về biển cả.

Có vài người chính là như vậy, lúc đối phương nhìn mình, cho dù từ rất xa nhưng vẫn nhạy cảm phát hiện được, thậm chí có thể biết rõ nguyên nhân của cái nhìn đó.

Đồng Hoan nhìn người đàn ông đang nhanh chóng bước về phía mình, cô lập tức quay đầu, bước chân lộn xộn vượt qua đám người.

Người đàn ông đuổi theo, đến dưới cây nhãn thừa thốt bóng người thì nắm lấy cổ tay cô.

Cô mãnh liệt xoay người, bầu vú vào người đàn ông.

Trong nháy mắt, đôi nam nữ như dây thường xuân quấn quýt lấy nhau, bờ môi dán chặt vào nhau, vừa đói khát vừa tham lam, cố gắng hút hết những ngọt ngào cuồng nhiệt.

“Buổi tối... Buổi tối...” Khát vọng chạm vào đôi tay cường tráng của người đàn ông, cô nôn nóng kéo lấy quần áo của anh, thắt lưng khó chịu vịn vịn.

“Buổi tối...” Bởi vì đầu lưỡi đang quấn lấy nhau nên giọng nói của anh trở nên mơ hồ.

“Bây giờ...” Cô nuốt hết nước bọt của anh, lại đem của mình mớm cho anh, theo kẽ hở thấm ướt khoe miệng của bọn họ.

“Được ... Được ...”

Âm thanh vui mừng náo nhiệt từ xa vọng lại cũng không liên quan gì đến bọn họ, trong lòng bọn họ, hứa hẹn lúc này mới là tất cả.

Quần áo của nam nữ từ cửa chính đến phòng ngủ, từng cái từng cái rơi xuống mặt đất.

Lúc chiếc quần lót bay đến cửa thì hai người cũng đã trần trụi lẫn lộn trên giường, hôn đến trời đất quay cuồng.

Đến khi người đàn ông quyết định mở rộng lãnh thổ phía dưới thì bọn họ mới buông nhau ra. Người đàn ông cũng không hề lãng phí thời gian, cúi xuống cắn lên núm hồng đã sớm căng cứng của cô gái, liếm rồi lại mút, hết như một đứa bé bị bỏ đói đã lâu.

Đồng Hoan hí mắt, tóc dài tán loạn trên gối, say mê cảm nhận tư vị đầu vú nằm trong khoang miệng ấm áp, thậm chí cô còn ưỡn ngực, để cho người đàn ông mút vào nhiều hơn.

Bàn tay cô trượt lên trên thân thể anh, mê loạn vuốt ve.

Đúng ... đúng vậy ... mút mạnh thêm chút nữa ... A a ... thật thoải mái ...

Lâm Hán Đường nhả núm hồng trong miệng ra, vươn bàn tay to xoa bóp bên mình vừa mút, rồi lại nghiêng đầu, mút bên còn lại, hành động vội vàng thô lỗ như thể muốn nuốt luôn nó vào trong bụng mình.

Đợi đến khi cảm thấy có chút thỏa mãn thì môi mỏng lại trượt xuống dưới, hai tay mạnh mẽ mở đôi chân thon dài của Đồng Hoan, để cô phô ra tư thế dâm dăng nguyên thủy nhất, không đợi cô kháng nghị, môi mỏng đã lập tức dán sát vào hạ thể ướt đầm, điên cuồng hôn lên vị trí non mềm kia.

Đồng Hoan gắt gao cắn chặt môi, không ngờ anh lại cuồng dã như vậy, cô vươn tay muốn đẩy cái đầu giữa hai chân mình ra, nhưng bởi vì tiểu hạch bị liếm mút mãnh liệt khiến cô phải gập người lại.

“Em... đừng hồng hồng ngăn cản tôi...” Lâm Hán Đường mơ hồ nói, ngón tay tách ra hai múi thịt để môi mình có thể tiếp xúc thân mật với cô hơn.

“Nơi này của em thật thơm, lại còn rất trơn nữa...”

Đồng Hoan vô cùng xấu hổ, thế nhưng sức lực giữa nam và nữ chênh lệch quá lớn, đến lúc này cô mới lĩnh ngộ, thì ra chỉ cần Lâm Hán Đường muốn thì anh tuyệt đối có thể dùng sức khống chế được hành động của cô. Sở dĩ lúc trước cô có thể đẩy anh ra chẳng qua là vì anh không muốn so đo với cô mà thôi.

Nhưng xấu hổ thì xấu hổ, dần dần cũng bị đẩy lui bởi cảm giác sung sướng vì chỗ mềm cảm bị liếm mút, khiến cô kim lòng không được mà lại càng mở rộng nơi riêng tư, hai tay nắm chặt gối đầu.

Lưỡi của người đàn ông chạm vào hạt châu xinh xắn, đầu tiên là chậm rãi liếm mát, dần dần tốc độ lại càng tăng nhanh, đến khi cô bị cơn sướng khoái cực hạn vây quanh, hai chân không tự giác mà kẹp lấy đầu anh.

“Tôi rồi sao? Nhanh vậy à?”

Lâm Hán Đường kéo hai chân đang kẹp lấy đầu mình ra, nâng người lên, ngón cái lau đi khóe môi trơn ướt, dưới ánh mắt mê man hoảng hốt của cô, anh dùng lưỡi liếm ngón tay dính đầy chất lỏng trong suốt.

Đồng Hoan vận vẹo thân thể, từ từ ngồi dậy.

“Đợi chút đã, đừng vội!”

Lâm Hán Đường vươn tay giữ chặt người cô, nghiêng người với lấy chiếc quần jean, lấy từ trong túi ra một cái bao cao su, mở ra rồi mang vào, thân thể to lớn bao phủ phía trên người cô gái, sau đó mở hai chân cô ra, đỡ phải nam nhắm ngay cửa huyệt đã thấm đầy mật dịch, từng chút từng chút tiến vào.

Hai người thoải mái thở dài một tiếng.

“Cô giáo ... Em hút tôi thật chặt...” Bờ môi đang dán sát môi cô khê thì thềm thì chợt bị cắn mạnh một cái, suýt chút nữa chảy máu.

Gò má của Đồng Hoan nhanh chóng đỏ lên: “Đừng có gọi như vậy!”

“Vậy gọi thế nào?” Lúc đang nói chuyện, phái nam của anh cũng hơi rút ra.

Anh cố ý! Đồng Hoan liếc anh một cái, nhưng bởi vì anh lại tiến vào khiến đôi mắt cô lại dâng lên một lớp sương mù động lòng người, mê hoặc và quyến rũ, như hôn như giận, như thỏa mãn, lại như đang oán trách.

“Cô giáo, tôi rất thích cảm giác tiến vào trong em, mới nhẹ nhàng đẩy vào một chút mà em đã tham lam hút tôi vào sâu bên trong, giống như là muốn nuốt chửng tôi vào bụng vậy...”

“Lâm Hán Đường, anh đừng có nói bậy bạ!” Cái gì mà cô tham lam? Rõ ràng là anh cố tình đẩy vào sâu bên trong, vậy mà lại đổ hết trách nhiệm cho cô! Còn nữa ... “Không được gọi tôi là cô giáo, cảm giác thật ...” Cô cắn mạnh môi, ngăn tiếng rên rỉ phát ra khỏi miệng, da thịt trắng nõn dần dần trở nên ửng hồng vì tình dục.

“Cảm giác thật thế nào?” Anh lại rút ra lần nữa, để đỉnh đầu chạm vào cửa huyệt rồi chậm rãi xâm nhập, giống như đây là trò chơi làm anh say mê, chơi mãi không biết mệt.

“Biến thái.” Thậm chí còn có cảm giác trái với luân lý.

“Vậy sao?” Lâm Hán Đường ghé vào bên tai cô, thấp giọng nói: “Nhưng mà tôi cảm thấy gọi như vậy thì thân thể của em lại hưng phấn đến lạ thường, hút lấy tôi càng lúc càng chặt... Chẳng lẽ em không cảm giác được sao? Hả? Cô giáo?”

“Anh, anh ngậm miệng lại!”

Đồng Hoan then quá hóa giận mà quay mặt sang hướng khác. Lời nói vừa ghê tởm vừa tà ác của người đàn ông này quả thực không sai, bởi vì cảm giác không có đạo đức khiến cho thân thể cô đặc biệt hưng phấn, giống như đang ăn vụng, hưởng thụ quá trình kích thích ... Lâm Hán Đường nhìn đáng vẻ đáng yêu không được tự nhiên của cô mà khê bật cười, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của cô, trần trọc liếm mát, bên dưới lại chậm rãi tiến vào, đến khi đã hoàn toàn lút cán, anh nhắm mắt vài giây, say mê hưởng thụ khoái cảm bị bao bọc, sau đó lại hoàn toàn rút ra.

“Lâm ... Hán Đường, đừng đùa nữa...”

Đồng Hoan bị anh trêu chọc, thân thể lấm tấm mồ hôi, lần thứ tư khi anh tiến vào thì cô vòng hai chân lên hông anh, cố ý ngăn không cho anh rời khỏi, nào ngờ anh lại nhấc hai chân cô đặt lên khuỷu tay mình.

“Đợi một chút, nhịn lâu như vậy, hôm nay tôi nhất định phải từ từ ... Cô giáo, hình như em hút tôi càng ngày càng chặt rồi ... Muốn tôi vĩnh viễn lấp đầy em có phải không?”

“Lâm Hán Đường, anh ... A ...” Anh lại tiến vào, sâu đến tận cùng. “Anh, cái ông chú biến thái này ...” Ông chú?

“Ông chú này tiến vào như vậy làm cho cô giáo thoải mái lắm đúng không?” Anh mút lấy vành tai của cô, mơ hồ nói.

Cô trừng mắt nhìn anh nói lời khiến cho người ta kinh ngạc, hô hấp cũng vì vậy mà trở nên hỗn loạn, vài sợi tóc thấm mồ hôi dính ở trên má, toàn thân tràn ngập hơi thở mê người.

“Cô giáo, cảm giác thật sướng ... A ... A ... hút chặt tôi thêm chút nữa ... Cô giáo...”

Đồng Hoan thật muốn bảo anh im miệng, thế nhưng lại sợ bật ra tiếng rên rỉ nên đành cắn chặt môi, vịn vào bả vai rộng lớn của anh, lắc lư cặp mông, hòa theo từng đợt ra vào, mười ngón chân giữa không trung cũng cong lại, móng tay bấm chặt vào vai anh, trong mắt ứa ra những giọt lệ khó chịu.

Tốc độ ra vào của Lâm Hán Đường càng lúc càng nhanh, cuối cùng cũng không rút ra khỏi người cô nữa, điên cuồng tiến vào bên trong tiểu huyết ẩm áp căng chặt của cô, mỗi lần đều tiến đến nơi sâu nhất, khiến thân thể của Đồng Hoan không ngừng nảy lên trên, bầu ngực mềm mại cũng cọ xát vào vòm ngực săn chắc của anh.

Anh phát ra tiếng gầm gừ đầy sảng khoái từ trong cổ họng, thẳng đến khi đầu của Đồng Hoan sắp chạm vào đầu giường thì anh mới ôm bả vai cô kéo xuống, dùng sức phối hợp cùng phía dưới, khiến thân thể cô không ngừng đong đưa, hai chân thon dài xinh đẹp cũng không ngừng lay động trong không trung.

Lâm Hán Đường ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào thần thái mị hoặc, vẻ mặt vừa khổ sở vừa sung sướng nhưng vẫn cắn răng không chịu cất tiếng rên rỉ của cô, trong lòng lại dâng lên cảm giác hưng phấn quý dị, càng muốn bắt nạt cô, để cô gái kiêu ngạo này phải vì anh mà trở nên điên cuồng, vì anh mà giải phóng.

“Cô giáo, muốn chú nhanh hơn một chút không? A!”

Đồng Hoan lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy mình như đang ở trong một chiếc thuyền lênh đênh giữa cơn bão táp, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

Âm thanh ra vào ướt át bủa vây quanh họ, phần lớn chất lỏng trong suốt theo động tác tiến vào rút ra trong tiểu huyết ẩm chật hẹp khiến bắp đùi hai người dính đầy một mảng trơn ướt, ngay cả tấm chăn màu xanh biển cũng bị thấm ướt một mảng lớn.

Tốc độ của người đàn ông càng lúc càng mãnh liệt, chiếc giường bị hai người vận động mà vang lên âm thanh cọt kẹt, chăn mền cũng rút xuống dưới, đè lên chiếc áo ngực viền ren, Đồng Hoan cắn lên bả vai anh, thân thể căng chặt nghênh đón cao trào đang tiến đến.

Tiểu huyết bên dưới kích động co rút lại, chất lỏng ngai ngái cọ xát trong cơ thể vẫn không thể nào thỏa mãn được phái nam, Lâm Hán Đường bởi vì hưng phấn mà nổi cả da gà, nhanh chóng rút ra khỏi tiểu huyết ẩm nóng ướt rồi lại mạnh mẽ thúc vào!

“A a a ——”

Vàng trán ướt đầm mồ hôi áp xuống mặt gối, bên dưới va chạm càng lúc càng nhanh, Lâm Hán Đường run rẩy bắn ra tinh dịch trắng đục, cho đến khi bắn ra toàn bộ rồi mới ngã xuống bên cạnh Đồng Hoan, ánh mắt cô đã trở nên mờ lung, bên dưới vẫn không ngừng co rút mút lấy phái nam trong cơ thể.

“Cô giáo, đối với sự hầu hạ của chú, em có hài lòng không?” Trở mình nằm xuống bên cạnh thân thể nhỏ bé của cô gái, ôm lấy cô vào lòng, bàn tay anh chậm rãi vuốt ve bờ mông tròn, áp môi vào tai cô, trầm thấp trêu chọc.

Chắc, không ngờ có một ngày anh lại thích cảm giác bị gọi là ‘chú’ đấy.

Haha.

Thời tiết dần trở nên lạnh lẽo, ngày chủ nhật tuần thứ ba của tháng 12, Đồng Hoan mang bức tranh thứ hai đến Đài Bắc đưa cho Âu Dương Bình, sau khi đem tác phẩm cuối cùng bỏ vào khung tranh đã chọn trước đó, cô ngồi xuống bàn ăn tán gẫu cùng với bạn tốt.

“Đồng Hoan, người đàn ông trong tranh là ai vậy?” Nhìn người đàn ông trong tranh hoàn toàn sống động như thật, cánh tay săn chắc khiến cô thật muốn đi đến kiểm tra, cảm nhận một chút.

Ặc ——

Đồng Hoan giơ tay che khuất tầm mắt lấp lánh như sao của Âu Dương Bình, giọng nói vừa bất đắc dĩ vừa có chút buồn cười: “Tiểu thư à, làm ơn kìm chế một chút được không? Nước miếng cũng sắp chảy ra rồi kìa!” Aiz, thật là không gạt được hỏa nhãn kim tinh của Âu Dương Bình mà.

Nếu không phải tham gia họp lớp, thời gian cấp bách, không thể đi bằng phương tiện giao thông công cộng, nếu không thì cô tuyệt đối sẽ không bị Lâm Hán Đường thuyết phục, để anh chở cô đến đây trước, Âu Dương Bình nhìn thấy anh, vậy nên bây giờ cô ấy mới có cơ hội bất quáai như vậy.

Âu Dương Bình đẩy ra chướng ngại vật trước mắt, quệt quệt mồm như đang thấy chuyện lạ, trong đầu đều là tác phẩm mới nhất mà Đồng Hoan vừa mang đến – ‘Lười biếng sau giờ Ngọ’.

‘Lười biếng sau giờ Ngọ’ có kết cấu đơn giản, màu sắc dịu dàng, là tác phẩm đặc sắc nhất trong đợt triển lãm lần này của Đồng Hoan. Nam chính với thân hình trắng kiện và mạnh mẽ nằm nghiêng trên chiếc gối đầu mềm mại, mái tóc đen hơi rối rơi trên trán, che mất một phần khuôn mặt, ánh mắt trời vàng óng hắt lên làn da màu lúa mạch khiến người ta thêm khát, nhưng dựa vào vị trí gò lên thì có thể đoán được bên dưới ‘hùng vĩ’ cỡ nào, bức tranh miêu tả siêu thực, sống động đến nỗi khiến người ta ngứa ngáy khó nhin, chỉ muốn tiến lên kéo xuống tấm khăn mỏng để tìm tòi đến tận cùng.

“Cậu rõ ràng là cam lòng để cho anh chàng nhân viên bảo trì nhà cậu xuất đầu lộ diện mà ...” Âu Dương Bình không thể tưởng tượng nổi, tự mình lăm bắm, tầm mắt vẫn dán chặt trên thân người đàn ông trong tranh.

“Làm gì có cái gì mà cam lòng hay không cam lòng chứ?” Đồng Hoan chống cằm, nói thầm.

Ồ, lại không phản bác hai từ ‘nhà cậu’, chẳng phải lúc trước đều sẽ nghiêm túc phản bác sao? Âu Dương Bình trợn mắt nhìn Đồng Hoan, hứng thú dạt dào, nghĩ.

Tuy hôm nay là lần đầu tiên cô gặp Lâm Hán Đường, thế nhưng trải qua vài lần tám chuyện điện thoại với Đồng Hoan thì cũng đã nhạy cảm ngửi ra được tin tức bất quáai, dưới sự kỳ kèo bức cung của cô thì rốt cuộc cũng đã khiến cho bạn tốt khai ra ‘bí mật không thể nói’, cô ấy bị một người con trai dây dưa quần quýt.

Về phần quần đến mức nào thì chỉ cần dựa vào việc mỗi khi gần đề cập tới ‘giới tuyến’ thì cô nàng lại ‘đánh trống lảng’ để phán đoán ... Ai da, tất cả mọi người cũng trưởng thành hết rồi, có cái gì mà phải xấu hổ chứ? Thật là!

Nhưng mà, cô tuyệt đối không ngờ tới ‘bí mật không thể nói’ chính là hợp đồng người mẫu!

Còn nhớ mấy năm trước Đồng Hoan và một giáo viên cùng trường đã cùng nhau tổ chức một buổi triển lãm tranh, sau đó xảy ra xích mích khó hòa giải, từ đó cô ấy đã thề là sẽ không bao giờ hợp tác cùng với đồng nghiệp nữa mà? Chẳng lẽ người mẫu lần này lại là ngoại lệ? Có phải như vậy không?

Thôi, cho dù thế nào thì Đồng Hoan có thể hợp tác với đồng nghiệp một lần nữa cũng là chuyện tốt. Không phải đồng nghiệp nào cũng giống như cái vị đồng nghiệp lúc trước, rõ ràng là bản thân không nhiệt tình gì với việc thảo luận về buổi triển lãm, vậy mà lại trách móc Đồng Hoan ra vẻ kiêu cách, không chịu tìm mình để thảo luận, thậm chí còn nói năng linh tinh với những đồng nghiệp khác.

Nói tới nói lui ...

“Mình nói này Đồng Hoan, cậu không sợ ‘Lười biếng sau giờ Ngọ’ sẽ bị người phụ nữ mặt người dạ thú nào đó mua mất sao?”

“Hả? Phụ nữ mặt người dạ thú?” Là cái gì vậy?

“Ai da, chính là mấy bà cô già bề ngoài trông như người, nhưng trong lòng lại đói khát như sói ấy!” Thật sự là một chút ăn ý cũng không có, còn muốn cô phải giải thích rõ ràng sao? “Chẳng lẽ cậu đã quên, có mấy quý phu nhân có sở thích sưu tầm tranh vẽ đàn ông khỏa thân sao?” Chồng có tiền sẽ bao nuôi bồ nhí, vợ có tiền sẽ nuôi tiểu bạch kiểm, thế nhưng đứng trước truyền thông vẫn giả vờ làm vợ chồng ân ái, thật

là kinh tởm! Đồng Hoan khẽ giật mình, bàn tay đang đưa hạt dưa vào trong miệng chợt khựng lại vài giây, sau đó hạ xuống, dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ nơi hàng chân mày đang chau lại, trong lòng lại vì câu nói của bạn tốt mà cảm thấy khó chịu.

Đúng vậy, bọn họ đã quên mất, có vài quý bà có sở thích sưu tầm tranh vẽ đàn ông trẻ tuổi khỏe thân, cũng không biết là vì giá trị, vì thưởng thức hay vì cái gì khác, bọn họ căn bản không thể biết được.

Nghe nói, có một vị phu nhân giàu có, bởi vì say đắm người mẫu nam trong tranh mà sẵn sàng bỏ ra một số tiền lớn để bao nuôi anh ta.

Suy nghĩ và việc làm của những kẻ có tiền giống như một vở kịch, người dân bình thường không thể nào đoán trước được.

Đồng Hoan càng nghĩ càng không vui, loại cảm giác khó chịu khi một thứ thuộc về mình lại bị người ngoài thêm muốn đang chậm rãi ăn mòn cô, thậm chí khiến cho cô bắt đầu sinh ra ý nghĩ thu hồi lại bức tranh ‘Lười biếng sau giờ Ngọ’ này. Ngay tại lúc cô sắp xúc động mở miệng thì lại vô tình nhìn thấy đôi mắt của Âu Dương Bình thoáng cong lên, lời nói vừa vọt lên cổ họng bỗng vội vàng nuốt xuống.

14. Chương 12

Chương 12

Edit: Kún Lazy

Vậy là thế nào? Mỗi một bức tranh đều có khả năng bị mua, vì sao cô không cảm thấy vui vì anh có thể được ‘sưu tầm’ mà lại sinh ra cái ý nghĩ ngu xuẩn muốn độc chiếm vậy?

Từ bao giờ Đồng Hoan cô lại trở nên hẹp hòi, không hiểu chuyện và bá đạo như thế? Anh ta ... anh ta không phải là gì của cô, cũng không phải là vật sở hữu của cô, quan hệ giữa bọn họ ngoại trừ có một chút mập mờ hơn so với bạn bè thì căn bản cũng chẳng có gì ràng buộc chặt chẽ, không phải sao? Sao cô lại tự biến mình thành người phụ nữ ghen tuông, không cho phép người khác dòm ngó tới người đàn ông của mình như vậy?

Thật, thật sự là không giải thích được!

Đồng Hoan cảm thấy tức giận vì chính cái suy nghĩ không rõ đầu đuôi của mình, cảm hạt dưa cắn rộp rộp, sau khi bỏ hạt dưa vào trong miệng thì cũng đem cả cảm xúc khiến cô khó chịu nuốt vào trong bụng, chờ tiêu hóa xong thì sẽ biến thành phế thải bài tiết ra khỏi cơ thể.

Lâu thật lâu, cô nhướn mày liếc mắt, mở miệng nói như đã học thuộc lòng: “Mặc dù mục đích mình vẽ tranh là hy vọng có thể khiến người ta tìm lại những cảm xúc đã mất, nhưng rốt cuộc tâm tình của người thưởng thức nó thế nào, người mua nó có mục đích gì, mình cũng không có cách nào khống chế. Nói tới việc mua bán, nếu không bán tranh thì mình lấy đâu ra tiền để bù vào chi phí cho buổi tổ chức triển lãm?”

Âu Dương Bình gãi gãi tai, âm thầm le lưỡi, đem toàn bộ biểu tình thay đổi thất thường của Đồng Hoan thu vào trong mắt. Cô vốn còn đang vui vẻ vì cuối cùng bạn tốt cũng đã cảm nhận được hai từ ‘ích kỷ’, không ngờ Đồng Hoan lại nhìn cô, khiến cô không kịp thu hồi nụ cười tủm tỉm, báo hại người nào đó lại trở về thành một người phụ nữ lý trí.

Đồng Hoan đã từng kết giao với một số bạn trai, lúc ấy cô nghĩ: Đồng Hoan thật sự thích đối phương sao? Vì sao ngay cả một chút hơi thở ngọt ngào cũng không có? Lý trí và hào phóng, hoàn toàn không giống với một cô gái đang yêu, khiến cho đối phương không có được cảm giác thân mật với Đồng Hoan mà cô đơn nói lời chia tay. Bây giờ vất vả lắm mới xuất hiện một người đàn ông khiến cho Đồng Hoan lộ vẻ ích kỷ, chẳng lẽ lại bị hủy mất chỉ vì ánh mắt của mình sao?

Xong đời, có lẽ cô đã phá hư khả năng xảy ra một đoạn tình cảm rồi. Âu Dương Bình khẽ cụng trán xuống mặt bàn, ảo não không thôi.

“Âu Dương Bình, vôi nước đã sửa xong rồi, cô có muốn vào kiểm tra một chút hay không?” Lâm Hán Đường vừa cầm khăn lau nước dính trên tay vừa bước tới, trông thấy Đồng Hoan đang cắn hạt dưa thì nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy rồi bỏ vào trong miệng, sau đó mỉm cười với cô.

Đồng Hoan tức giận lườm anh.

Đúng rồi, sao cô phải bận lòng vì một người đàn ông ngây thơ như thế chứ? Căn bản là không cần.

Phát hiện người nào đó tâm tình không tốt, Lâm Hán Đường nhân lúc Âu Dương Bình chạy vào kiểm tra vòi nước thì vươn tay xoa xoa tóc cô, dùng ánh mắt lạnh lẽo hỏi cô: Làm sao vậy?

Đồng Hoan liếc mắt. Không có gì!

Lâm Hán Đường chợt nhíu mày, đang định nói gì thì Âu Dương Bình đã kiểm tra xong vòi nước, lại nhào lên nắm lấy tay anh, vui mừng nói: “Lâm Hán Đường, anh thật lợi hại! Tôi rất bội phục anh!”

“Đây chỉ là chuyện nhỏ!” Lâm Hán Đường cười haha, từ đáy lòng cảm thấy thích cô gái nhỏ hoạt bát giống như em gái mình, cảm thấy cô ấy thật đáng yêu, chỉ sửa một cái vòi nước mà coi anh như thần thánh vậy.

Hôm nay anh chỉ đưa Đồng Hoan tới để giao bức tranh, trong lúc vô tình lại nghe thấy Âu Dương Bình nói về vấn đề sửa vòi nước. Bởi vì lát nữa anh phải tới cô nhi viện để hỗ trợ sửa chữa nên cũng mang theo thùng dụng cụ tới, cộng thêm việc muốn lôi kéo sự giúp sức từ bạn của Đồng Hoan, vậy nên anh mới ra tay giúp đỡ, chỉ có thế mà thôi.

“Sao lại là chuyện nhỏ? May mà có anh nghĩa khí tương trợ, nếu không nhà tôi lại phải chi thêm một khoản rồi.” Chi phí để mời thợ sửa điện nước rất cao, tuy cô và Đại Hùng tiên sinh cũng không thiếu tiền, nhưng cái gì có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm, bây giờ giá cả mắm muối tương dầu gì cũng tăng vọt cả.

“Hai người ở lại ăn cơm nhé?”

Lâm Hán Đường nở nụ cười áy náy: “Lát nữa Đồng Hoan còn phải tham gia họp lớp với đám bạn thời trung học, tôi cũng có việc bận rồi.”

“Vây...” Âu Dương Bình hơi cong môi, để ý tới thái độ anh luôn đặt bạn tốt của mình lên hàng đầu, cô cụp mắt suy nghĩ ba giây, sau đó lại ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt lần nữa, vẻ mặt thành khẩn, nói: “Lâm Hán Đường, tôi ủng hộ anh!”

Lâm Hán Đường sững sốt một chút rồi lập tức hiểu ra, cảm thấy lại càng thích cô bạn này hơn: “Cám ơn. Sau này cần sửa cái gì thì cứ tìm tôi.”

“Hai người các người đang thì thầm to nhỏ gì vậy?” Đồng Hoan không muốn thừa nhận cảm giác khó chịu khi nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, như thể cô là người ngoài vậy.

“Không có gì.” Lâm Hán Đường mỉm cười: “Đi chưa?”

Đồng Hoan ngẩng đầu nhìn đồng hồ rồi gật đầu, đứng dậy mặc áo khoác, cầm lấy túi xách: “Ừ, tới giờ rồi.” Lâm Hán Đường cầm chiếc đồng hồ đeo tay màu trắng ở trên bàn mà khi nãy Đồng Hoan tháo xuống để rửa tay, đưa cho cô.

Hai người tạm biệt Âu Dương Bình, bước ra khỏi cửa hàng tranh, gió lạnh cùng mưa bụi ào ào đánh vào mặt.

Đồng Hoan hí hóp mắt, lui về sau vài bước.

“Anh đi trước chắn gió đi!” Lạnh quá lạnh quá.

“Vì sao?” Lâm Hán Đường sải bước dài, núp ở sau lưng Đồng Hoan.

Trong khoảnh khắc, Đồng Hoan ghen hòng nhìn trân trối, không trả lời được.

“Lâm Hán Đường, trốn sau lưng phụ nữ, anh có phải đàn ông không vậy?” Tay cô túm lấy chiếc áo khoác lông màu xanh đậm, đẩy Lâm Hán Đường ra phía trước, chống hai tay lên lưng anh, cả người hầu như dán sát vào lưng anh, đẩy anh đi về phía chiếc xe RV.

Lâm Hán Đường cất tiếng cười to, bởi vì cô coi anh như tấm chắn gió, anh có chút tiếc nuối suy nghĩ, nếu mùa hè mà cô cũng như vậy, chủ động để cho anh ăn đậu hũ thì tốt rồi.

Người âm áp bên gối, động tác xâm nhập của phái nam lập tức ngừng lại.

Lâm Hán Đường nhắm mắt, áp trán mình xuống trán Đồng Hoan, khẽ thở hắt ra, cố gắng rút ra rồi tiến vào bên trong tiểu huyết chật hẹp, cup mắt nhìn về mặt trần ngập hoang mang của cô gái nhỏ, thật lâu sau mới há miệng cắn vào mũi cô.

Lực cắn cũng không nhẹ, giống như đang muốn trừng phạt.

Đồng Hoan kêu đau: “Sao lại cắn tôi?”

Vừa nói xong thì lại cảm thấy hoa mắt, người đàn ông trên người cô bỗng trở mình, cùng cô mặt đối mặt, ôm nhau, tay dài chân dài quấn lấy cô như dây thừng.

Có lần thứ nhất thì sẽ dễ dàng có lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư ... Đồng Hoan đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy bọn họ triển miên.

Mới đầu, đối với sự thân mật giữa hai người, cô vẫn có chút đắn đo và vướng mắc, nhưng chuyện xấu làm nhiều đâm ra nghiện, khiến cho người ta không tự giác mà vứt bỏ đạo đức và lý trí, tham lam chìm đắm trong cảm xúc ngọt ngào tà ác.

Đồng Hoan giãy giụa, phái nam cứng rắn nóng bỏng mang mũ vẫn dán chặt nơi cửa huyết, theo động tác vận vẹo của cô mà phần nộ đập lên cửa huyết, giống như đang kháng nghị vì sao không thể tiến vào bên trong cơ thể ấm áp của cô.

“Được rồi, đừng nhúc nhích.”

Lâm Hán Đường vỗ vỗ lên mông đẹp không an phận, sau đó lại nhẹ nhàng vuốt ve như có như không.

Aiz, phụ nữ vĩnh viễn không hiểu, đàn ông chỉ nhìn nhưng không được ăn khổ sở cỡ nào. Cô dường như cũng không phát hiện, mấy lần triển miên gần đây, cô hoàn toàn không tập trung. Đồng Hoan nâng mắt nhìn anh, trong lòng không hiểu suy nghĩ của anh vào giờ phút này. Rõ ràng là tràn đầy tinh lực, tại sao lại ngừng lại?

Lâm Hán Đường đoạt trước một bước, nói: “Gần đây mẹ em gọi điện hỏi về buổi triển lãm tranh đúng không?”

Đồng Hoan nghe vậy thì sững sờ nửa ngày. Cho tới giờ cô vẫn chưa từng nói với Lâm Hán Đường chuyện mẹ cô phản đối cô tổ chức triển lãm tranh, sao anh lại có thể biết được?

À, chắc là lúc trước cô nói chuyện điện thoại, đúng lúc anh cũng đang ở bên cạnh tham gia ‘dự thính’ nên biết được.

“Đồng Hoan?” Anh xoa bóp bờ mông căng tròn của cô.

“Không có.” Đồng Hoan buồn bực đáp lại.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Dù sao thì thời điểm không đúng, tình huống cũng có chút bất đồng.

Lần đầu anh biết chuyện mẹ cô phản đối cô tổ chức triển lãm tranh là vào nửa tháng trước, lúc cô cầm điện thoại đứng ngoài ban công nói chuyện, anh đứng trong phòng bếp gọt hoa quả nên vô tình nghe được. Ngày đó, tâm trạng của cô kém đến mức có thể so sánh với cơn thịnh nộ của bạo long, khiến anh vất vả lắm mới vuốt xuống được thân thể xù lông của cô.

Lần thứ hai là hồi đầu tuần, lúc cô và mẹ nói chuyện điện thoại thì anh cũng đang ngồi bên cạnh xem TV, vậy nên cũng nghe được rõ ràng, kết quả là đêm đó, Đồng Hoan nhiệt tình đến gần như thô bạo, cào mấy đường trên lưng anh rỉ máu.

Thế nhưng lần này thì khác.

Lần này, tình trạng của Đồng Hoan có thể dùng hai từ ‘lo lắng’ để hình dung, hơn nữa càng lúc càng nghiêm trọng, như đóa hoa hồng mất đi ánh mặt trời, từng ngày từng ngày trở nên tàn úa.

Anh đã quan sát thật lâu, ít nhất cũng đã được ba tuần, vốn tưởng rằng buổi triển lãm tranh cùng với cuối học kỳ bận rộn mới khiến cô trở nên như thế, nhưng đáy lòng lại mơ hồ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, mà là một chuyện càng nghiêm trọng hơn đang khuấy nhiễu lấy cô.

Để anh nhớ lại xem ... tình trạng này xuất hiện từ lúc nào ... “Buổi họp lớp hôm đó đã xảy ra chuyện gì sao?” Anh vừa mới hỏi xong thì lập tức cảm giác được người trong lòng cứng đờ.

Ồ, xem ra anh đã hỏi trúng rồi.

“... Rốt cuộc anh còn muốn nữa không?” Đồng Hoan liếc anh.

“Không muốn nữa.”

“Không muốn nữa thì thu dọn rồi về nhà đi.” Tâm tình của cô không tốt, lên tiếng đuổi người.

“Tôi cự tuyệt.” Anh cúi đầu, để lộ hàm răng trắng tinh trước mắt cô. Anh không cần, cũng không muốn phát sinh quan hệ khi trong lòng cô đang bất an, cảm giác như động vật giao hợp để sinh con, hoàn toàn khiên cưỡng. Nhưng bảo anh vì thế mà phải mông rời đi? Đêm nay anh cần phải biết rõ nguyên nhân khiến cô trở nên kỳ lạ như vậy.

Người đàn ông này bị sao vậy? Không muốn thế này cũng không muốn thế kia, vậy rốt cuộc là muốn thế nào?

Đồng Hoan bực bội, cạy ra cánh tay đang ôm chặt lấy mình, muốn nhéo vào hông anh thì lại bị tóm chặt tay, muốn đá vào chân anh thì lại bị anh quán chặt, vì vậy đành phải cắn lên vai anh để trút giận.

Lâm Hán Đường bật cười, bởi vì cô xem anh như tảng đá mài răng, anh cảm thấy cô thật sự rất giống hai chú mèo nhỏ trong nhà mình, đùa giỡn đến khi tức giận thì lại lấy hàm răng nhỏ ra để cắn người. Chẳng qua là da anh dày, một chút cảm giác đau này cũng chẳng là gì.

Đồng Hoan cắn vài giây, thấy anh xem cô như mèo mà lấy tay gãi gãi cổ, cô không cam lòng cắn mạnh thêm chút nữa, một phút sau mới hậm hực nhả ra.

Anh vốn là như vậy, vừa vô lại vừa nhảm chán, lại còn ngây thơ, rất thích chọc cô nổi giận, có khi còn ép cô phải đấu võ mồm với anh, có lúc lại ép cô phải sử dụng ‘vũ lực’ để công kích, sau đó thì cười đến vô cùng sung sướng, như thể nhìn thấy cô thất thường là chuyện vui vẻ nhất vậy.

“Cãi nhau với bạn học à?”

Lâm Hán Đường ôm đầu cô đặt vào hõm vai mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc suôn mượt như tơ của cô, thỉnh thoảng lại đem chúng nó quán trên đầu ngón tay, anh vô cùng thích mái tóc thẳng và mềm mại của cô, ngoài quyến luyến cảm xúc trên đầu ngón tay thì anh lại càng thích nhìn chúng nó xõa tung trên giường hoặc nhiệt tình lay động giữa những lúc triền miên.

Đồng Hoan cắn môi, nghĩ tới chuyện ngày đó, đầu óc cô liền trở nên hỗn loạn không muốn nói tới. Bảo cô đem tất cả những nỗi hoang mang phiền muộn suốt hai tuần nay chia sẻ với anh? Làm sao có thể, loại chuyện như vậy làm sao có thể ... nói với anh? Sao có thể nói cô tức giận và phiền não vì một người đàn ông khác? Nói cô không biết phải làm thế nào để đoạt lấy người đó?

Đồng Hoan thật cảm hận tình cảnh hiện giờ của mình, lúc trước phóng túng bản thân, chỉ lo hưởng thụ mà không suy nghĩ, nhưng một khi đã suy nghĩ cẩn thận thì cô lại cảm thấy xấu hổ vì chính bản thân mình.

Có ai ngoài miệng nói thích người kia mà thân thể lại quyến luyến vòng tay của một người khác, mãi không muốn buông cơ chứ?

Cô cũng không ghét Lâm Hán Đường, nhưng nếu hỏi cô có thích hay không ... cô không có cách nào trả lời được.

Lâm Hán Đường đem đến cho cô rất nhiều cảm xúc, tức giận, khấn trương, thoải mái, ấm áp, bất đắc dĩ, không vui, nhiệt tình ... chỉ ngoại trừ sự bình tĩnh ... Những loại cảm xúc này, từ trước đến giờ đều do nhiều người khác nhau mang đến cho cô, thậm chí căn bản cũng chẳng có ai khiến cô cảm nhận được, chỉ riêng mình anh, như một thùng nước lớn, hết lần này tới lần khác lại đem những dòng cảm xúc kỳ quái tưới lên người cô, khiến toàn thân cô trở nên chật vật.

“Hay tại hôm đó xem phim kinh dị nên sợ cho tới giờ?” Thấy cô không đáp lại, Lâm Hán Đường lại hỏi.

“Đừng nói lung tung.” Cho dù sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy đôi tình nhân kia thì tất cả mọi sợ hãi đều bị sự kinh ngạc che lấp, không còn thấy gì nữa.

“Vậy rốt cuộc ‘cơ mật tuyệt sát’ có hay không?”

“Dở chết đi được.” Đồng Hoan bĩu môi, không muốn nhớ tới bộ phim ma khủng khiếp kia nữa.

Nếu sớm biết đó là phim kinh dị thì sau khi dùng bữa trưa với các bạn xong, cô cũng sẽ không cùng mọi người đến rạp chiếu phim rồi.

“Vậy sao? Nhưng tôi nghe mấy học sinh nói bộ phim đó hay mà? Còn rất kích thích nữa!”

“Đó là với bọn họ thôi.” Cô không có cách nào tiếp nhận thứ kích thích khủng khiếp đó.

“Rõ ràng chỉ là một bộ phim ma, nữ quỷ sắc mặt tái mét nguyên rửa kẻ thù đã giết chết mình, vậy mà lại lấy cái tên phim nghe như phim hành động thể kia, rốt cuộc là muốn lừa kẻ ngốc nào chứ?”

... Kẻ ngốc đó chính là em đấy, đồ ngốc. “Vậy nên thật sự không phải do phim à?”

“Không phải.”

Lâm Hán Đường trầm ngâm, nhìn chăm chăm vào đèn ngủ ở đầu giường như có điều suy nghĩ, đột nhiên, một đoạn trí nhớ ngắn bỗng hiện ra.

Chẳng lẽ lại là Không thể nào! Có khả năng này sao? Chẳng lẽ lại có chuyện trùng hợp như vậy?

“Vậy ... là vì thầy Thiệu sao?” Thân thể trong ngực chợt cứng lại, thậm chí còn nghiêm trọng hơn lúc này. Lâm Hán Đường nheo mắt. Không thể nào, thật sự là như vậy sao?

“Không phải.” Đồng Hoan dờ dãi nói dối.

“Không phải? Tôi lại đoán ... Em thấy thầy Thiệu và cô giáo Lý nắm tay nhau ra khỏi rạp chiếu phim?” Lần này Đồng Hoan thật sự bị dọa sợ, không ngờ anh lại biết chuyện này. Tuy anh nói có hơi khác với những gì cô nhìn thấy nhưng sự thật thì lại giống nhau — Thiệu Hoa Khiêm và Lý Tinh Ngải đang quen nhau.

Ngày đó, đám người các cô từ trung tâm thương mại ở thành phố B đi tới rạp chiếu phim, sau khi mọi người vẫy tay chào tạm biệt, cô mơ màng dựa vào cột trụ, tính đợi tình trạng tốt lên một chút rồi gọi điện thoại cho Lâm Hán Đường tới đón, không nghĩ rằng lại trông thấy Thiệu Hoa Khiêm cầm túi xách giúp Lý Tinh Ngải để cô ấy đi toilet.

Cô lập tức nấp đằng sau cây cột để nhìn lén, một lúc sau lại thấy Lý Tinh Ngải ra khỏi nhà vệ sinh, Thiệu Hoa Khiêm còn lấy giấy vệ sinh lau tay giúp cô ấy, cuối cùng nắm lấy tay cô ấy nhét vào trong túi áo khoác của mình, cùng nhau đi về phía thang máy.

Lúc ấy cô kinh ngạc tới nỗi quên cả việc phải chạy theo.

Nhưng dù có chạy theo thì thế nào? Chẳng lẽ lại tới trước mặt bọn họ, hỏi bọn họ đang xảy ra chuyện gì hay sao?

“Lâm Hán Đường, chẳng lẽ anh đã sớm biết bọn họ...”

“Tôi cũng chỉ mới biết trước hôm em tham gia họp lớp một ngày.” Lâm Hán Đường ngừng lại một chút, không đợi cô hỏi, anh đã nói tiếp: “Vậy nên tôi biết rõ, ngày hôm đó đúng lúc tôi đang sửa lại chỗ tay ga của xe máy, trong lúc bận rộn lại nghe thấy giọng của một đôi nam nữ đang nói chuyện, hơn nữa là đang nói đến nội dung trong phim.” Lúc ấy sắc trời u ám, khiến cho bọn họ không phát hiện ra sự tồn tại của anh, mà dựa vào lời đối thoại của bọn họ, anh đã biết rõ hai người bọn họ là thần thánh phương nào, cũng dựa vào sự thân mật trong lời nói mà đoán ra quan hệ của bọn họ.

15. Chương 13

Chương 13

Edit: Kún Lazy

Vừa rồi anh chỉ vô tình nhớ lại chuyện này, vậy nên cần rằng đánh cuộc một phen, liên tưởng đến cô và bọn họ, cũng tuyệt đối không ngờ thể mà lại bị anh đoán trúng.

“Vậy sao...” Đồng Hoan cup mắt, cắn môi, trong lòng vừa buồn bực vừa chua xót, hơn nữa lại còn có loại cảm giác như bị lừa giỡn. Lúc trước cô đã từng nghĩ rằng Thiệu Hoa Khiêm tuyệt đối sẽ không thích cô giáo Lý, không ngờ ...

“A ——” Cô đột nhiên khẽ rên lên.

Lâm Hán Đường điều chỉnh tư thế để cho phái nam tiến vào sâu hơn, lấp kín tiểu huyết bên dưới, để cô gái đang rơi vào trầm tư này có thể ý thức được rằng, tuy ngoài miệng cô đang nhắc đến tên một người đàn ông khác, nhưng bây giờ người đang ở bên cô là anh, Lâm Hán Đường!

Đúng vậy, anh đang ghen.

Không được sao?

“Vậy bây giờ em định thế nào?” Nâng cằm cô, anh mở miệng cắn lên bờ môi mềm mại, thần sắc giữa hai hàng lông mày tràn ngập chua xót không vui.

“Cái gì?” Đồng Hoan mơ hồ hỏi, nhất thời cô không cách nào hiểu được câu hỏi của anh.

Lâm Hán Đường hí mắt, cùng cô mắt to trừng mắt nhỏ, sau một lúc lâu anh mới buông ra bờ môi đỏ mọng, dùng lưỡi liếm lên nơi vừa bị mình cắn, cuối cùng lại mở miệng, trần trọc liếm mát.

Góc độ này cùng với chiều sâu này khiến cái thứ đang dâng trào của anh vừa tiến vào đã chạm vào nơi mẫn cảm nhất, cho dù anh không có bất kỳ động tác nào thì cũng khiến cô cảm thấy tê dại. “Mấy ngày nay em cũng đang tự hỏi mình nên làm gì bây giờ, đúng không?” Lâm Hán Đường phát hiện ra sự khác thường của cô, một tay ghì chặt lấy hông cô, hơi rút nam căn ra một chút. Cảm giác như bị điện giật khiến Đồng Hoan không có cách nào đè nén tiếng rên rỉ như mọi lần, ngay cả đầu ngón chân cũng kích động mà cong gập lại.

“Chẳng qua tôi nghĩ em cũng chỉ dừng lại ở suy nghĩ chứ tuyệt đối sẽ không hành động ... Đúng không?” Anh lại nâng cằm cô lên rồi cúi xuống hôn cô lần nữa.

“Anh, anh lại biết rõ ...”

“Còn nhớ tôi đã từng hỏi em vì sao không chủ động nói rõ với Thiệu Hoa Khiêm không? Lúc ấy tuy không nghe em nói hết lý do, nhưng tôi nghĩ em nhất định sẽ không chịu mất mặt mà chủ động tỏ tình trước, bởi vì làm vậy thì sẽ có cảm giác thua cuộc ... Cô giáo, tôi phân tích có đúng không?”

Đồng Hoan kinh hãi tròn mắt. Cô như vậy, sao có thể làm người thứ ba cảm gậy đánh uyên ương? Như vậy thật sự là quá trái ngược với tính cách kiêu ngạo tràn ngập tự tôn của cô rồi.

Đột nhiên lại dính dáng tới sự kiêu ngạo.

Đồng Hoan siết chặt hai tay.

Anh nói không sai, thậm chí hiểu rõ cô còn hơn cả cô nữa. Kể từ sau ngày chứng kiến hình ảnh đó, cô luôn tự hỏi mình phải làm gì bây giờ, lại không nghĩ tới việc, cho dù có được kết quả thì cũng tuyệt đối không có khả năng hành động.

Lâm Hán Đường thậm chí đã nhìn thấu tất cả trước khi cô kịp suy nghĩ tới bước tiếp theo.

Đồng Hoan giật mình.

Ngay cả Âu Dương Bình cũng chưa bao giờ phân tích chuẩn xác về cô như vậy ... Cô chán ghét cảm giác bị nắm thóp, chán ghét cảm giác bị người ta nhìn thấu thể này.

Điều này khiến cô cảm thấy không vui, khiến cô sợ hãi, khiến cô có loại cảm giác ... kinh hoàng như thể bị người ta lột da bóc thịt vậy.

Ý nghĩ lúc trước là đúng.

Cô ... sợ Lâm Hán Đường.

Ồ, liều thuốc này mạnh như vậy sao? Sắc mặt của cô đã trở nên trắng bệch rồi.

Từ trước đến giờ cô chưa từng bị người nào phân tích như vậy sao?

Lâm Hán Đường hít vào một hơi, hai tay chợt ôm lấy đầu cô, khuôn mặt đột nhiên phóng đại trước mắt cô.

“Ngừng. Không được suy nghĩ nữa. Ngủ đi!”

“Anh phải về sao?” Đồng Hoan lúng túng hỏi. Cho tới bây giờ Lâm Hán Đường cũng chưa từng qua đêm ở chỗ của cô, cho dù có thể thế nào thì anh cũng sẽ ‘lên đường hồi phủ’, đến khi trời sáng lại đến.

“Hôm nay không về.” Nhìn sắc mặt trắng bệch của cô khiến cho anh không yên lòng, cảm giác nếu anh rời đi thì sẽ đánh mất thứ gì đó.

Biết trước như vậy thì anh đã không hỏi rồi, có một số việc không biết vẫn tốt hơn. Nhưng anh thật sự hối hận vì đã biết rõ chuyện này sao? Cũng không hẳn. Dù sao thì cũng cần phải tra ra một chút manh mối.

“Cũng không làm nữa à?”

“Không.”

Anh rút dục vọng ra, tháo bao cao su, vươn tay vặn đèn ngủ ở đầu giường cho tối đi, sau đó điều chỉnh tư thế của hai người, để cô an ổn nằm trong ngực mình, trong bóng tối, thấy cô vẫn mở to mắt nhìn lên trần nhà, anh nghiêng người hôn lên trán cô, bàn tay ấm áp che đi tầm mắt của cô.

Đồng Hoan hơi tựa mình một chút, xoay người ôm lấy anh, vùi vào trong vòm ngực rộng lớn vững chãi, tìm kiếm sự bình an. Thế nhưng, thân thể an ổn – cũng không thể khiến cho tâm hồn bình tĩnh.

Lâm Hán Đường khiến cho thân thể của cô an ổn, lại siết chặt trái tim cô.

Đồng Hoan khẽ nhắm mắt, lắng nghe nhịp tim của anh đều đặn vang lên, đêm dài đằng đẵng, một ý nghĩ từ đáy lòng cô dần dần sinh ra, cô cần phải làm chút gì đó.

Chỉ chớp mắt, trường cao đẳng trung học Hoa Hân đã tổ chức buổi lễ cuối năm.

Từ lúc ra xã hội, cộng thêm việc tuổi tác càng tăng, Đồng Hoan cảm thấy thời gian bắt đầu có thể dùng từ ‘bay’ để hình dung, không còn như thời đi học, lúc nào cũng ung dung tự tại từ đầu năm đến giữa năm, lại từ giữa năm đến cuối năm, cuối cùng cũng không có phiền não gì mà vui vẻ mỉm cười chờ đợi bước sang năm mới.

Nhưng học kỳ này, từ ‘bay’ đã không còn đủ để hình dung về thời gian nữa, mà phải đổi thành từ ‘phóng’, giống như động tác hất xì chỉ mới làm một nửa, không biết từ lúc nào thời gian đã trôi qua vài tháng rồi.

Ngoài điểm ấy ra thì điều thứ hai mà Đồng Hoan nghĩ tới chính là —— cô muốn tìm Thiệu Hoa Khiêm để ‘trò chuyện một chút’.

Cái suy nghĩ này đã quanh quẩn trong lòng cô mấy ngày nay, mãi tới bây giờ mới có thể quyết định, cũng coi như là đánh dấu chấm hết ột học kỳ hỗn loạn.

Còn vì sao cô lại có quyết định như vậy thì

“Cô giáo Đồng?”

Một tiếng gọi khiến Đồng Hoan thu hồi suy nghĩ, chuyển ánh mắt về người đang đứng nơi sân trường.

Thiệu Hoa Khiêm bỏ hai tay vào trong túi áo khoác lông, vẻ mặt có chút khó hiểu, không biết vì sao Đồng Hoan lại cố ý bảo anh lên tầng cao nhất, gió lạnh ào ào để nói chuyện? Là vì buổi triển lãm tranh sắp tới sao?

Vừa rồi, lúc hiệu trưởng vừa kết thúc bài phát biểu dài dằng dặc thì Đồng Hoan lại đưa một tờ giấy cho anh, trên đó viết: Đến phòng giáo viên tầng cao nhất nói chuyện.

Cho đến khi buổi lễ kết thúc, Đồng Hoan cũng không chờ mọi người ra hết rồi mới rời đi như mọi lần, cô bước nhanh ra khỏi hội trường, biến mất trong đám người, trong cái nhìn khó hiểu của anh, cô một mình tiến về phía trước.

“Học trưởng,” Đồng Hoan mở miệng, bước vài bước về phía Thiệu Hoa Khiêm.

Trông thấy Đồng Hoan đã mất đi nụ cười tự tin chói mắt ngày xưa, Thiệu Hoa Khiêm nghĩ là đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, trong lòng không khỏi rung mình, sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn lên.

“Đồng Hoan, em...” đã xảy ra chuyện gì sao? Là đại hội thể dục thể thao vừa rồi khiến công việc của cô ấy trở nên phức tạp sao?

“Học trưởng, có phải anh và cô giáo Lý đang quen nhau đúng không?” Đồng Hoan đánh mặt cắt đứt câu hỏi của anh, cũng không muốn quanh co lòng vòng mà vô cùng trực tiếp, khiến Thiệu Hoa Khiêm kinh ngạc trợn to mắt: “Làm sao em biết?” Vì nghĩ đến thời gian sau này, anh chỉ có thể cố gắng nghe theo lệnh của Lý Tinh Ngải, ngay cả Đồng Hoan có quan hệ rất tốt với mình nhưng anh vẫn chưa thông báo.

Đồng Hoan mím môi, không có ý định trả lời vấn đề này.

“Học trưởng, anh...” Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, để cho khí lạnh thấu xương tràn vào trong phổi, sau đó chậm rãi thở ra: “Rốt cuộc có bao giờ anh đã từng thích em chưa?”

Cô mở mắt, ánh mắt chăm chú quan sát vẻ mặt của Thiệu Hoa Khiêm, không bỏ sót một chi tiết nào.

Câu hỏi này khiến Thiệu Hoa Khiêm kinh ngạc năm giây: “Chưa! Vì sao em lại nghĩ như vậy?” Anh đã làm gì khiến Đồng Hoan hiểu lầm sao? Chắc chắn là ... không có.

Đồng Hoan hít vào một hơi, bả vai sụp xuống. Nghe được đáp án này, cũng cảm giác được Thiệu Hoa Khiêm vội vàng phủ nhận, thái độ muốn làm sáng tỏ, thật ra cô vẫn luôn cho rằng Thiệu Hoa Khiêm cũng có chút thích mình, nếu không thì sao anh lại không phản đối cô mặc quần áo thể dục màu xanh ‘tình nhân’? Không ngờ tất cả đều do cô tự mình đa tình.

“Học trưởng, anh đã không thích em, vậy tại sao lại không phản bác mấy thầy cô luôn gán ghép chúng ta với nhau? Hại em vì vậy mà...” Đồng Hoan ngậm miệng, nghĩ rằng nhiều lời vô ích, lúc nhìn thoáng qua Thiệu Hoa Khiêm mơ hồ nhướng mày thì trong lòng đột nhiên lại sinh ra một cảm giác buồn bực, khiến cô không nhận được cái ‘hành vi vô tâm’ đó của anh mà nói thẳng ra: “Hại em vì vậy mà thích anh, cũng nghĩ rằng anh có cảm tình với em nên vẫn luôn đợi anh tỏ tình trước!”

Nếu anh kịp thời phản bác lại sự hiểu lầm của mấy thầy cô thì có lẽ ... cô đã không thích anh rồi ...

“Hả?!” Thiệu Hoa Khiêm vốn đang kinh ngạc lại trực tiếp biến thành kinh hãi. Quan hệ giữa bọn họ là học trưởng và đàn em thời đại học, vậy nên mới thân thiết hơn so với những thầy cô khác, anh vẫn luôn coi Đồng Hoan như em gái mà quan tâm lo lắng, cũng cho rằng cô vẫn coi anh như đàn anh của mình, không ngờ rằng cô lại có suy nghĩ như vậy!

Trong mắt anh, Đồng Hoan là một người phụ nữ tràn ngập tài năng và lý trí, tuyệt đối không có khả năng bị ảnh hưởng bởi những lời đồn đãi, vậy nên đối với lời nói của mấy thầy cô thì anh cũng chỉ cười trừ, không ngờ rằng ... trời ạ ... không ngờ rằng anh lại để xảy ra một hiểu lầm lớn như vậy!

Thiệu Hoa Khiêm đau đầu, xoa xoa khuôn mặt.

“Đồng Hoan, thật xin lỗi, tôi cũng không cố ý mặc kệ bọn họ, tôi chỉ cho rằng với tính cách của em thì sẽ không để ý tới những chuyện đó, lại cảm thấy có một số chuyện cho dù có giải thích thì cũng vô ích, vậy nên mới ——” Câu nói bỗng nhiên bị gián đoạn, Thiệu Hoa Khiêm bị Đồng Hoan bắt ngờ tiến lên hôn môi khiến anh kinh hãi mà đầu óc trống rỗng, cũng quên mất việc phải đẩy cô ra.

Đồng Hoan áp sát vào môi anh, mở to mắt giữ hai người ở khoảng cách gần như vậy khoảng mấy giây rồi lập tức lui về sau, ngón cái xoa lên bờ môi đỏ mọng. Cô vốn không có ý định hôn anh, chỉ là không vui khi nghe thấy câu nói —— cái gì mà cô sẽ không để ý tới những chuyện đó? Nói cứ như toàn bộ vấn đề là do cô, mà anh chỉ là người qua đường Ất Giáp Bính Đinh, cô không đặt anh vào trong chuyện này vậy —— đột nhiên có âm thanh truyền tới khiến cả hai cùng quay đầu sang.

Đồng Hoan hít vào một hơi, không ngờ rằng cảnh mình xúc động hôn Thiệu Hoa Khiêm lại bị người khác nhìn thấy.

Lúc này đã là giờ tan trường, các thầy cô hẳn là đã ra về hết rồi, sao lại có người còn ở trên sân thượng lạnh lẽo này? Hơn nữa người đó lại còn là Lý Tinh Ngải!

Đồng Hoan ngoài xấu hổ ra thì cũng có chút cảm giác vui sướng khi trả được thù. Chính mình ngây ngốc chờ đợi Thiệu Hoa Khiêm tỏ tình lâu như vậy, không ngờ trên trời lại rơi xuống một Lý Tinh Ngải, cứ như thế mà đoạt mất đối tượng cô thầm mến, điều này làm sao có thể khiến cô không ghen ghét và tức giận chứ?

Tuy nói thì nói vậy, thế nhưng cô hẳn là phải nên cảm ơn Lý Tinh Ngải, bởi vì sự xuất hiện của cô ấy có thể làm cho cô biết được Thiệu Hoa Khiêm nghĩ gì, để cho cô không cần phải lãng phí thời gian của mình. Tuy nói là do cô đang tự thôi miên chính mình, muốn mình tạm thời quên đi tình cảm đối với Thiệu Hoa Khiêm, đem sự chú ý đặt trên người một người đàn ông khác, vậy nên mới dẫn đến kết cục này, nhưng mà ... Cứ coi như là bắn một mũi tên để trả thù đi, để bọn họ hiểu lầm nhau, coi như là an ủi tâm tình bị đùa giỡn của cô! Đồng Hoan cụp mắt, suy nghĩ này khiến tâm tình cô tốt hơn một chút, bước chân khê chuyển, đang chuẩn bị rời khỏi sân thượng lạnh giá thì sau lưng lại bị một bóng dáng cao như tường thành vây kín, dọa cô sợ tới mức suýt chút nữa thì hồn bay phách tán, liên tục lui về sau vài bước.

Anh ta —— sao lại xuất hiện ở chỗ này?!

Lâm Hán Đường mặc bộ quần áo lao động dính đầy sơn trắng, hai tay khoanh trước ngực, khoe môi mang theo nụ cười lạnh nhìn chằm chằm vào cô.

Lần đầu tiên Đồng Hoan thấy anh như vậy.

Anh thích cười, cho dù là cười to, cười khê, hay lặng lẽ mỉm cười thì bên khoe môi luôn có hai vạch nếp nhăn nhẹ nhàng hằn trên má, lúc rảnh rỗi cô lại lòi ra trên choker anh là một ông chú già.

Thế nhưng bây giờ, cho đến tận bây giờ, anh vẫn chưa bao giờ cười thế này, nụ cười chỉ vẽn vẹo dừng bên khoe môi, không hề tràn vào đáy mắt, lạnh đến nổi ngay cả nếp nhăn bên má cũng biến mất, khiến người ta phát run.

Đồng Hoan nuốt cổ họng, một cảm giác sợ hãi như vừa làm gì sai trái mà bị người ta bắt được đang bủa vây xung quanh cô.

Lạ, lạ thật, cô, cô đang sợ cái gì?

Khê cắn môi, thu lại ánh mắt không nhìn anh nữa, cô ưỡn thẳng sống lưng, bước qua anh, tính rời đi.

Muốn chạy? Không có cửa đâu! Lâm Hán Đường khê híp mắt lại, vòng hai tay ôm cô lên ——

“A ——” Không hề báo trước mà bị nhấc lên không trung, Đồng Hoan sợ hãi hét lên, mà tiếng kêu của cô lại kéo sự chú ý của hai người đang diễn tiết mục ‘Em hãy nghe anh nói’ cùng với ‘Tôi không muốn nghe tôi không muốn nghe’ ở bên kia nhìn sang, chứng kiến cảnh tượng này khiến hai người trở mắt ghen hòng, không nói được câu nào.

Khuôn mặt non nớt của Đồng Hoan nhanh chóng đỏ lên, cùng với đôi tình nhân cách đó vài bước nhìn nhau ba giây, sau đó lại bắt đầu điên cuồng giãy giụa.

Cái người này, lại dám khiêng cô như bao cát vậy!

“Lâm tiên sinh?” Tầm mắt của Thiệu Hoa Khiêm quét tới quét lui từ trên người Lâm Hán Đường sang tới Đồng Hoan đang bị anh vác trên vai.

“Thầy Thiệu.” Lâm Hán Đường gật đầu với Thiệu Hoa Khiêm, điều chỉnh góc độ cho cô gái đang vịn vịn trên vai mình, toàn thân bởi vì tức giận mà trở nên căng cứng. Anh nằm mơ cũng không ngờ được, cô lại chạy tới cường hôn người ta! Sự kiêu ngạo trước giờ của cô vụt đi đâu rồi?

Sắc mặt của Đồng Hoan lại càng đỏ bừng nóng ran, xấu hổ vô cùng, cô chưa bao giờ thốt ra những lời thô lỗ như lúc này.

“Họ Lâm kia, thả tôi xuống! Khốn kiếp, đầu heo, khốn kiếp...” Sao anh ta có thể làm như vậy chứ?

Lâm Hán Đường dường như không nghe thấy, mắt hơi híp lại, thưởng cho Đồng Hoan một cái ‘bóp’ vào mũi, lực cũng không nặng không nhẹ.

“Thật ngại quá, để cho hai người phải chê cười rồi, tôi sẽ về dạy dỗ cô ấy.” Lạnh lùng nói xong một câu, cũng không muốn ở lại chỗ này xen vào chuyện riêng của người khác, bước chân chuyển về phía cầu thang, đi chưa được vài bước thì lại như nhớ ra chuyện gì, anh dừng bước, quay đầu lại nói: “Cô giáo Lý, tôi cam đoan với cô, quan hệ giữa Đồng Hoan và thầy Thiệu 100% chỉ là bạn bè đơn thuần, đối với hành vi vừa rồi của cô ấy, tôi thay cô ấy xin lỗi cô. Còn nữa, lát nữa ở chỗ này sẽ bắt đầu phun nước, hai người đứng ở đây sẽ bị dính ướt, vậy nên đi sang chỗ mái hiên đằng kia nói chuyện thì tốt hơn.” Nói xong, anh liền khiêng Đồng Hoan đang không ngừng la hét đi qua vài vườn hoa, trông thấy cầu thang trước mắt, Đồng Hoan càng lúc càng căng thẳng và sợ hãi.

Chẳng lẽ anh tính khiêng cô đi từ đây về tới khu nhà nghỉ của nhân viên sao? Dọc đường sẽ phải trải qua một đoạn hành lang, một khu phòng học và cả một sân trường ... Tuy giờ tan học đã sớm trôi qua, thế nhưng ai biết trong trường còn bao nhiêu học sinh, bao nhiêu giáo viên ở lại? Cô tuyệt đối không thể để cho cảnh tượng mất mặt này bị người khác trông thấy!

“Lâm Hán Đường, mau thả tôi xuống!” Cô giãy giụa càng thêm mãnh liệt, một chiếc giày cao gót cũng rớt xuống đất.

Lâm Hán Đường liếc cặp mắt đẹp áp sát gò má mình, thân hình căng cứng ngồi xổm xuống nhặt giày cho cô. Mặc dù anh đang trong cơn tức giận nhưng cũng đoán ra được tâm tư của cô, thậm chí còn tồn tại cảm giác quan tâm đến thể diện của cô, bước chân chuyển hướng tới cầu thang đi về phía phòng dụng cụ, ‘rắc’ một tiếng, mở khóa, tiến vào, thả cô xuống.

Đồng Hoan làm sao có thể bỏ qua cơ hội này? Thấy khe hở chỗ cánh cửa thì muốn luồn sang bên cạnh bỏ chạy, lại quên mất một chiếc giày vẫn còn trong tay Lâm Hán Đường, bước chân vì thế mà trở nên loạng choạng, khuỷu tay bỗng chốc bị siết chặt, chỉ nghe thấy cửa phòng dụng cụ đóng sầm một cái, thân hình cao như tường thành đứng chắn trước mặt cô.

Cầm cửa cô bị siết chặt, khuôn mặt bị nâng lên, chỉ thấy ánh mắt sáng quắc của Lâm Hán Đường đang nhìn mình chằm chằm, hơi thở nặng nề, ngón cái thô ráp xoa lên môi cô, chà xát một cách thô lỗ.

Đau quá! Anh ta làm cái gì vậy!

Đồng Hoan giận dữ, hung ác cắn một phát vào tay anh, không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn người đàn ông đang trong cơn thịnh nộ.

Trong căn phòng nhỏ hẹp tràn ngập mùi vị ẩm ướt, hô hấp của bọn họ trở nên nặng nề, ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện trước.

“Vì sao lại hôn anh ta?” Lâm Hán Đường đứng ngược ánh sáng, khuôn mặt áp sát về phía cô, giống như một đấng Quân Vương đang đứng trên tường thành quan sát. Lúc anh đang quét vôi lên vách tường khu nhà ở của nhân viên thì cũng lơ đãng trông thấy cảnh cô cưỡng hôn Thiệu Hoa Khiêm từ trong camera, anh lập tức bị kinh ngạc, ngay cả quần áo lao động cũng không kịp cởi ra, chỉ vội vàng cởi bao tay rồi chạy thẳng lên tầng cao nhất.

Lúc tận mắt trông thấy vết son trên môi cô trở nên loạng lỏ thì cảm giác kinh ngạc lập tức chuyển thành ghen tuông phần nộ.

Đồng Hoan vẫn cắn anh, không muốn trả lời.

Đôi mắt thâm trầm của Lâm Hán Đường híp lại, giữ chặt cằm cô, dùng sức cạy mở miệng cô, sau đó cúi thấp đầu, tức giận áp môi lên môi cô. Khốn kiếp! Anh không muốn trên môi cô có mùi vị của người đàn ông khác!

“Anh cưỡng hôn tôi?”

Thân thể Lâm Hán Đường chấn động, hai tay siết chặt, dùng sức nhắm mắt lại, liên tục hít sâu vài lần, đến khi có thể bình tĩnh lại thì mới mở mắt, nhìn chằm chằm vào cô, trầm giọng nói: “Đồng Hoan, bị tôi làm

vậy, em không có cách nào tiếp nhận được đúng không?” Đồng Hoan khẽ nhú mày, môi mím chặt, tầm mắt vốn đang nhìn thẳng vào anh lại chuyển sang giàn treo dụng cụ.

“Quả nhiên là vậy.” Khóe môi anh cong lên một đường cong đầy châm chọc. “Bởi vì bị tôi nhìn thấu, vậy nên em sợ sẽ vi phạm nguyên tắc, chạy tới nói hết với Thiệu Hoa Khiêm, làm người thứ ba quấy nhiễu tình cảm của người ta, cho rằng làm vậy thì phân tích của tôi sẽ trở nên sai lầm, đúng không?”

“...Đúng thì sao? Không đúng thì sao? Chẳng lẽ anh luôn cho rằng mình đoán trúng suy nghĩ của tôi?” Đồng Hoan nở một nụ cười giả tạo, ánh mắt vẫn nhìn về phía giàn dụng cụ.

Ánh mắt của Lâm Hán Đường sáng quắc, nhìn thẳng vào cô: “Vậy thì sao? Kế tiếp em định đối phó với tôi thế nào? Chờ hợp đồng chấm dứt thì lập tức cắt đứt quan hệ với tôi, đúng không?”

16. Chương 14

Chương 14

Edit: Kún Lazy

“Đồng Hoan, em thật độc ác. Bởi vì tôi hiểu rõ em, bởi vì tôi nói trúng tâm tư của em, vậy nên em lại làm thế để đối phó với tôi.” Khiến cho anh thật muốn đè cô lên đùi mà đánh thật mạnh vào mông cô một trận, càng muốn ôm chặt cô vào lòng triền miên quần quýt ba ngày ba đêm, dùng phương thức nguyên thủy nhất để đập tan đi cơn phẫn nộ khi trông thấy cô hôn người đàn ông khác, dùng phương thức ngang ngược nhất để đem mình cắm rễ thật sâu vào trái tim cô, muốn nhỏ cũng không nhỏ được.

“Tôi muốn làm gì là quyền tự do của tôi, anh có thể làm gì tôi? Anh có tư cách gì chứ?” Đồng Hoan gân cổ, nhất quyết không chịu thua, không chịu bị đánh bại bởi sự thương tâm toát ra từ trong ánh mắt anh khi nghe cô chất vấn.

Cô đã bị anh náo loạn một thời gian rồi, cô không muốn tiếp tục như vậy nữa. Cô muốn trở về chính mình lúc trước, một Đồng Hoan tràn ngập tự tin, không ai có thể quật ngã.

Lâm Hán Đường là người đàn ông đầu tiên hiểu rõ cô, là người đầu tiên có khí thế áp đảo cô như vậy. Chưa từng có ai làm được như thế, chưa từng có ai nhìn thấu tâm tư của cô. Loại cảm giác bị vạch trần, bị áp chế, thật sự khiến cô run rẩy.

“Đúng vậy, tôi có tư cách gì chứ?” Lâm Hán Đường nở nụ cười tự giễu, thân thể căng cứng bởi vì câu nói này mà chậm rãi thả lỏng, trong khoảnh khắc, sự kiêu ngạo và tự tôn của cô làm anh mệt mỏi, dù có thích nhiều đến mấy thì giờ phút này cũng mệt mỏi đến nỗi không còn muốn nói thêm gì nữa.

“Có thể cho tôi biết ... vì sao em lại thích Thiệu Hoa Khiêm không?”

“Anh ấy đối với tôi rất tốt. Ở trong trường Hoa Hân, anh ấy là người duy nhất quan tâm đến tôi.”

“Vậy sao?” Lâm Hán Đường hơi mím môi.

Anh muốn hỏi, vậy còn anh thì sao? Cô không cảm thấy anh đối xử tốt với cô, dù chỉ là một chút thôi sao?

Nhưng mà thôi ... Cô vì muốn trốn tránh việc bị anh nói trúng tim đen mà không tiếc vứt bỏ sự kiêu ngạo, chạy tới tỏ tình với Thiệu Hoa Khiêm, kháng cự rõ ràng như thế, anh có hỏi nhiều hơn nữa thì cũng vậy thôi, cho dù có nói thêm nữa thì cũng có ích gì?

Anh cũng không muốn quan hệ của bọn họ dừng lại ở việc chỉ có mình anh đơn phương thích cô, cùng nhau quần quýt triền miên. Anh hy vọng có thể cùng cô tâm linh tương thông, hy vọng cô cũng có thể thích anh, dù chỉ là một chút cũng không sao cả.

Ha, anh thích cô vì sự kiêu ngạo của cô, thế nhưng lại bị chính sự kiêu ngạo đó đánh bại.

Ngẫm lại thật đúng là châm chọc.

“Em đi đi. Trời lạnh rồi, về sớm nghỉ ngơi một chút.” Anh xoay người, mở ra cánh cửa duy nhất, thái độ quyết tuyệt như thể muốn đẩy cô ra xa khỏi thế giới của anh, làm cho bọn họ không còn cơ hội ở bên nhau nữa.

“Lâm Hán Đường, anh ——” Hô hấp của Đồng Hoan thoáng chốc như ngưng lại, trong nháy mắt, cô không hiểu vì sao từ đáy lòng lại sinh ra cảm giác hoảng loạn, kích động muốn giữ chặt lấy anh.

Thế nhưng cô chỉ khẽ cắn môi, khom người nhặt chiếc giày cao gót bị anh ném xuống rồi mang vào, ưỡn thẳng lưng đi lướt qua anh, cũng không liếc nhìn anh một cái, bỏ đi thật xa.

Ra về cái gì? Bảo cô đi thì cô liền đi. Thật đúng là hiếm thấy!

Lâm Hán Đường cup mắt, từ đáy lòng, một chút hy vọng rằng cô sẽ không rời đi lập tức tan thành mây khói.

Anh tức giận gầm lên một tiếng.

“Shit!”

Ầm, ầm, ầm, ầm.

Bên trong bụi bay mù mịt, Lâm Hán Đường tức giận cho chính bản thân mình, ra sức đập ngã đồng hồ kê sắt, khiến mớ dụng cụ rơi ngổn ngang như một bãi rác.

Mấy phút sau, trong phòng dụng cụ nhỏ nhỏ, có một người đàn ông đang khom lưng, dọn dẹp từng chút từng chút tàn cuộc mà chính mình đã gây ra.

Sau hôm ấy, Lâm Hán Đường làm đúng như trong hợp đồng, hai ngày liên tiếp đến gặp Đồng Hoan, cho đến khi Đồng Hoan hoàn thành tác phẩm cuối cùng thì anh cũng không bước vào cửa nhà cô một bước.

Qua ba ngày, Đồng Hoan ôm tác phẩm mang tên ‘Dục’, một mình bắt xe đi đến phòng tranh, Âu Dương Bình cảm giác cô có gì không ổn, nhưng cô cũng không nói rõ chuyện gì xảy ra, chọn xong khung tranh thì lập tức rời đi.

Về đến nhà, quần áo cũng lười thay, trang sức cũng lười tháo, lập tức vùi đầu xuống giường, hơi nghiêng đầu nhìn tủ quần áo, cho đến khi cảm nhận được một mùi hương không thuộc về cô dần dần lan đến trên giường.

Đồng Hoan lập tức đứng bật dậy, tức giận tháo hết bao gối chăn mền tống vào máy giặt ở ngoài ban công.

Sau đó quay vào phòng bếp, nhìn thấy trên bồn rửa lại có chai chai lọ lọ mà cô chưa bao giờ dùng đến —— khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!

Cũng không biết là mình đang tức giận cái gì, cô đem toàn bộ những thứ kia vứt hết vào trong thùng rác.

Trùng mắt nhìn mặt bàn trống trơn hồi lâu, cuối cùng cô nặng nề bước vào trong phòng khách.

Trên bàn nhỏ đặt một mô hình người máy vô cùng xấu xí, dưới chiếc bàn gỗ dài có vài quyển tạp chí xe hơi mà cô tuyệt đối sẽ chẳng bao giờ đọc, trên ghế sofa có những chiếc đĩa nhạc mà anh thích ... Đồng Hoan nhìn một chút, cuối cùng lại như quả bóng xì hơi, co quắp ngã xuống mặt đất.

Không gian vốn thuộc về riêng cô, từ bao giờ đã chứa đầy đồ đạc của anh, căn phòng vốn tràn ngập hương cúc dịu nhẹ, từ bao giờ đã mang theo mùi hương nam tính mạnh mẽ.

Tình trạng này hoàn toàn khác hẳn so với những gì cô dự đoán.

Vốn tưởng rằng thoát khỏi anh, cô có thể trở lại là chính mình lúc trước —— đúng 6h30 sáng sẽ thức dậy tắm rửa, không cần kiêng kỵ gì mà chỉ mặc mỗi quần lót ra khỏi phòng tắm, bữa sáng đơn giản chỉ là một lát bánh mì, một quả trứng ốp la và một cốc sữa tươi, lúc bước vào phòng vẽ làm việc hoặc ra ngoài đi làm ... Ngày qua ngày, lịch trình hoàn mỹ cẩn thận tỉ mỉ, một mình thoải mái, tự do tự tại, sẽ không bao giờ có người quấy nhiễu cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của cô nữa.

Bây giờ, chẳng còn bóng dáng người nào đó suốt ngày lải nhải bắt cô phải mặc áo mưa, chẳng còn ai rảnh rỗi làm bữa ăn khuya rồi bắt cô phải cùng nhau giải quyết, chẳng còn ai gào thét đòi bụng đói ăn cơm lúc

cô đang tập trung vẽ tranh, chẳng còn ai nào loạn giành lấy remote TV với cô, chẳng còn ai bởi vì trời lạnh mà dùng bàn tay ấm áp nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của cô suốt đêm nữa... Cô ngã xuống thảm lông cừu, đôi mắt trống rỗng nhìn chiếc đèn chùm tinh xảo hoa lệ.

Bên tai thật tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến nỗi khiến cô chẳng muốn làm gì, chỉ nằm yên nơi đó, yếu ớt và trống rỗng ...

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Đồng Hoan run rẩy, vội vàng ngồi bật dậy, cũng không biết là vội cái gì mà tức tốc vọt vào phòng tắm, lấy lược chải lại mái tóc có chút rối loạn, soi gương chỉnh lại quần áo, kéo kéo chỗ này, vuốt vuốt chỗ kia, cuối cùng mới chạy ào ào đến trước cửa, điều chỉnh lại hô hấp ổn định rồi mới mở cửa ra.

“Cô Đồng!”

Ngoài cánh cửa sắt là một người phụ nữ khoảng chừng 50 tuổi.

Đồng Hoan dờ dẫm vài giây rồi mới nhớ ra đối phương là người sống dưới lầu một, cô bình tĩnh mở cửa sắt.

“Cô Đồng, hôm nay bạn trai cô có đến không?”

“Bạn trai?”

Trông thấy vẻ mặt hoang mang cùng câu hỏi của Đồng Hoan, người phụ nữ kia sững sờ trong chốc lát.

“Ồ, chính là cái cậu con trai cao to, da hơi ngăm ... Ôi, là tôi hiểu lầm sao? Cậu ấy thường giúp tôi xách đồ, hôm trước trời mưa lại trông thấy cậu ấy giúp cô mặc áo mưa, vậy nên...” Bà xấu hổ khẽ cười hai tiếng. Vốn dĩ mấy bà cô bà thím còn đang bát quái, không biết người đàn ông đó là ai, trông xứng đôi với cô Đồng như vậy, chẳng lẽ bọn họ đã hiểu lầm quan hệ của hai người rồi sao? Làm sao có thể?

“Bà Hoàng?”

“À, là như vậy, lúc trước không hiểu sao xe máy của tôi lại không nổ máy được, đập nửa ngày cũng vô ích, đang định đẩy bộ, đi chưa được ba bước thì lại gặp được cậu ấy, cậu ấy đẩy xe giúp tôi hơn 10 phút đến chỗ sửa.” Đẩy cả một đoạn đường như vậy, may mà có cậu ấy hỗ trợ, nếu không, đẩy xa như vậy, hôm sau chắc chắn bà sẽ bị đau lưng mất thôi.

“Vậy sao...” Tối bây giờ cô vẫn chưa từng nghe Lâm Hán Đường nhắc tới chuyện này... À, vậy nên anh vẫn luôn đúng giờ như đồng hồ báo thức, lại có một lần đến muộn nửa tiếng, chẳng lẽ chính là giúp bà Hoàng đẩy xe sao?

“Đúng vậy. Trưa nay tôi hầm canh gà với nấm hương để cảm ơn cậu ấy. Có thể làm phiền cô Đồng chuyển giúp tôi không?” Nói xong, bà Hoàng thân nhiên gơ cặp lồng giữ nhiệt trong tay ra.

Đồng Hoan không tiện từ chối, nhận lấy cặp lồng, còn nói lát nữa sẽ rửa sạch rồi đem trả lại.

Đóng cửa, đi vào phòng bếp, cô tìm một cái nồi inox rồi đổ canh gà vào, cuối cùng ngồi xuống bàn ăn, nhìn tô canh gà nấm hương.

Trong khoảnh khắc chuông cửa vang lên, cô lại hy vọng người đó là anh.

“Thật ngu ngốc...” Cô tự lẩm bẩm, vùi mặt vào lòng bàn tay trống rỗng.

Vừa rồi cô vậy mà lại chờ mong ... người đàn ông kia xuất hiện ...

Chiều mừng hai Tết, Đồng Hoan đang nằm trong phòng ngủ nhà mình ở Miêu Lật, cửa phòng lặng lẽ bị đẩy ra.

Đồng Trúc ló đầu vào thăm dò, ánh mắt còn chưa kịp tìm kiếm thì đã lập tức trông thấy một đồng hồ lên ở trên giường, cô bước vào phòng, đóng cửa lại, sau đó lại đẩy đẩy vào chị gái đang nằm co người ở trong chăn.

“Chị, chị không có việc gì chứ?”

Một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng rên rĩ đáp lại: “Không có việc gì.”

“Chị đừng để ý đến lời nói của mẹ ... mẹ cũng hơi quá đáng ...” Từ nhỏ cô đã cảm thấy chị gái mình thật đáng thương, nhiều lần bị mẹ đem ra so sánh với chị họ, thời còn đi học thì đem việc học ra so sánh, ra xã hội thì đem công việc ra so sánh. Thật bội phục chị gái cô có thể chịu đựng được, lại còn sống thoải mái và tự tin như vậy, nếu đổi lại là cô thì đã sớm cảm thấy bất công, bị cảm giác tự ti đè nặng mà trở nên hư hỏng rồi.

Đồng Hoan nhúc nhích vài cái, vén lên một góc chăn, mệt mỏi nhìn em gái: “Mẹ như vậy cũng không phải mới ngày một ngày hai, chị đã sớm quen rồi.” Đồng Trúc xoa xoa mũi, chần chờ nửa ngày rồi mới do dự hỏi: “Chị, chị có tâm sự đúng không?” Có tâm sự thì không nên giấu trong lòng, có thể chia sẻ cùng cô đó! Đã lâu rồi hai chị em cô không tâm sự với nhau.

“Không có, sao em lại hỏi vậy?” Đồng Hoan ngồi dậy, vén lên mấy lọn tóc rơi lòa xòa trên trán.

“Tại ... em cảm thấy chị có vẻ như chẳng có tinh thần gì.” Trừ buổi sáng gặp chị ấy ở Đào Viên, cùng nhau ngồi xe lửa trở về quê thì cô cũng cảm thấy dường như chị gái mình có gì không ổn, con người tràn ngập sức sống như trong quá khứ đã hoàn toàn bốc hơi, dáng vẻ không những uể oải mà vẻ mặt cũng không vui. Sáng nay lúc mẹ ngồi nhắc đi nhắc lại chuyện triển lãm tranh thì chị ấy hoàn toàn không nói tiếng nào, cũng không kháng nghị giống như lúc trước, chẳng chịu giải thích, càng khiến cô xác định cảm giác của mình là đúng.

“Chắc tại dạo này lo chuyện triển lãm nên mệt thôi. À đúng rồi!” Đồng Hoan nhớ tới cái gì, lại nghiêng người với lấy túi xách, lấy thiệp mời cùng với vài bức tranh tuyên truyền ra, đưa cho em gái.

Thiệp mời màu trắng sữa, mặt trước là hoa văn đơn giản, cô gái nghiêng người để lộ ra đường cong nữ tính thướt tha, khuỷu tay cong lên, vươn về phía trước, cầm bút viết tên buổi triển lãm và tên Đồng Hoan. Mặt sau cũng là tên của buổi triển lãm, viết rõ thời gian bắt đầu tiệc trà xã giao, địa điểm tổ chức và số điện thoại liên lạc, một bên in kèm sơ đồ đường đi.

“Chị, chúc mừng chị.” Đồng Trúc tiến lên ôm chị gái.

“Có thời gian thì tới nhé.” Đồng Hoan khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ lên lưng em gái.

Hai chị em nói thêm vài câu, đến khi Đồng Trúc rời đi, Đồng Hoan hít sâu một hơi, sau đó lại trốn vào trong chăn.

Cô ghét năm mới, ghét mình già thêm một tuổi, vô cùng chán ghét.

Đám họ hàng không biết bị cái gì mà cứ thích so tới so lui. Từ bản thân đến con cái, lại từ con cái đến cháu chắt, từ ăn đến ngủ, từ ngủ đến chơi đùa các kiểu, bất kể là hạt vừng hay hạt đỗ thì đều có thể trở thành đề tài để bọn họ lôi nói.

Trong đám họ hàng, con gái của bác hai, em họ của cô, bởi vì tuổi tác tương đồng, cộng thêm hai người ban đầu cũng học về mỹ thuật, sau này đi làm cũng là làm giáo viên mỹ thuật, vậy nên hai người luôn là đối tượng bị đem ra so sánh. Năm nay lại càng thê thảm, bởi vì sắp tới hai người đều tổ chức buổi triển lãm tranh cá nhân nên lúc nào cũng bị đem ra bàn tán đầu tiên.

“Đáng ghét...” Ăn cơm tất niên xong thì mẹ cô lại bắt đầu, sáng mừng hai tết, nhân dịp họ hàng thân thích đến chơi, mẹ lại tiếp tục lăm nhăm với cô, cái gì mà hàng xóm, cái gì mà bác hai, cái gì mà em họ ...

Con gái người ta giỏi giang thế này thế nọ, sao con gái mình không được như vậy, đây là đạo lý gì?

Ánh mắt của em họ cũng rất đáng ghét, tổ chức triển lãm ở Đài Bắc thì giỏi lắm sao?

Bởi vì tự do ngôn luận, nói hư nói vượn không bị phạt tiền ngồi tù, không cần chịu trách nhiệm, vậy nên hàng xóm có thể nhiều chuyện, nói năng lung tung sao?

Cảm giác vô cùng mệt mỏi cứ thế ập xuống, cô hoàn toàn không muốn tỉnh lại, trong đầu đột nhiên hiện lên một bóng dáng cao lớn, tựa như có thể giúp cô che chắn tất cả mưa gió trên thế gian.

Ngẫm lại, từ lúc mẹ bắt đầu gọi điện thoại thuyết phục cô hủy bỏ buổi triển lãm, mỗi lần cúp điện thoại thì anh sẽ xuất hiện bên cạnh cô, như thể phát hiện tâm tình cô bất ổn, thế nhưng lại không hỏi câu gì, chỉ

lặng lẽ làm những chuyện chọc cô tức giận, mặc cho cô đánh lên người mình, trút ra hết mọi chua xót buồn bực trong lòng.

Đột nhiên cô... rất nhớ anh.

Rất nhớ Lâm Hán Đường.

Khẽ trở mình, cô lại co người vào trong chăn.

Rõ ràng là rất sợ một người hiểu rõ mình như thế, vậy nên muốn đuổi anh ra xa thật xa, trở về như lúc trước, thế nhưng khi anh biến mất, cô lại nhớ đến những lúc có anh bên cạnh làm bạn. Mặc dù cô đã thử tỉnh táo lại, thử tìm về chính mình lúc trước, thử xóa sạch những dấu vết khi bọn họ bên nhau, nhưng tất cả đều thất bại.

Giờ phút này, tâm tình uể oải phiền muộn khiến cô càng thêm nhớ vòng tay ấm áp vững chãi đã từng thuộc về mình.

Làm sao bây giờ ... Cô rất nhớ anh, rất nhớ anh ...

Dù mọi tâm tình đều bị anh nhìn thấu, dù anh hiểu rõ cô còn hơn cả bản thân cô, nhưng bây giờ cô đã hiểu, không sao cả ... bởi vì cô thích anh.

Đồng Hoan mơ mơ màng màng tỉnh lại cũng là lúc sắc trời đã tối.

17. Chương 15

Chương 15

Edit: Kún Lazy

Cô ngồi dậy, nhìn đồng hồ báo thức, đã gần 7 giờ tối. Giơ tay muốn vén tóc dính trên má, lại phát hiện gò má ẩm ướt, là dấu vết của việc cô đã khóc rất lâu, còn chưa biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì lại lập tức phát hiện tay phải đang cầm điện thoại di động.

Cô nhớ trước khi ngủ, mình không cầm điện thoại mà ...

Còn đang hoang mang thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Đồng Hoan trực tiếp nhấn xuống phím call, bắt máy.

“Đồng Hoan?” Đối phương chỉ nói 2 từ, thế nhưng lại khiến Đồng Hoan suýt chút nữa bật khóc.

Là anh!

Lâm Hán Đường!

Lâm Hán Đường đợi mãi vẫn không thấy bên kia đầu dây đáp lại, anh nghi hoặc giơ điện thoại ra trước mắt, kiểm tra tín hiệu. Quái lạ, còi sáng vẫn đầy mà? – “Đồng Hoan?”

“Ồ ... A, em đây, em đây!” Sao anh lại gọi điện thoại tới? Không phải anh ... không muốn nói chuyện với cô sao? Sau hôm kết thúc buổi lễ cuối năm, lúc anh và cô tiến hành công việc, ngoại trừ ‘bắt đầu đi’, ‘nghỉ giải lao’, ‘đã xong’ thì cũng chỉ trầm mặc, không nói thêm một chữ, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

“Ừm.” Đầu lưỡi cô như đang thắt lại, hoàn toàn nói không nên lời, chỉ cảm thấy vui sướng vì Lâm Hán Đường đã gọi tới. Anh, anh có chuyện gì sao? Có thể nào ... là muốn làm hòa lại không?

Đồng Hoan ngây ngốc suy nghĩ, hoàn toàn không để ý tới vì sao anh biết vừa rồi cô đang ngủ.

“Tôi quên trả lại chìa khóa nhà cho em.”

Đồng Hoan sững sờ, há to miệng, trái tim đang dần nóng lên, trong nháy mắt lại bị gội một thùng nước lạnh. Thì ra ... là vì chuyện này ...

“Đồng Hoan, em có đang nghe không vậy?”

“...Có.” Cô co người, cố gắng ôm chặt thân thể đang lạnh từ trong tim.

“Còn nữa, em còn để một chiếc áo khoác màu hồng, một cây son môi, một cái kẹp tóc với một cái lược gỗ trong xe của tôi, có nhớ không?” Anh nói tên từng món đồ thuộc về cô.

“Không nhớ rõ lắm...” Chìa khóa có thể trả, áo khoác có thể trả, những thứ lặt vặt cũng có thể trả, nhưng trái tim cô không biết từ lúc nào đã đặt trên người anh, có phải là cũng có thể trả lại cho cô không?

Đúng vậy, cô thích anh. Sau khi anh rời đi, cô mới ngu ngốc phát hiện ra điều này.

Cảm giác này thật đau đớn khổ sở, từng giây từng phút chỉ muốn nhìn thấy anh, muốn được anh dỗ dành, cảm giác này giống như kiểu lâu ngày sinh tình, chỉ cần hơi bất cẩn thì sẽ tan thành mây khói.

Cảm giác này, hoàn toàn khác với lúc thích Thiệu Hoa Khiêm. Sau khi phát hiện mình thích Lâm Hán Đường, cô thậm chí bắt đầu hoài nghi, tình cảm lúc trước của mình đối với Thiệu Hoa Khiêm, có thật là thích không? Hay chỉ vì người ngoài giết dây, khiến cô cho rằng mình thích đối phương?

Tựa như ba người thành hổ, một người nói các cậu thật xứng đôi, hai người nói các cậu quen nhau đi, ba người nói các cậu quả thật là một cặp trời sinh, khiến ta không tự giác mà bị ảnh hưởng, cho rằng bọn họ hẳn là nên đến với nhau, cứ thế mà ngây ngốc tin theo miệng lưỡi thiên hạ.

Aiz, lúc trước cô lại trách Thiệu Hoa Khiêm không phủ nhận lời nói của các thầy cô, bây giờ nghĩ lại, cô thật sự là quá ngây thơ, rõ ràng tất cả đều do mình ngây ngốc nghe theo, vậy mà còn đem sai lầm đổ hết lên người học trưởng, thậm chí còn vô sỉ đến mức cưỡng hôn người ta, để bạn gái người ta hiểu lầm ... Cô như vậy, thật sự quá tồi tệ.

Năm ngoái đưa bức tranh cho Âu Dương Bình, Âu Dương Bình mắng cô ngu ngốc trong tình yêu, quả nhiên không sai.

Chỉ có điều, cô còn cứu vãn được không? Nếu mở miệng nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình, có thể nào kéo anh quay trở về bên cô lần nữa?

Cô rất muốn thử, nhưng rồi lại sợ hãi.

Đầu óc vô cùng rối loạn, Đồng Hoan chán ghét bản thân mình không có chủ kiến, mãi đến khi bàn tay đã thấm đầy mồ hôi, khiến cô suýt chút nữa không cầm được điện thoại thì mới cắn răng một cái.

“Lâm Hán Đường, hình như em ... em ...” Mau nói đi Đồng Hoan! Mày lắp bắp cái gì vậy? Đồ ngốc!

Lúc cô còn đang nghiến răng lắp bắp thì Lâm Hán Đường lại phát ra tiếng cười trầm thấp, nói: “Anh biết.”

“Hả?” Cái gì? Anh biết cái gì? Anh cười cái gì vậy?

“Em có muốn ra ngoài không? Anh ... đang đứng trước cửa nhà em.”

“Hả?” Cô kéo rèm, thò đầu ra ngoài cửa sổ, lập tức trông thấy chiếc xe RV màu bạc quen thuộc, cô ‘A!’ lên một tiếng, quay đầu xông ra khỏi phòng, ầm ầm chạy xuống nhà, không quan tâm đến em gái đang gọi ăn cơm, xỏ dép lê, mở cửa.

Gió lạnh lập tức ùa vào, thế nhưng Đồng Hoan cũng không quan tâm.

Cô nhìn anh đang đứng cách đó không xa, giang rộng hai tay về phía mình, trên mặt mang theo nụ cười mà cô mong nhớ bấy lâu.

“Đồng Hoan.”

Đồng Hoan hít sâu một hơi, vội vã chạy tới, bổ nhào vào trong vòng tay ấm áp.

Là anh! Là anh! Thật sự là anh!

Lâm Hán Đường mở chiếc áo khoác lông dài, ôm lấy cô gái ăn mặc mỏng manh vào trong ngực, dành cho cô một cái ôm vững chãi và an ổn nhất, thuận tiện ngăn lại những ánh nhìn tò mò của hàng xóm xung quanh.

Ở nông thôn lúc nào cũng được hàng xóm ‘quan tâm lẫn nhau’, không có gì lạ.

“Sao anh lại đến được đây? Sao anh có thể biết rõ nơi này?” Cô vùi mình trong vòng tay quen thuộc, ấp úng hỏi thăm.

“Bí mật.” Lâm Hán Đường hôn lên tóc cô, thở nhẹ một hơi.

Sau khi kết thúc năm học, anh đã luôn không ngừng suy nghĩ, cũng lợi dụng hai ngày cuối cùng của hợp đồng người mẫu để quan sát cô. Nhìn thấy vẻ mặt và thái độ tự nhiên của cô, trái tim anh băng giá, cho là mình sẽ không thể nào chiến thắng được sự kiêu ngạo của cô, vậy nên lợi dụng vài ngày, không ngừng nói là mình sẽ buông tha cho cô.

Xế chiều hôm nay, khi anh khổ sở hạ quyết tâm lái xe đến nhà cô, đem chìa khóa nhà cùng túi đồ để ở bàn trà trong phòng khách, lúc chuẩn bị rời đi thì cô lại gọi điện thoại tới, giọng nói ngái ngủ, nỉ non bảo rằng cô ghét năm mới, ghét mẹ, ghét họ hàng, ghét hàng xóm ... cuối cùng còn nức nở khóc lên, nói rằng cô nhớ anh ... Cô khẽ nấc lúc nói ba chữ đó, khiến anh vừa đau lòng vừa vui sướng, càng bị ai nhận ra rằng ... thì ra, cho dù anh có thuyết phục bản thân mình buông tay thế nào cũng không được, từ đáy lòng vẫn mong cô giữ anh lại.

Thật lòng thích một người, sao có thể nói buông tay thì buông tay?

Vì vậy, anh hỏi thăm địa chỉ nhà cô, rồi lập tức lái xe đến. Nhưng vì đang trong dịp tết, quãng đường vốn chỉ mất hai tiếng, bây giờ phải kéo dài thêm một tiếng đồng hồ.

Chẳng qua là, phản ứng của Đồng Hoan khi nhìn thấy anh, cũng đã đủ để bù đắp lại tâm tình khổ sở trong khoảng thời gian qua cùng với sự lo lắng khi kẹt xe.

Cô gái sĩ diện lúc trước, tuyệt đối sẽ không có hành vi bất chấp mặt mũi mà nhào về phía anh như vừa rồi.

“Lâm Hán Đường, em muốn về Đào Viên.” Cô không phát hiện mình giống một như bé gái đang bị thương, ủy khuất làm nũng với người trước mắt.

“Vì bác gái sao?” Đồng Hoan không trả lời, chỉ vùi mặt vào hõm vai anh.

“Đồng Hoan, em biết vì sao anh lại làm nhân viên bảo trì không?”

Đồng Hoan lắc lắc đầu, không biết vì sao bây giờ anh lại nói tới chuyện này?

“Từ cấp hai anh đã bắt đầu học buổi tối, ban ngày đi làm, buổi tối đi học, đến cấp ba vẫn như thế. Lúc học đại học năm hai, trường học có thuê sinh viên làm việc bán thời gian, anh cũng xin làm, sau khi tốt nghiệp thì trường lại thiếu nhân viên bảo trì, có lẽ vì lúc làm thêm biểu hiện của anh cũng không tệ, cộng thêm việc tốt nghiệp ngành cơ khí, vậy nên thầy giáo liền hỏi anh có muốn làm công việc này không, vậy nên anh cứ thế mà trở thành nhân viên bảo trì.”

“Vì sao?” Cánh tay của Đồng Hoan đang ôm anh càng thêm siết chặt, không hiểu vì sao anh lại khiến bản thân cực khổ như vậy?

“Em đang hỏi vì sao anh lại học lớp buổi tối sao?” Nghe thấy Đồng Hoan khẽ đáp một tiếng, Lâm Hán Đường nói: “Năm anh bốn tuổi, ba anh qua đời vì tai nạn giao thông, vất vả lắm anh mới đợi được đến khi mình đủ tuổi để đi làm, sao có thể buông tha, để ẹ anh một mình vất vả?”

Thì ra ba anh đã qua đời ... “Tình cảm giữa anh và ba có tốt không?”

“Quan hệ của cha con anh không chỉ là tình phụ tử, mà còn giống như anh em. Anh yêu ông ấy. Rất yêu, rất yêu.” Trong lòng Đồng Hoan nhất thời dâng lên đủ loại cảm xúc. Chưa từng trải qua, vậy nên không thể nào cảm nhận được cảm giác mất cha, chỉ cảm thấy lòng mình chua xót.

Còn nhỏ mà đã mất đi người cha mà mình yêu mến, rồi cuộc đời sẽ khó chịu cỡ nào?

Tuy ba cô trầm mặc ít nói, thời gian ở chung cũng không nhiều như Âu Dương Bình và ba cô ấy, nhưng cô vẫn không thể nào tưởng tượng được, nếu ba cô mất lúc cô bốn năm tuổi, tình cảnh đó sẽ như thế nào?

“Anh quyết định chọn công việc này là vì thời gian làm việc cùng thu nhập ổn định, không cần bận rộn sớm nắng chiều mưa, để còn thời gian quan tâm và làm bạn với mẹ. Năm anh tốt nghiệp cấp ba thì mẹ anh bị phát hiện mắc bệnh ung thư phổi, chữa trị mất bốn năm, cuối cùng vẫn buông tay thế gian.” Nhớ lại năm đó, anh trầm mặc một lúc rồi mới chậm rãi nói: “Khoảng thời gian mẹ anh mắc bệnh ung thư, anh vừa đau lòng vừa khổ sở, không hiểu vì sao tất cả mọi chuyện tồi tệ nhất đều xảy đến với bà? Nhìn bà khổ sở trị liệu bằng hóa chất, đêm khuya yên tĩnh, anh thật muốn ngừng lại tất cả, để cho bà được giải thoát khỏi sự

đau đớn sớm hơn một chút. Song khi nhìn thấy khuôn mặt của mẹ mình, anh lại hy vọng bà có thể chịu đau đớn mà sống lâu hơn một chút, bởi vì anh không muốn mất mẹ sớm như vậy.”

“...Lâm Hán Đường, anh đang cố ý đúng không?” Cố ý nói chuyện của bản thân ngay lúc này, làm cho cô đau lòng, càng làm cho cô phải thu lại suy nghĩ muốn rời xa gia đình trong cơn tức giận.

Cô ... chỉ ghét hành vi so sánh của mẹ chứ không hề chán ghét mẹ. Cô biết, tuy mẹ thích so sánh cô với người khác, nhưng bà thật sự rất thương cô, nếu không thì sẽ không quan tâm đến cô sống một mình bên ngoài có ăn uống đầy đủ hay không, có làm việc và nghỉ ngơi hợp lý hay không.

Lâm Hán Đường khẽ cười: “Đại nhân, oan uổng quá.”

“Hành vi kêu oan của anh căn bản là đang tự lừa dối mình.”

“Xem ra kỹ thuật tự lừa dối bản thân của anh thật sự kém cỏi, đã bị em bắt được rồi, phải không?”

“Lát nữa anh phải về Đào Viên à?”

“Em hy vọng anh quay về sao?”

Đồng Hoan không lên tiếng, chỉ là vòng tay đang ôm lấy anh càng chặt hơn.

“Nếu vậy thì, anh ở đây thêm mấy ngày, chờ em chuẩn bị trở về Đào Viên thì chúng ta cùng nhau đi, được không?”

“...Vậy thời gian này anh sẽ ở đâu?”

“Anh có bạn ở Miêu Lật, anh tới nhà cậu ấy ở tạm.”

“Ừm.” Hai người nói chuyện thêm một lúc, đến khi Lâm Hán Đường trông thấy một cô bé có nét rất giống Đồng Hoan, đang đứng cạnh cửa tò mò quan sát anh, trong miệng lặng lẽ nói hai từ ‘ăn cơm’, lúc này anh mới buông Đồng Hoan ra, muốn cô tranh thủ vào nhà ăn cơm.

“Lâm Hán Đường ... chúng ta ...làm hòa xong chưa?”

Thấy dáng vẻ lắp bắp của cô, ánh mắt Lâm Hán Đường mềm nhũn, mấy giây sau lại nở nụ cười trêu chọc.

“Nếu anh nói không làm hòa thì sao?”

Đồng Hoan nhìn anh, mấy giây sau lại đánh anh một cái.

“Anh dám không làm hòa thử xem!” Không làm hòa còn tìm cớ làm gì?

Lâm Hán Đường cười to, vuốt vuốt tóc cô: “Được rồi được rồi, mau vào ăn cơm đi. Tối muộn anh sẽ gọi cho em, nhé?”

“Vâng.” Đồng Hoan gật đầu, xoay người bước vào trong nhà.

Lúc chị gái quay lại thì Đồng Trúc đã sớm co chân chạy vào trước, sau khi xác định chị mình đã vào trong bếp thì cô mới rón rén mở cửa ra.

Người đàn ông kia vẫn còn ở đây!

Cái người vừa ôm chị gái cô, toàn thân tỏa ra khí chất tự tin của đàn ông, nếu sắc mặt nghiêm nghị, thì với khí thế đó, tuyệt đối có thể so với những đại ca xã hội đen trong phim, nhưng bên khóe môi anh lại mang theo nếp nhăn khi cười, điều này nói rõ anh ta là một người rất thích cười.

Đến vóc dáng cao lớn của anh ta, mặc dù không biết bên dưới lớp quần áo kia thế nào, nhưng hiếm có người đàn ông nào ‘nuốt chửng’ được vóc dáng cao tới 1m7 của chị gái cô, như vậy cũng đã không đơn giản rồi.

Chả trách chị cô lại thích anh ấy.

Nếu đổi lại là cô thì cũng sẽ thích một người đàn ông cao to như thế, cảm giác thật an tâm.

Tầm mắt chuyển tới đám tam cô lục bà ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm, bu vào tám chuyện với nhau, cô âm thầm lè lưỡi làm mặt xấu, khóe mắt lại trông thấy người đàn ông bật cười vì hành động ngây thơ

của mình, gò má của Đồng Trúc nóng ran, nghe tiếng mẹ gọi trong phòng, cô vẫy tay với anh, lặng lẽ nói hẹn gặp lại, sau đó vội vàng đóng cửa vào nhà.

Đồng Trúc trở lại phòng bếp, lúc ăn cơm, nhìn chị gái thì lại nhớ tới mấy ngày nay, tuy chị cô không nói câu nào nhưng vẻ mặt phần khởi đã quét sạch vết tích ủ dột trước đó.

Chắc, bạn trai của chị cô có bản lĩnh thật đấy! Đồng Trúc thả lỏng tâm tình, vui vẻ ngẫm nghĩ, trong đầu lại chợt hiện ra bóng dáng một người.

Tay đang cầm đũa hơi khựng lại, viên thịt lăn lông lốc xuống dưới bàn.

Đồ dầu dất đáng ghét, đồ dầu dất chết tiệt, tự nhiên xuất hiện phá hư tâm tình tốt đẹp của cô!

Đáng ghét!

Đi đi, đi đi, cút cút!

Cô khom người xuống bàn nhặt viên thịt, vừa nhe răng nhếch miệng vừa nhìn chân của ba mình, tiếng chuông cửa cũng đồng thời vang lên.

Mẹ Đồng lẩm bẩm không biết là ai, lau tay ướt nhẹp rồi ra mở cửa, một lát sau —— “A Trúc, có người tìm con này ——”

Có người tìm cô?

Quái lạ, ai thế nhỉ?

18. Chương Cuối

Chương cuối

Edit: Kún Lazy

Buổi triển lãm tranh mang tên ‘Lửa tình’ của Đồng Hoan được tổ chức vào ngày mười một.

Buổi triển lãm lần này có tổng cộng 69 tác phẩm, bao gồm cả tranh sơn dầu và tranh phác họa, trong đó nhân vật chiếm phần lớn toàn bộ bức tranh. Mỗi một tác phẩm treo dọc theo hành lang triển lãm, không gian lớn nhỏ được sắp xếp theo từng độ tuổi của người tham quan, trong đó có 33 tác phẩm treo ở lầu một, 36 tác phẩm mang nặng sắc thái tình dục thì được treo ở lầu hai, nơi cầu thang cũng đặt một bảng cảnh báo.

Trước lúc khai mạc, Đồng Hoan cùng Âu Dương Bình kiểm tra lại một lần, cuối cùng đứng trước bức tranh mang tên ‘Lửa’.

“Bức tranh này thật khiến tớ đau đầu, cậu có biết không?” Âu Dương Bình nói thầm, tuy là đang oán giận nhưng lời nói cũng không phải thật tâm. Đồng Hoan đột nhiên nói muốn dùng bức tranh khác thay thế cho ‘Lười biếng sau giờ Ngọ’ và ‘Dục’, khiến cô phải cấp tốc suy nghĩ xem làm thế nào để sửa lại bố cục triển lãm mà không lộ về đột ngột. Càng thê thảm hơn là, bức tranh này Đồng Hoan đã chọn khung đặc chế, cô lại phải tranh thủ tình cảm, van xin lạy lục thầy chế tạo khung tranh làm gấp cho cô, bởi vì thời gian vô cùng cấp bách.

Nhưng mà, có thể khiến cô cam nguyện như thế, cũng bởi vì cô thích bức tranh này.

Cô gái khỏa thân hơi ngẩng đầu, đôi môi đỏ mọng hé mở, như đang rên rỉ, như đang thở gấp, nụ hồng căng cứng trước ngực, mái tóc như ngọn lửa đang bùng cháy, tán loạn hất lên không trung, cánh tay đàn ông từ phía sau ôm lấy ngực trái mềm mại, bối cảnh xung quanh là một màu đỏ rực, tựa như đang chìm trong ngọn lửa cuồng vọng mà kiêu ngạo, như có thể trở nên bùng cháy bất kỳ lúc nào, gương nanh múa vuốt nuốt chửng cô gái.

Bức tranh này tả thực như thể được chụp lại bằng máy ảnh, khiến người xem có cảm giác như đang nghe thấy âm thanh rên rỉ thở gấp của cô gái, cảm nhận được sức lực nơi bàn tay của người đàn ông đang ôm lấy bầu ngực của cô.

Nóng rực.

Liều lĩnh.

Mãnh liệt.

Bức tranh này là sau khi Đồng Hoan thừa nhận mình thích Lâm Hán Đường, trở lại Đào Viên lập tức mất bốn ngày để vẽ. Là ‘tình’ và ‘dục’ giữa bọn họ.

“Thật xin lỗi. Mình thật sự vô cùng thích bức tranh này, không thể đem ra trưng bày được.” Ngoại trừ lý do này thì cô cũng không thể phủ nhận tâm tư của mình, cô không muốn cho những người phụ nữ khác cơ hội thưởng thức thân thể của anh.

Còn Lâm Hán Đường thì thà bị những người phụ nữ khác thưởng thức, chứ không nguyện ý để cho người ngoài biết rõ tình cảm của bọn họ, bởi vì sự nhiệt tình của cô chỉ thuộc về riêng anh.

Vì chuyện này mà hai người bọn họ còn cãi một trận nho nhỏ.

“Nếu thật lòng muốn xin lỗi thì tặng cho tớ bức tranh này đi.”

“Không được, tớ đã hứa với Lâm Hán Đường rồi, bức tranh này chỉ có thể để ngắm, không tặng cũng không bán.” Đồng Hoan quyết tuyệt từ chối.

“Keo kiệt.” Âu Dương Bình nhăn mày: “Cô gái trong tranh không phải là cậu sao, vậy còn ... Lâm Hán Đường thì sao? Anh ấy không chở cậu đến à? Sao không thấy bóng dáng đâu hết vậy?”

Đồng Hoan kháng nghị: “Anh ấy có chút việc, chiều mới đến.”

Hai người vừa nói vừa đi xuống lầu một, vào phòng nghỉ ăn cơm trưa, nhân tiện kiểm tra lại một lần nữa, xong xuôi cũng đã là hai giờ chiều.

Đồng Hoan bước ra khỏi phòng nghỉ, người đầu tiên trông thấy là Lâm Hán Đường – “Anh tới rồi!” Cô tiến lên đón anh.

“Xong việc là anh lập tức tới đây.” Lâm Hán Đường siết chặt tay cô, sau khi nói vài câu, cô dẫn anh đi tham quan, tuy lúc anh giúp cô tiến hành sắp xếp cũng đã xem qua những bức tranh này, nhưng bầu không khí khác nhau cũng đưa đến cảm giác khác nhau.

Anh không thể không bội phục tài năng vẽ tranh của Đồng Hoan, mỗi một tác phẩm đều mang theo tình cảm ấm áp. Có vợ chồng già nắm tay nhau, có đôi tình nhân ôm nhau nơi phi trường, có người cha đang đưa mắt dõi theo bóng lưng con gái tiến vào sân ga, ngoài trời mưa rơi rả rích, có đôi bạn già ngồi đánh cờ trong công viên, thậm chí Đồng Hoan còn kể cho anh nghe câu chuyện trong mỗi một tác phẩm, toàn bộ đều là những cảnh tượng mà cô từng được chứng kiến. Cái loại tình cảm dịu dàng này hầu như ngày nào cũng thấy, cho dù là ai thì nhất định cũng đã từng trải qua, nhưng rất nhiều người đã xem nhẹ mà đánh mất cơ hội hưởng thụ nó.

Bức tranh đầu tiên là một người con trai cao gầy đang gắt gao ôm lấy cô gái khỏa thân, trước ngực bằng phẳng. Khuôn mặt của cô gái hơi nghiêng về phía sau, đôi môi của người con trai chạm nhẹ lên trán cô, những tia nắng vàng dịu dàng hắt lên người bọn họ.

“Cô gái trong tranh là đàn chị thời đại học của em, bên cạnh là bạn trai của chị ấy.” Đồng Hoan nhớ lại. “Bốn năm trước chị ấy phát hiện mình bị ung thư vú, bắt buộc phải cắt bỏ, về sau cũng không phẫu thuật tái tạo lại, nhưng bạn trai chị ấy vẫn nguyện ý yêu chị ấy.” Năm ngoái, cô đã được bọn họ đồng ý để cô lấy hai người làm chủ đề cho tác phẩm. Không biết trên đời này có bao nhiêu đôi tình nhân gặp phải tình huống như bọn họ? Không biết có bao nhiêu sự tồn tại của những mối tình không bị truyền thông ảnh hưởng, không bị xã hội tác động mà mù quáng theo đuổi sự hoàn mỹ?

Bức tranh thứ hai là một cặp thanh niên đồng tính. Một người trần truồng nửa nằm nửa ngồi ở trên giường đọc sách, một người khác đang giúp người yêu cắt móng chân. Bên ngoài cửa sổ trời mưa tầm tã, thế nhưng bầu không khí xung quanh bọn họ lại vô cùng tĩnh lặng và bình thản.

Bức tranh thứ ba, thứ tư, thứ năm ... Có bức vẽ cô gái đứng tắm dưới ánh mặt trời, có bức miêu tả đôi nam nữ đang triển miên quấn quýt lấy nhau, có bức vẽ thân thể đàn ông khỏa thân.

Lúc bọn họ quẹo vào ngã rẽ, chuẩn bị thưởng thức bức tranh cuối cùng thì Đồng Hoan lại giống như bị điểm huyệt, đột nhiên dừng bước.

“Ba —— mẹ ——”

Cô không dám tin, chớp mắt mấy cái rồi lại dụi dụi mắt.

Cô lại trông thấy ba mẹ đang đứng trước bức tranh ‘Lửa’.

Cô ... hoa mắt sao?

“A Hoan...” Nghe thấy tiếng gọi, mẹ Đồng quay đầu lại, trên mặt vẫn còn chút xấu hổ chưa tan.

Aiz, sớm biết như vậy thì đã không ôm ý nghĩ ‘tranh dưới lầu một trông thật ấm áp, lầu hai hẳn là cũng không đến nỗi nào’ mà bỏ qua tấm biển cảnh báo. Những bức tranh trên lầu hai thật sự khiến bà không được tự nhiên, xấu hổ muốn chết!

“Ba, mẹ, sao hai người lại đến đây?” Đồng Hoan vừa kinh ngạc vừa vui vẻ tiến lên chào đón. Bởi vì thái độ của mẹ mà cô từ bỏ ý nghĩ mời bọn họ đến đây, vậy nên cũng không đưa vé mời, nhưng vì sao bây giờ bọn họ lại xuất hiện?

“À ...” Mẹ Đồng trộm liếc mắt về phía Lâm Hán Đường.

Đầu tuần rồi, cậu thanh niên tên Lâm Hán Đường này lại chạy tới nhà, đầu tiên tự giới thiệu, nói mình là bạn trai của con gái bọn họ, sau đó lại kể về những vất vả phiền muộn của Đồng Hoan khi quyết định tổ chức buổi triển lãm tranh này.

Cậu ta còn nói, A Hoan sẽ không bao giờ chịu nói rõ vấn đề của mình, vậy nên cậu ấy thay A Hoan đến để nói rõ, buổi triển lãm tranh lần này của con bé không phải là những bức tranh đen tối, mà là cuộc sống của những nhân vật nhỏ bên trong, cùng những loại tình cảm khác nhau, còn nói nếu lần này bọn họ đến thì A Hoan nhất định sẽ rất vui, v.v...

Cậu ta tới nhà vài ngày liên tiếp, ngày đầu tiên mẹ chồng bà đã bị thu phục, hơn nữa còn cực lực tán thưởng Lâm Hán Đường là một chàng trai tốt, A Hoan thật có phúc khí, đến ngày thứ ba thì bố chồng của bà cũng không có tiền đồ mà bị thuyết phục, thậm chí còn đồng ý với suy nghĩ của mẹ chồng, cho rằng bạn trai của A Hoan thật có lòng, quả thực là một người đàn ông tốt, mà một người mẹ vô cùng có nguyên tắc như bà, mấy ngày liên tục bị bố mẹ chồng mạnh mẽ công kích, cộng với sự thỉnh cầu của bạn trai con gái mình, cuối cùng vào ngày hôm qua cũng chịu thua.

Chẳng qua cậu ta nói không sai, thoát nhìn A Hoan có vẻ rất cao hứng, bà đã không còn nhớ lần trước khi A Hoan lộ ra vẻ mặt cao hứng như vậy là lúc nào ... “Tác phẩm rất tốt, con rất cố gắng. A Hoan, vất vả cho con rồi!” Ba Đồng nói.

Sống mũi Đồng Hoan cay cay, suýt chút nữa thì bật khóc. Ba cô rất ít nói, từ nhỏ tới giờ, ông ấy cũng chưa từng khen cô.

Triển lãm có thành công hay không cũng không quan trọng, cô chỉ cần có lời nói này của ba, như vậy là đủ rồi.

“Ba...” Đồng Hoan cảm động, không nhận được mà bước lên ôm lấy ông.

Ba Đồng có chút mất tự nhiên vỗ vỗ vai con gái, liếc mắt nhìn bà xã đứng bên cạnh, muốn bà cũng nói gì đó tán thưởng con gái.

“A Hoan, cái này ...” Mẹ Đồng nhìn chồng rồi lại nhìn sang người bạn trai cao lớn của con gái, khuôn mặt mập mạp lại đỏ lên, thật lâu sau mới ho nhẹ một tiếng, nói: “Có thời gian thì dẫn bạn trai về giới thiệu với ông bà một chút.” Ai da, bà không biết phải nói thế nào nữa!

Lâm Hán Đường suýt chút nữa thì nhịn không được. Trải qua mấy ngày viếng thăm liên tiếp, anh đã hiểu được tính cách kiêu ngạo của Đồng Hoan là di truyền từ ai rồi. Có mẹ ắt sẽ có con nha! Chỉ khác ở chỗ, lý do bộc phát sự kiêu ngạo từ trong xương tủy của bọn họ khác nhau. Sở dĩ bác gái nói muốn giới thiệu anh với bà nội là vì trước buổi sáng anh đến Miêu Lật đón bác trai bác gái thì đã cùng bọn họ tới thương lượng

với bà cụ đã ngoài 80 nhưng vẫn còn xuống ruộng trồng trọt, hy vọng lúc bọn họ nhìn thấy anh thì hãy giả vờ như mới gặp lần đầu.

Anh không hy vọng Đồng Hoan biết ba mẹ cô đến dự triển lãm là vì bị anh quấy rầy mấy ngày liên tiếp.

Đây là chuyện anh cam tâm tình nguyện làm vì cô, không cần phải nói thẳng ra cho cô biết.

Nghe mẹ nói thế thì Đồng Hoan như vừa tỉnh mộng, đang định giới thiệu Lâm Hán Đường với ba mẹ thì có cô bé sinh viên làm part time lại vội vàng chạy tới bảo cô xuống lầu một, nói là có vị khách quan trọng tới tham dự, cô chủ Âu Dương bảo cô mau chóng xuống dưới.

“Ba mẹ ở lại ăn tối, mai hãy về nhé?” Trước khi đi xuống, Đồng Hoan hỏi thăm.

“Để ông bà nội ở nhà một mình ba không yên tâm, tí nữa A Đường sẽ đưa ba mẹ về.” Ba Đồng nói.

Đồng Hoan nghe vậy thì khẽ giật mình, nắm được tin tức trong câu nói đó, bộ não bắt đầu hoạt động, cuối cùng híp mắt nhìn về phía Lâm Hán Đường, thấy anh nhún vai cười gượng, cô lại nhú mày, quyết định tối về sẽ ‘tra khảo’ anh.

“Con xuống dưới trước, tối nay mọi người ở lại ăn tối đã, Đồng Trúc cũng tới.” Đồng Hoan nói xong thì vội vàng đi theo cô bé sinh viên xuống dưới.

“Bác trai bác gái, chúng ta đến phòng tiếp khách đợi đi.” Lâm Hán Đường nói.

“Được được, đi thôi, đi thôi.” Mẹ Đồng vội vàng dẫn đầu đi xuống. Mấy bức tranh khổ thân kia làm cho huyết áp của bà tăng vọt, sắp sửa không chịu nổi nữa rồi!

“A Đường, cảm ơn cháu.” Ba Đồng đi sau vỗ vỗ vai bạn trai của con gái mình. “A Hoan đúng như cháu đã nói, thật sự rất vui vẻ, đã lâu rồi chúng ta chưa từng thấy con bé như vậy.”

“Không, là vì hai bác đến cho nên Đồng Hoan mới vui như vậy. Cảm ơn hai bác!” Lâm Hán Đường thật lòng nói cảm ơn, nhưng nghĩ đến tối nay về chắc chắn sẽ bị cô ‘tra khảo’, anh đi theo bên cạnh ba Đồng mà không khỏi vỗ trán cười khổ.

Bạn gái vui vẻ vì ba mẹ đến, nhưng đối với chuyện anh gạt cô, tự tiện đến tìm ba mẹ cô để ‘tâm sự’, rốt cuộc cô sẽ phản ứng thế nào đây? Cảm thấy thân thiết mà bỗng nhiên đến hôn anh, hay cho dù trong lòng cảm động nhưng bề ngoài lại như nữ vương, đề trên người anh, trách anh xen vào chuyện của cô, sau đó tiến hành ‘chà đạp’ anh?

Trời ạ, vẻ thứ hai có vẻ dễ xảy ra hơn.

Đây chính là bạn gái anh, nói thế nào thì cũng rất coi trọng sĩ diện.

Lâm Hán Đường vừa nghĩ vừa đi theo sau lưng ba Đồng tiến vào phòng tiếp khách, thấy Đồng Hoan đang nói chuyện với khách quý, ánh mắt anh dõi theo cô.

Anh yêu em.

Người đàn ông nào đó mấp máy môi, lặng lẽ nói ra, sau đó lại trông thấy khuôn mặt cô gái nào đó chợt đỏ lên, quăng cho anh một ánh mắt cảnh cáo. Khóe môi anh khẽ cong lên.

Chẳng qua, anh lại thích cô bạn gái vừa kiêu ngạo vừa sĩ diện như thế. Rất dễ bắt nạt.

Haha.

– END –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-ngoan-ngoan-yeu-anh-di>